

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Ioannis Pp. XXIII: Litterae Encyclicae, p. 833 - Constitutiones Apostolicae, p. 881 - Litterae Apostolicae, p. 899 - Allocutiones, pp. 865, 903 - Nuntius radiophonicus, p. 909.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: I Provisio Ecclesiarum, p. 912; II Decretum, p. 915 - *S. C. Concilii*: Decretum, p. 918 - *S. C. de Propaganda Fide*: I Provisio Ecclesiarum, p. 919; II Nominationes, p. 920 - *S. C. Rituum*: Decretum introductionis Causae, p. 871 - *S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus*: Declaratio, p. 920.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiarum Apostolica*: Plus actus Indulgentis ditatus, p. 921.

Acta Officiorum: *Secretaria Status*: Statutum de « Filmoteca Vaticana », p. 875.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni, p. 922 - *S. C. del Riti*: Congregationi varie, p. 922 - Segreteria di Stato: Nomine, pp. 877, 923; Necrologio, p. 928.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LIX

Directio:

Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:

Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:

In Italia, Lib. 2500 — extra Italiam, Lib. 3500 vel \$ 7

Pretium unius fasciculi:

In Italia, Lib. 150 — extra Italiam, Lib. 250 vel \$ 0,40

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. LI, n. 16 - 10 Decembris 1959)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE ENCYCLICAE

- « Princeps Pastorum »*. - Ad Venerabiles Fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios, pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: de Catholicis Missionibus, quadragesimo exacto anno ex quo Epistula Apostolica « Maximum illud » a Benedicto PP. XV edita est. - 28 Novembris 1959 833.

ALLOCUTIONES

- I. Delectis viris, qui interfuerunt Conventui Consilii v. « Food and agriculture Organization » (F. A. O.) opera Romae habito. - 10 Novembris 1959 865
- II. Iis qui, ex utroque clero, Censuram librorum coetui interfuerunt. - 18 Novembris 1959 867

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

- Parmensis*. - Decretum introductionis causae pro beatificatione Servi Dei Guldonis Mariae Conforti, Archiepiscopi-Episcopi Parmensis, fundatoris Plae Societatis S. Francisci Xaverii pro exteris Missionibus. - 29 Mali 1959 871

ACTA OFFICIORUM

- Segreteria di Stato: Statuto della Filмотeca Vaticana. - 16 Novembre 1959 875

DIARIUM ROMANAE CURIAE

- Segreteria di Stato: *Nomine* 877

(An. LI, n. 17 - 17 Decembris 1959)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

- I. VERAE CRUCIS - TEHUANTEPECENSIS (S. Andreae de Tuxtla). *Quibus christiani*. - Ab archidioecesi Verae Crucis et dioecesi Tehuantepecensi quibusdam detractis territoriis, nova efficitur dioecesis « S. Andreae de Tuxtla » nomine. - 23 Mali 1959 881
- II. DELHIENSIS et SIMLENSIS (Simlensis). *Indicae genti*. - Detractis quibusdam territoriis ab archidioecesi Delhiensi et Simlensi, nova dioecesis efficitur, « Simlensis » cognominanda. - 4 Iunii 1959 884
- III. NGOZIENSIS - KITEGAËNSIS (Usumburaënsis). *Cum sacrum*. - A Vicariatus Apostolicis Ngoziensi et Kitegaënsi quibusdam detractis territoriis, novus Vicariatus conditur « Usumburaënsis » nomine. - 11 Iunii 1959 886
- IV. INSULARUM SALOMONICARUM (Insularum Salomonicarum Occidentalium). *Christi regnum*. - A Vicariatus Insularum Salomonicarum Septemtrionalium et Meridionalium quaedam territoria detrahuntur, quibus novus Vicariatus constituitur, « Insularum Salomonicarum Occidentalium » cognominandus. - 11 Iunii 1959 888
- V. PORTUS ALEXII ET VEVAKENSIS (Gorokaënsis, Montis Hagensis, Laënsis).

- Prophetica vox*. - Quibusdam territoriis a Vicariatus Apostolicis Portus Alexii et Vevakensi detractis, novi quidam Apostolici Vicariatus conduntur, qui « Gorokaënsis, Montis Hagensis, Laënsis » cognominantur. - 18 Iunii 1959 890
- VI. SONORENSIS (Civitatis Obregonensis). *Cum petisset*. - Quibusdam territoriis a dioecesi Sonorensi detractis, nova dioecesis efficitur « Civitatis Obregonensis » appellanda. - 20 Iunii 1959 892
- VII. SS. CONCEPTIONIS - TEMUCENSIS (S. Mariae Angelorum). *Ex quo*. - Quibusdam ab archidioecesi SS. Conceptionis et dioecesi Temucensis detractis territoriis, nova conditur dioecesis « Sanctae Mariae Angelorum » nomine. - 20 Iunii 1959 894
- VIII. DE FOZ DE IGUAËSU (Campi Morannensis - Toletanae in Brasilia). *Cum venerabilia*. - Plane extincta praelatura « nullius » de Foz de Iguaësu duae ex eiusdem territorio novae excitantur dioeceses, « Campi Morannensis » et « Toletanae in Brasilia » nomine. - 20 Iunii 1959 897

LITTERAE APOSTOLICAE

- I. *Essendiae in urbe*. - Beata Maria Virgo, nomine Boni Consilii Matris et « Dominae Nostrae Aureae », seu vulgo « Goldene Madonna », invocata, in praecipuam caelestem Pa-

(sequitur pag. III)

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE CATHOLICIS MISSIONIBUS, QUADRAGESIMO EXACTO ANNO EX QUO EPISTULA APOSTOLICA « MAXIMUM ILLUD » A BENEDICTO PP. XV EDITA EST.

IOANNES PP. XXIII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

« *Princeps Pastorum* » ¹ ex quo die Nobis agnos et oves, hoc est universum Dei gregem, ² ubique terrarum commorantem, pascendum regendumque concredere voluit, atque adeo Nos suavi huic caritatis invitamento, humilitatis Nostrae conscii, sed potentissimo eius auxilio fidentes respondimus, Catholicarum Missionum granditas, pulchritudo et gravitas menti semper occurrerunt Nostrae; ³ quamobrem numquam destitimus impensissimas ad eas conferre sollicitudines curasque Nostras. Ac primo exeunte anno, ex quo tergemina tiara redimiti sumus, in homilia ea faustitate habita, inter laetissimos Summi Pon-

¹ I Petr. V, 4.

² Cfr. IOAN. XXI, 15-17.

³ Cfr. *Homilia in die Coronationis habita*; A. A. S., L, 1958, p. 886.

tificatus eventus diem illam recensuimus, qua, a. d. v idus Octobres, in Sacrosanctam Vaticanam Basilicam plusquam quingenti Evangelii praecones convenerant, imagines Iesu Christi cruci affixi e Nostris manibus recepturi, antequam in longinquas regiones christiana luce collustrandas se conferrent.

Ad hanc causam provehendam Providentissimus Deus, arcano amantique consilio suo, inde a iuvenilibus annis sacerdotale ministerium Nostrum convertere voluit; etenim vixdum prima plurimarum totius orbis Nationum conflagratio bellica restincta est, Decessor Noster piaae mem. Benedictus XV e dioecesi Nostra Romam Nos advocavit, ut « Pontificio Operi Catholicae Propagandae Fidei » navitatem praestaremus Nostram; quod quidem per quattuor sacerdotalis vitae Nostrae annos libentissime fecimus. Atque grata recordatio menti succurrit Nostrae illius Pentecostes diei, cum anno MDCCCXXII, tertio exeunte saeculo a condito Sacro Consilio Propagandae Fidei, cui peculiari modo munus demandatum est salutare Evangelii lumen et caelestia dona ad extremos usque proferre terminos terrae, Nobis iucundissimum fuit saeculares id genus participare celebrationes.

Eodemque tempore alius Decessor Noster imm. mem. Pius XI ad Evangelii praeconum munera et incepta fovenda verbo et exemplo suo Nos excitavit, cum, antequam Cardinalium Patrum Collegium in Conclave, ut dicitur, conveniret, in quo ipsemet, Divino afflante Spiritu, Beati Petri Successor delectus est, haec coram Nobis asseveravit: « Nihil maius, nihil grandius, nihil utilius a novo Iesu Christi Vicario sperare possumus, quam haec duo gravissima; ut nempe evangelicam doctrinam usquequaque gentium propagare contendat ac veri nominis pacem conciliet populis atque confirmet ».⁴

Dum hae suaves memoriae aliaeque non paucae animum subeunt Nostrum, Nos non immemores gravium eorum officio-

⁴ Cfr. *La propagazione della fede*. Scritti di A. G. RONCALLI, Roma, 1958, p. 103 sq.

rum, quae ad Supremum Dei gregis Pastorem pertinent, cupimus, Venerabiles Fratres — occasionem arripientes ex memoranda illa Epistula Apostolica, cui a verbis initium est *Maximum illud*,⁵ et qua, ante quadraginta annos, Decessor Noster piaie rec. Benedictus XV Catholicarum Missionum causam, novis datis normis novoque studio christifidelium excitato animo, actuosissime provexit — cupimus, dicimus, vobiscum per has Litteras paterna voluntate colloqui de necessitate ac spe proferendi Regni Dei in non paucas regiones illas, ubi Evangelii praecones desudant nullisque parcunt laboribus ut novella Ecclesiae germina succrescant fructusque edant salutiferos.

Hac eadem de re Decessores etiam Nostri fel. rec. Pius XI et Pius XII opportunas normas opportunaque hortamenta ediderunt,⁶ quae Nosmet ipsi, cum primas dedimus Encyclicas Litteras, quae *Ad Petri Cathedram*⁷ inscribuntur, pari auctoritate parique caritate confirmavimus. Opinamur tamen ac pro certo habemus numquam satis nos omnes esse facturos ut Divini Redemptoris vota hac de causa ad effectum deducantur, atque adeo sub unius Pastoris ductu oves omnes in unum feliciter congregentur ovile.⁸

Dum mentem animumque Nostrum ad ea convertimus quae ad superna et caelestia pertinent Ecclesiae bona gentibus illis impertienda, quibus nondum Evangelii lumen penitus illuxit, oculis Nostris plurimae regiones occurrunt, in quibus vel uberes messes succrescunt, vigent ac maturescunt, vel vineae Dei operariorum labores difficiles admodum arduique sunt, vel denique inimici Dei et Iesu Christi insectationum vi christianorum communitates affliant ac divexant, et semen verbi Dei⁹ suffocare

⁵ Cfr. A. A. S., XI, 1919, p. 440 sq.

⁶ Cfr. Litt. Enc. Pii XI *Rerum Ecclesiae*; A. A. S., XVIII, 1926, p. 65 sq.; Litt. Enc. Pii XII *Evangelii praecones*; A. A. S., XLIII, 1951, p. 497 sq.; *Fidei donum*; A. A. S., XLIX, p. 225 sq.

⁷ Litt. Enc. *Ad Petri Cathedram*; cfr. A. A. S., LI, 1959, p. 497 sq.

⁸ Cfr. IOAN. X, 16.

⁹ Cfr. MATTH. XIII, 19.

ac proculcare enituntur. Ubique autem necessitas Nos urget, aptiore quo possumus modo, aeternam procurandi animis salutem; atque undique imploratio illa quasi ad aures pervenit Nostras: « Adiuva nos ».¹⁰ Has igitur regiones innumeras, quas iam Evangelii praecones, qui « ex omni natione, quae sub caelo est »¹¹ orti sunt, apostolico sudore atque interdum sanguine etiam suo fecundarunt, et in quibus, divina aspirante gratia autochthones quoque apostoli, veluti germina novella, florescunt ac fructus edunt salutare, cupimus Nostris decorare laudibus, Nostris permovere incitamentis, caritate prosequi Nostra; iisdemque normas, praecepta ac monita impertire, quae spe aluntur firmissima, cum Divini Magistri pollicitationibus falli nesciis innitatur, quae hisce verbis continentur: « Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi ».¹² « Confidite, ego vici mundum ».¹³

I

Cum primum illud atque immane plurimarum totius orbis gentium bellum tandem conquievit, quod tot civibus ac nationibus ingentes attulerat luctus, vastationes, ac maerores, tum Apostolica, quam memoravimus, Benedicti XV Epistula,¹⁴ veluti elatum paternae vocis invitamentum, catholicorum omnium excitavit animos ad paciferum Dei Regnum usquequaque gentium amplificandum; Dei Regnum dicimus, quod unum potest hominibus omnibus, caelestis Patris filiis, pacem defuturam numquam veramque prosperitatem dilargiri atque in tuto ponere. Ex eo tempore per quadraginta annos actuosissima Evangelii praeconum opera atque incepta cotidie magis florere ube-

¹⁰ *Act. Ap.* XVI, 9.

¹¹ *Ibid.* II, 5.

¹² *MATTH.* XXVIII, 20.

¹³ *IOAN.* XVI, 33.

¹⁴ *Cfr. A. A. S.*, XI, 1919, p. 440 sq.

rioresque ediderunt fructus; atque illud praesertim evenit, ut Hierarchia et clerus, e regionibus orti, quae Missionalibus excolendae concreditae sunt, maiora in dies incrementa caperent.

Quandoquidem autem, ut proximi Decessoris Nostri imm. rec. Pii XII verbis utamur, Evangelii praecones « ad illud, ... extremam veluti metam, contendant necesse est — quod quidem semper ante mentis oculos esse debet — ut nempe Ecclesia apud alios populos firmiter constabiliatur, eisdemque propria, ex indigenis delecta, tribuatur Hierarchia », ¹⁵ haec Apostolica Sedes mature, opportune largiterque semper, praesertim vero postremis hisce temporibus, hac de re consuluit ut ecclesiastica statueretur, vel restitueretur Hierarchia in regionibus illis, in quibus rerum condiciones suaderent ut Episcopales conderentur sedes, eademque, si facultas esset, Praesulibus, in iisdem regionibus natis, regendae concrederentur. Nemo ceteroquin ignorat Sacrum etiam Consilium Propagandae Fidei praepositum ad hoc idem exsequendum potissimum constanterque spectare. Sed tamen fatendum est per memoratam illam Apostolicam Epistolam in pleniore luce gravem instantemque eiusmodi causam positam esse, cum per eam fel. rec. Decessor Noster Benedictus XV eos omnes impensissime adhortatus esset, qui Catholicis Missionibus praeerant, ut qui in regionibus evangelica doctrina excolendis divino quodam afflatu ad suscipiendum sacerdotium vocati essent, quam diligentissime instituerentur, atque adeo clerus ille numero virtuteque increbresceret, qui indigena dicebatur, quamvis hoc nomen nihil offensae, differentiae nihil significaret, quandoquidem id et Romanorum Pontificum eloquium, et ecclesiastica documenta numquam recipiunt.

Haec Benedicti XV adhortatio, quam Decessores Nostri imm. rec. Pius XI et Pius XII iterarunt, Providentissimi Dei favente gratia, perspicuos uberesque edidit fructus; quamobrem cupimus ut idcirco una Nobiscum immortales Deo agatis grates, quod

¹⁵ Litt. Enc. *Evangelii praecones*; A. A. S., LIII, X 1951, p. 507.

in terris a Missionalibus excultis frequentes lectissimaeque consurrexerunt Episcoporum et sacerdotum cohortes, qui, Fratres ac filii Nostri dilectissimi, animum Nostrum ad bene sperandum excitarunt. Si enim vel cursim ecclesiastica illarum tantum regionum rationaria inspicimus, quae curis concreditae sunt Sacri Consilii Propagandae Fidei, iis exceptis, quae in praesens insectationibus opprimuntur, non sine summo solacio cernimus primum Episcopum genere Asianum anno MCMXXIII consecratum esse, primosque Vicarios Apostolicos ex Afrorum gente electos esse anno MCMXXXIX; usque ad annum autem MCMLIX octo et sexaginta numerari Episcopos genere Asianos, atque quinque et viginti ex Africae gentibus; ceterum vero clerum autochthonem, qui anno MCMXVIII numerum attingebat CMXIX sacerdotum, anno MCMLVII in Asia ad numerum quinque milium quingentorum quinquaginta trium sacrorum administrorum pervenisse, in Africa autem sacerdotes qui anno MCMXVIII habebantur nonaginta, anno MCMLVII iam complevisse numerum mille octingentorum undecim. Mirabili huiusmodi cleri incremento Dominus messis¹⁶ laboribus ac promeritis eorum dignum voluit tribuere praemium, qui vel navitate cuiusque sua, vel qui multiplici adiutrice collata opera Catholicas Missiones, iteratis Apostolicae huius Sedis normis generoso respondentes animo, studiosissime adiuvarunt. Iure igitur meritoque proximus Decessor Noster v. m. Pius XII non sine animi solacio asseverare potuit: «Olim quae ad Ecclesiae vitam pertinent, quatenus perspicua est, in veteris Europae regionibus praesertim vigeant florebantque; exinde vero, veluti amplissimum exundans flumen, per ceteras terras, quae, ut graeco nomine utamur, quasi orbis terrarum peripheria videbantur, effluebant; sed hodie haec eadem Ecclesiae vita, mutuo quodam virium effluvio, cum singulis Mystici Iesu Christi Corporis membris communicatur. In aliis etiam non paucis continentium terrarum regionibus iam

¹⁶ Cfr. MATTH. IX, 58.

diu populi non Missionalium curis excolendi moderandique demandantur, sed propria gubernantur Hierarchia, ecclesiastica ordinatione propria fruuntur, et ceteris Ecclesiae communitatibus, a quibus iam fere omnia recipiebant, spiritualia ac terrena etiam dona libenter impertiunt ».¹⁷ Iamvero, Episcopos ceterumque clerum harum etiam novarum christianorum communitatum paterno adhortari animo cupimus, ut incensas ad Deum adhibeant preces, atque ita peculiari modo se gerant ut sacerdotale sibi creditum munus spirituali fecunditate polleat, utque, cum populo verba faciunt, quam saepissime de dignitate, de pulchritudine, de necessitate ac de promeritis loquantur sacerdotalis muneris; ita quidem ut ad illud prompto magnoque animo suscipiendum eos excitent, quos Deus ad tam excelsum honorem vocaverit. Idque efficiant ut eorum etiam preces qui suis curis crediti sunt, ad Deum hac de causa admoveantur una cum universa Ecclesia, quae, ut Divini Redemptoris hortamentis respondeat, rogat « Dominum messis ut mittat operarios in messem suam », ¹⁸ hisce praesertim temporibus, quibus est « messis quidem multa, operarii autem pauci ».¹⁹

Christianorum autem communitates, quibus adhuc Missionales suam praestant navitatem, quamvis iam a propria Hierarchia regantur, eorum etiamnunc opera profecto indigent, qui hac de causa ex aliis nationibus advenerunt, sive ob territorii amplitudinem, sive ob christifidelium succrescentem numerum, sive denique ob ingentem multitudinem eorum, qui nondum Evangelii doctrina exculi sunt. Eis procul dubio haec proximi Decessoris Nostri sententia tribui potest: « Ii quidem minime vocandi sunt extranei, cum quilibet catholicus sacerdos, in officio sui muneris fideliter perstans, veluti sua in patria se habeat ubicumque Dei Regnum floret vel sumit exordia ».²⁰

¹⁷ Cfr. Nuntius radiophonicus Ppi XII die Natali D. N. I. Ch. habitus; A. A. S., XXXVIII, 1946, p. 20.

¹⁸ Luc. X, 2.

¹⁹ Ibid.

²⁰ Epist. Ppi XII ad Eñm Card. Adeodatum Piazza; A. A. S., XLVII, 1955, p. 542.

Singuli igitur una simul concordique fraternae illius sinceræque caritatis vinculo coniuncti operentur, quæ amorem in se referat, quo erga Divinum Redemptorem eiusque Ecclesiam flagrare debent; atque Episcopis prompti hilaresque filiorum animo obsequentes, « quos Spiritus Sanctus posuit ... regere Ecclesiam Dei », ²¹ sint « cor unum et anima una », ²² sibi invicem ob præstitam adiutricem operam semper grates agentes; ita quidem ut ex hac agendi ratione omnibus pateat oculis ipsos reapse esse illius discipulos, qui ad mutuam servandam augendamque caritatem, ut ad « novum », suum præcipuumque præceptum, adhortatus est omnes. ²³

II

Memoratus Decessor Noster fel. rec. Benedictus XV in Epistula Apostolica, quæ a verbis initium sumit *Maximum illud*, Catholicarum Missionum moderatores peculiari cura adhortatus est ut cleri, e loci populo delecti, mentes animosque ita effingerent et conformarent, ut eorum institutio atque educatio « perfecta et numeris omnibus absoluta » ²⁴ evaderet. « Nam — ita ipse scribebat — sacerdos indigena, utpote qui ortu, ingenio, sensibus studiisque cohaereat cum suis popularibus, mirum quantum valet ad Fidem eorum mentibus insinuandam: multo enim melius, quam quisquam alius novit quibus modis quidpiam eis persuaderi queat ». ²⁵

Quam ad rem vix attinet in mentem revocare perfectam absolutamque sacerdotum institutionem educationemque eo spectare necesse esse, ut sacrorum alumni ad eas potissimum virtutes adipiscendas fortiter suaviterque permoveantur, quas primum postulat sacerdotale officium, « hoc est officium suae ipsius

²¹ Act. Ap. XX, 28.

²² Ibid., IV, 32.

²³ Cfr. IOAN. XIII, 34; XV, 12.

²⁴ A. A. S., XI, 1919, p. 445.

²⁵ Ibid.

procurandae sanctitatis ».²⁶ Novus autem illarum regionum clerus hac de causa pium quoddam certare certamen debet cum clero veterum illarum dioecesium, quae iam diu sacerdotes suo e gremio ediderunt virtutibus omnibus tam miro modo praestantes, ut sacrorum administris universae Ecclesiae imitandi proponerentur. Etenim sanctitate potissimum sacerdotes esse possunt ac debent lux mundi et sal terrae,²⁷ hoc est suae ipsorum nationis totiusque orbis terrarum; sanctitate potissimum Evangelii pulchritudinem supernamque potentiam omnibus demonstrare possunt, itemque edocere omnes christianae vitae perfectionem metam esse, quam cuncti filii Dei viribus omnibus eluciendo perseverandoque assequi queant ac debeant e quibusvis gentibus sint orti, in quolibet vivendi genere versentur, et quovis fruantur civili cultu.

Ac praeterea paternus animus Noster spem fovet bonam fore ut ubique ex clero cuiusvis nationis ii eligi possint, qui sacrorum alumnos suae cuiusque gentis regere, ac recte sancteque instituere atque educare valeant. Quin immo Episcopos et Catholicarum Missionum rectores iam nunc adhortamur ut e clero autochthone ne dubitent eos deligere sacerdotes, qui ob suam virtutem peculiaremque agendi prudentiam suorum popularium in sacro ephebeo degentium magistri atque ad sacerdotalement assequendam sanctitatem duces esse possint.

Ceterum Ecclesia, ut probe nostis, Venerabiles Fratres, nullo non tempore praecepit ut sacrorum administris solidam ac plenam mentis animique institutionem adipiscerentur. Iamvero nemo, hodie praesertim, in dubium revocaverit id e quavis stirpe et e quavis terrarum orbis regione ortos iuvenes assequi posse, cum hoc tam luculenter ac reapse demonstratum iam fuerit. Ac procul dubio institutio, quae huic clero impertienda est, peculiaribus etiam rerum condicionibus conformetur oportet.

²⁶ Adhort. Apost. PH XII *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, p. 677.

²⁷ Cfr. MATTH. V, 13-14.

tet, quae variis locis variisque nationibus sint propriae. Attamen omnes sacrorum alumnos hanc sapientissimam sequi normam opportunum est: est nempe consulendum ut hi iuvenes « in locis educentur ab hominum societate paulo nimium seiunctis », ²⁸ quandoquidem hoc modo, « cum in publicum prodibunt, haud ex facili sive cum minuta plebe, sive cum litteratis hominibus commercium habebunt, fietque eis plurimum, ut aut inconsiderate cum christiano populo se gerant, aut, quam acceperint institutionem, secus existiment ». ²⁹ Hi autem iuvenes oportet ad plenam omnino sacerdotalem animi perfectionem conformentur, sed etiam « sensim prudenterque in intima populi consilia ac studia penetrent »; ³⁰ illius populi dicimus, quem evangelica illuminare veritate, et ad sanctitatem vitae, divina favente gratia, conducere debent. Huic igitur instituendi educandique rationi etiam Seminarii moderatores obtemperare debent, quamquam ea omnia ultro libenterque accipiant oportet, quae, ad res externas ac technicas quod attinet, nova ac progrediens in usum induxit aetas, utpote commune omnium gentium veluti patrimonium civilis cultus, quod ad melius faciliusque vivendi genus homines adduxit, et ad corporis valetudinem ac vires aptius servandas incolumes.

Cleri autochthonis institutio — quod ipse Decessor Noster imm. rec. Benedictus XV scripsit — eo spectare debet ut, ubi primum par divino muneri obeundo evasit, « recte possit populi sui gubernationem ... suscipere », ³¹ popularesque suos ad aeternae salutis viam doctrina ministerioque suo adducere. Quam ad rem id summopere commendamus ut ii omnes, tam allogenae quam autochthones, qui sacrae huic institutioni dant operam, ex officii sui conscientia diligentissime curent ut sui alumni suscipiendi muneris gravitatem difficultatemque ma-

²⁸ Adhort. Apost. PII XII *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, p. 686.

²⁹ *Ibid.*

³⁰ *Ibid.*, p. 687.

³¹ Epist. Apost. *Maximum illud*; A. A. S., XI, 1919, p. 445.

gis magisque perpendere addiscant, ac licita prudenterque data fruantur cogitandi agendique libertate,³² qua facilius possint gradatim, sed quam primum, maiora etiam ecclesiastica ministeria suscipere una et concordissime cum alienigena clero, sed pari omnino ratione. Id enim impertitae institutionis efficacitatem comprobabit, iisque ad quos sacrorum alumnorum educatio pertinet, summum debitumque attribuet praemium.

Iamvero iis rationibus perpensis, quae non modo ad sacrorum alumnorum mentes animosque recte instituendos pertinerent, sed ad peculiare etiam singulorum populorum necessitates peculiaremque eorum sentiendi agendique modum, haec Apostolica Sedes clerum allogenam clerumque autochthonem adhortata est ut in Missionologiae, quae dicitur, studia incumberent. Etenim Decessor Noster imm. rec. Benedictus XV huius quoque disciplinae magisteria in Urbaniano Propagandae Fidei Athenaeo constituit;³³ et proximus Decessor Noster v. m. Pius XII non sine animi gaudio animadvertit apud idem Urbanianum Athenaeum « Missionale Institutum », conditum esse; « itemque Romae aliisque in locis "Missionologiae", quae dicitur, "Facultates" ac magisteria non pauca constituta esse ».³⁴ Quamobrem in Catholicarum Missionum seminariis studiorum curricula non deerunt, quibus ea opportune explanentur, quae et ad varias Missionologiae rationes pertineant, et ad technicam etiam cognitionem earum rerum, quae ad futurum illarum regionum cleri ministerium utilia videantur. Hac de causa omnino necesse est ut quae impertitur institutio non modo ad integram solidamque Ecclesiae doctrinam conformetur a maioribus traditam, sed etiam alumnorum mentes ita aperiat et exacuat, ut recte iudicare valeant suae cuiusque patriae peculiarem cultum, ad philosophicas praesertim ac theologicas disciplinas quod attineat, itemque peculiare rationes quae inter eas chri-

³² Cfr. Adhort. Apost. Pii XII *Menti Nostrae*; A. A. S., XLII, 1950, p. 686.

³³ Cfr. Epist. Apost. *Maximum illud*; A. A. S., XI, 1919, p. 448.

³⁴ Litt. Enc. *Evangelii praecones*; A. A. S., XLIII, 1951, p. 500.

stianamque religionem intercedant. « Catholica Ecclesia — ita idem Decessor Noster — ethnicorum doctrinas neque despexit neque respuit, sed eas potius, a quovis errore et a quavis impuritate liberatas, christiana sapientia consummavit atque perfecit. Ita pariter eorum ingenuas artes ac liberales disciplinas ..., peculiare quoque populorum mores eorumque tralatitia instituta ... quodammodo sacravit; atque etiam eorum dies festos, immutata ratione ac forma, ad martyrum memorias et ad sacra mysteria celebranda traduxit ».³⁵ Ac Nosmet ipsi hac eadem de causa mentem Nostram hisce verbis aperuimus: « Quotiescumque auctiora verique nominis incrementa, ad liberales artes ingenuasque disciplinas quod spectat, possunt humanae familiae cultum ditare, Ecclesia eiusmodi ingenii nisus fovet et adiuvat. Ea enim, ut probe nostis, non unam tantum animorum culturam, despectis aliis, quasi propriam amplectitur, ne illam quidem, quam Europa ceterique occidentis populi pepere-runt, etsi cum ea, historia teste, arctissime coniungitur; creditum enim Ecclesiae munus ad aliud potissimum pertinet, ad id nempe quod ad religionem et ad aeternam hominum salutem spectat. Verumtamen Ecclesia, utpote quae iuventute polleat perpetuoque Sancti Spiritus afflatu renovetur, nullo non tempore ea omnia agnoscit libenterque in se recipit, quin immo actuose excitat, quae humanae menti animoque honori vertant, etiamsi eadem ex aliis terrarum orbis partibus oriantur, non autem e regionibus, quae mediterraneo mari circumluuntur, et quae, ex providentis Dei consilio, quasi suae infantiae incunabula fuere ».³⁶

Sacerdotes auctochthones, si opportunis hisce modis gravibusque rationibus instituantur, atque, superatis difficultatibus, ad recte agendum comparentur, multum profecto poterunt, suis Antistitibus ducibus, in hanc rem conferre utilitatis, ac praeser-

³⁵ Litt. Enc. *Evangelii praecones*; A. A. S., XLIII, 1951, p. 522.

³⁶ Cfr. Allocut. iis qui interfuerunt Conventui II «des Ecrivains et Artistes Noirs»; A. A. S., LI, 1959, p. 260.

tim poterunt a doctis suae patriae civibus facilius audiri, eosque, exemplum secuti celeberrimi Missionalis Matthaei Ricci, ad christianam veritatem allicere, in iis nominatim nationibus, quae inde a remotissimis temporibus civili cultu floruerunt. Siquidem sacerdotes etiam e suis territoriis orti, officio tenentur « in captivitatem redigendi omnem intellectum in obsequium Christi », ³⁷ ut incomparabilis ille Evangelii praeco et gentium apostolus Paulus asseverat; ita enim etiam « apud suos, vel optimates litteratosve homines, in honore erunt ». ³⁸ Quamobrem eorum sententia atque opera utentes curabunt Episcopi ut opportune matureque pro singularum vel plurium regionum necessitatibus constituentur sedes studiis provehendis aptaeque vulgandae doctrinae, in quibus cum allogenae, tum autochthones sacerdotes quae didicerint et experiundo noverint, ea omnia in illius nationis bonum utilitatemque convertant, in qua nati sunt vel ad quam christiana veritate excolendam adlecti. Quam ad rem in memoriam haec etiam revocare oportet, quae proximus Decessor Noster imm. rec. Pius XII hisce verbis edocuit: catholicorum nempe esse « scripta omne genus fusius in vulgus edenda ac disseminanda »; ³⁹ itemque curandum esse ut omni ope provehatur « quidquid spectat ad recentiora artis inventa, quibus homines inter se communicant, quibusque doctrinae evulgantur, quandoquidem neminem latet quanti intersit vulgi opinionem ad se trahere recteque conformare ». ⁴⁰ Non omnia profecto ubique ad effectum deduci possunt; omnes tamen opportunitates arripiendae sunt, quibus cuiusvis generis insurgentibus necessitatibus prospici queat, etiamsi interdum « alius est qui seminat, et alius est qui metit ». ⁴¹

Iesu Christi veritatis caritatisque propagatio ad peculiare

³⁷ Cfr. II Cor. X, 5.

³⁸ Litt. Enc. Pii XI *Rerum Ecclesiae*; A. A. S., XVIII, 1926, p. 77.

³⁹ Litt. Enc. *Fidei donum*; A. A. S., XLIX, 1957, p. 233.

⁴⁰ *Ibid.*

⁴¹ IOAN. IV, 37.

pertinet Ecclesiae munus; atque etiam « sanctissimum Ecclesiae officium est ... populis, quantum fieri possit, praestantissima vitae suae suaeque doctrinae beneficia impertire, ex quibus novus proficiscatur socialis ordo christianis principiis innixus ». ⁴² Hac de causa, in regionibus quoque evangelica doctrina excolendis, Ecclesia omni ope consulit ut incepta etiam de re sociali suscipiantur, utque opportuna adiumenta pro facultate indigentibus impertiantur, quae christianorum communitates populosque, ad quos eaedem pertinent, adiuvent. Curandum tamen est ut apostolica Missionalium actio ne nimia profanorum operum congerie opprimatur vel praepediatur. Ea igitur tantum, quae necessaria sint et quae ex facili servari possint expediteque in usum deduci instituantur; atque eadem, quam primum fieri possit, eiusdem nationis viris vel mulieribus administranda ordinandaque concedantur, ita quidem ut Missionales viribus omnibus queant ministerio doctrinae impertiendae ac suae ceterorumque sanctitatis aeternaeque salutis procurandae se dedere.

Si, ut diximus, certo patet modo frugiferum apostolatum id omnino postulare, veluti rem praecipuae gravitatis, ut sacerdotes autochthones ea omnia noscant prudenterque perpendant, quae ad peculiaria patriae suae instituta spectent, potiore etiam ratione liquet iisdem hanc, quam proximus Decessor Noster in universum edidit, sententiam esse tribuendam: « Ecclesiae prospectus atque proposita, quae universa complectuntur, suetae eorum christianae vitae prospectus consiliaque erunt ». ⁴³ Hac igitur de causa idem clerus non modo pernoscatur oportet universae Ecclesiae vices, condiciones verique nominis utilitates, sed necesse etiam est ut ea ducatur ac permoveatur caritate, qua omnes christifideles amplectatur. Quamobrem iure meritoque S. Ioannes Chrysostomus, de liturgicis celebrationibus agens,

⁴² Litt. Enc. *Fidei donum*; A. A. S., XLIX, 1957, p. 231.

⁴³ *Ibid.*, p. 238.

haec asseveravit: « Accedentes enim [ad altare], primum pro universo orbe communibusque commodis gratias agimus »;⁴⁴ atque S. Augustinus hanc pulcherrimam edidit sententiam: « Extende caritatem per totum orbem, si vis Christum amare, quia membra Christi per orbem iacent ».⁴⁵

Hoc profecto consilio ductus, ut integer nempe impensusque aleretur catholicae unitatis afflatus, quo Missionalium opera moveri atque animari debet, Decessor Noster fel. rec. Benedictus XV illam periculi rationem severe animadvertere hisce, quae sequuntur, verbis non dubitavit, quae ab Evangelii praeconum propositis omnino absit oportet, quandoquidem eorum actionis efficacitatem imminuere potest: « Miserum sane foret, si qui ex Missionariis ita suae dignitatis immemores viderentur, ut potius de terrena patria quam de caelesti cogitarent, eiusque plus aequo studerent potentiam dilatare gloriamque super omnia extendere. Esset haec quidem apostolatus pestis teterima, quae in Evangelii praecone omnes caritatis animarum nervos elideret, ipsiusque vulgo debilitaret auctoritatem ».⁴⁶

Hoc idem periculum, etsi aliis modis rationibusque, hodie quoque haberi potest, eo vel magis quod nationes non paucae, a Missionalibus evangelica luce collustratae, acri studio plerumque moventur adipiscendae libertatis suoque pleno iure plenaeque potestate vivendi; atque politicae libertatis adeptio interdum motus concitare potest immodicos, qui communi bono et universae humanae familiae utilitati caritativae obsistant.

Nos autem fore omnino confidimus ut autochthon quoque clerus propositis illis consiliisque moveatur, quae generalibus christianae religionis rationibus respondeant, et cum doctrina Catholicae Ecclesiae penitus concordent, quae quidem universos homines pari amore complectitur, atque adeo veraci etiam uniuscuiusque patriae bono, pro sua parte, optime consulit.

⁴⁴ Hom. II in *II Cor.*; MIGNE, PG, LXI, 398.

⁴⁵ In *Ep. Ioan. ad Parthos*, Tr. X, c. 5; MIGNE, PL, XXXV, 2060.

⁴⁶ Epist. Apost. *Maximum illud*; A. A. S., XI, 1919, p. 446.

Hac de re iure meritoque idem Decessor Noster hisce verbis admonebat omnes: « Ecclesia Dei catholica est nullamque apud gentem vel nationem extranea »;⁴⁷ quamobrem nulla alicuius regionis christianorum communitas cum universa Ecclesia unitatem illam reapse manifestat, ex qua superna Iesu Christi vita oritur, si clerus populusque peculiari tantum suarum rerum studio moventur, si in ceteras gentes malevolentia concitantur, si nimio denique illo suae nationis studio ducuntur ac perturbantur, quod caritatem erga universos labefactare potest; qua quidem una caritate Ecclesia Dei constat ac vere « catholica » nuncupatur.

III

Decessor Noster fel. rec. Benedictus XV peculiarissimo modo necessitatem asseveravit, ut diximus, cleri autochthonis studiose, diligenter recteque instituendi, qui praesentibus par esset rerum condicionibus; attamen eius menti procul dubio alia quoque necessitas illuxit, eaque pariter gravissima, laicos etiam cuiusvis nationis homines ita educandi conformandique, ut non modo in sua privata vita christiano nomini responderent, sed in apostolatus etiam opera incumberent. Id luculenter admodum significanterque proximus Decessor Noster imm. mem. Pius XII commendavit,⁴⁸ qui non semel, sed etiam atque etiam hac de re egit, quae hodie potissimum intento perpendatur animo oportet, atque quam maxime et quam primum ad effectum ubique deducatur.

Idem enim Decessor Noster v. m. Pius XII — idque non sine singulari merito ac laude — diserta copiosaque doctrina atque iteratis adhortamentis laicos viros admonuit ut quam libentissime studiosissimeque in apostolatus campum descenderent, suam ecclesiasticae Hierarchiae navitatem praestaturi, eodem nempe modo, quo inde a prisca aetate per saeculorum decursum christifideles Episcopis ceteroque clero adiutricem nava-

⁴⁷ Epist. Apost. *Maximum illud*; A. A. S., XI, 1919, p. 445.

runt operam, quo facilius ac maiore cum efficacitate christiana praecepta de re religiosa ac sociali ad rem deducerentur. Hoc autem non minus, sed multo magis nostra tempora postulant, cum id genus necessitates in dies succreverint, et cum incrementum numero multitudines spirituali rectae doctrinae pabulo indigeant, et cum denique earum condiciones difficiles ac magis implexae hodie videantur. Ceterum quocumque Ecclesia sua pacifica agmina inducit, ibi necesse est ut integra constitutio sua habeatur, quae non modo variis Hierarchiae gradibus constat, verum etiam laicorum ordine; pariterque necesse est ut per eos omnes salutariter operetur.⁴⁹

Quam ad rem assequendam, ad novas etiam christianorum communitates quod attinet, haud satis est homines ad catholicam religionem convertere, eosque, lustrali aqua expiatis, ingenti numero in Ecclesiae album referre; sed etiam omnino opus est, christiana impertita educatione rerum condicionibus ac temporibus consentanea, eos aptos efficere ad incepta illa pro sua cuiusque facultate suscipienda, quae conferre possint ad praesens ac futurum Ecclesiae bonum atque incrementum. Christianorum numerus parum significat, si eorum virtus deficit; hoc est si in profitendo catholico nomine iidem reapse inconcussa firmitate non pollent, si intus in eorum animis spiritualis vita non viget, atque foras non edit salutare fructus; si denique, postquam divina gratia renati sunt, florenti illa et matura iuventute non praestant, quae ad proba et frugifera patranda facinora semper parata sit. Etenim christianae Fidei professio non tantum ad civium anagraphen pertinet, sed potissimum debet novum creare hominem,⁵⁰ eiusque actionibus omnibus, eas excitando, dirigendo moderandoque, vim indere supernam.

⁴⁸ Litt. Enc. *Evangelii praecones*; A. A. S., XLIII, 1951, p. 510 sq.

⁴⁹ Cfr. Litt. Enc. PII *XII Mystici Corporis*; A. A. S., XXXV, 1943, p. 200-201; Litt. Enc. PII *XI Rerum Ecclesiae*; A. A. S., XVIII, 1926, p. 78.

⁵⁰ Cfr. *Eph.* IV, 24.

Verumtamen e laicorum ordine homines id plene adipisci difficile poterunt, si clerus, sive alienigena, sive autochthon, necessaria illa actionis proposita, de quibus supra diximus, et quae iam primus Iesu Christi Vicarius, hisce quae sequuntur verbis, praecipuis lineamentis attigit, sibi efficienda non attribuerit: « Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, ut virtutes annuntietis eius, qui de tenebris vos vocavit in admirabile lumen suum ».⁵¹

Verum enim vero christiana institutio atque educatio, quae ad impertiendas tantum christifidelibus catechismi formulas spectet, et ad praecipua moralis doctrinae praecepta, variis propositis casibus, summatim mentibus inculcanda, animos autem voluntatesque ad efficaciter secundum datas normas agendum non excitet, in grave potest incidere periculum inertem Ecclesiae procurandi gregem. At contra, oves christiani gregis non modo Pastori auscultent oportet, sed eum etiam eiusque vocem agnoscant,⁵² atque fideles volentesque eum sequantur per aeternae vitae pascua,⁵³ ut aliquando possint a Pastorum Principe « immarcescibilem gloriae coronam »⁵⁴ accipere; oves scilicet, quae cum Pastorem, ut diximus, agnoscant et sequantur, qui animam suam dedit pro ovibus suis,⁵⁵ eidem se totas dedant, eiusque divinae voluntati ultro libenterque obtemperantes, eo studiose operoseque contendunt ut aliae etiam oves, quae eum non sequantur, sed ab eo longe aberrant, qui via, veritas et vita est,⁵⁶ tandem aliquando unum atque unicum ingrediantur ovile.

Sine experrecto impensoque apostolatus studio professio christianae fidei ne intellegi quidem potest, nam « quilibet tenetur fidem suam aliis propalare, vel ad instructionem aliorum fide-

⁵¹ *I Petr.* II, 9.

⁵² *Cfr. IOAN.* X, 4, 14.

⁵³ *Cfr. Ibid.*, X, 9, 10.

⁵⁴ *I Petr.* V, 4.

⁵⁵ *Cfr. IOAN.* X, 11.

⁵⁶ *Ibid.*, XIV, 6.

lium sive confirmationem, vel ad reprimendum infidelium insultationem », ⁵⁷ idque praesertim nostris hisce temporibus, quibus Ecclesia universaque hominum consortio peculiaribus in difficultatibus versantur.

Ut autem plena actuosaque educatio christiana haberi possit, omnino oportet institutores educatoresque vias aptiores hac de causa ingrediantur, quibus aliorum animos eorumque peculiaria ingenia, consilia et indolem attingere atque penitus intellegere queant; ita quidem ut evangelicae veritatis praecepta, una cum eorum normis ac postulatis, novi Iesu Christi asseclae imbibant, iisdemque prorsus conformentur. Divinus enim Redemptor id a nobis singulis postulat reapse efficiendum, quod est mandatum magnum; hoc est: « Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et in tota anima tua, et in tota mente tua ». ⁵⁸ Oculis igitur eorum, qui catholicam amplectuntur religionem, christianae professionis granditas luce plena splendescere debet, ita ut eorum animi incenso desiderio efficacique proposito iugiter excitentur vitam ducendi virtutibus omnibus ornatam et apostolica navitate praestantem; vitam dicimus, quae imitanda proponat praeclara Iesu Christi exempla, qui, humana suscepta natura, nobis praecepit ut sequeremur vestigia eius. ⁵⁹

Quicumque christiano censetur nomine, plane noverit se primario quodam ac praecipuo conscientiae officio obligari, ut testis sit veritatis, quam credit, et gratiae, qua eius animus est transformatus: « Ideo enim », quemadmodum ait eximius quidam Ecclesiae Pater, « ille [Christus] nos hic relinquit, ut sicut luminaria essemus, ut aliorum doctores constituamur, ut instar fermenti simus, ut sicut angeli cum hominibus versemur, ut sicut viri cum puerulis, ut spirituales cum animalibus, ut illi lucrentur, ut semina simus, ut fructum multum feramus. Non opus esset sermone, si vita nostra ita fulgeret; non opus esset verbis,

⁵⁷ S. THOM., *Summa Theol.* II-II, q. 3, a. 2, ad 2.

⁵⁸ MATTH. XXII, 37.

⁵⁹ Cfr. I Petr. II, 21; MATTH. XI, 29; IOAN. XIII, 15.

si opera exhiberemus. Nullus esset gentilis, si nos essemus vere Christiani ».⁶⁰

Quodsi omnes Christifideles, qui in toto sunt orbe terrarum, ut liquet, id officium debent praestare, tamen non est quin videat in regionibus, Missionalium opera excolendis, ex eodem impleto fructus oriri posse singulares prorsus et uberrimos, quod ad propagandum attinet Regnum Dei, apud eos etiam, qui Fidei nostrae praeclarissimum donum ignorant, et vigoris, naturam excedentis, qui in gratia inest, exsortes sunt, hortante ipso Domino Iesu: « Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona et glorificent Patrem vestrum qui in caelis est »;⁶¹ atque Petro Apostolo fidelibus praecipiente: « abstinere vos a carnalibus desideriis, quae militant adversus animam; conversationem vestram inter gentes habentes bonam, ut in eo quod detrectant de vobis, tamquam de malefactoribus, ex bonis operibus vos considerantes, glorificent Deum ».⁶²

Testimonium vero a singulis datum confirmari debet et quasi dilatari testimonio totius communitatis christianae, eo fere modo, qui aetate recenti ab instituta Catholica Ecclesia obtinuit, qua scilicet conspiratio et consensus omnium Christifidelium, qui erant « perseverantes in doctrina Apostolorum et communicatione fractionis panis et orationibus », ⁶³ eorumque coniunctio in caritatis officiis studiosissime exhibendis maxima iis gaudia mutuaeque pietatis incitamenta praebuerunt; nam erant « colaudantes Deum et habentes gratiam ad omnem plebem. Dominus autem augebat qui salvi fierent cotidie in idipsum ».⁶⁴

Eo enim quod una simul preces Deo adhibentur et in sacra Liturgia divina mysteria actuose participantur, vita christiana singulorum ac totius communitatis valdissime ditatur et perficitur, idque plurimum valet ad conformandos animos ea caritate,

⁶⁰ S. IOAN. CHRYS., *Hom. X in I Tim.*; MIGNE, PG, LXII, 551.

⁶¹ MATTH. V, 16.

⁶² I Petr. II, 12.

⁶³ Act. Ap. II, 42.

⁶⁴ *Ibid.*, 47.

quae veri nominis christianorum est insigne; caritatem dicimus, quae discrimina inter nationes et linguas exsuperat, omnesque, sive fratres sive adversarios, amice complectitur. Qua in re haec verba S. Clementis Pontificis Maximi, Decessoris Nostri, libet iterare: « Cum enim [ethnici] audiant a nobis, quod Deus dicit: *Non est gratia vobis, si eos diligitis, qui vos diligunt, sed gratia vobis, si diligitis inimicos vestros et qui vos oderunt*:⁶⁵ quae cum audiant, admirantur bonitatis sublimitatem; cum autem viderint, nos non tantum eos non diligere, qui nos oderunt, sed ne eos quidem, qui diligunt, irrident nos ac nomen [Dei] blasphematur ».⁶⁶ Omnium Evangelii praeconum summus, S. Paulus Apostolus, ad Romanos scribens, cum extremis occidentis populis verbum Domini esset annuntiaturus, de « dilectione sine simulatione »⁶⁷ monuit; cuius virtutis — sine qua christianus nihil est —⁶⁸ mirabilem laudem ante celebrarat.

Quae quidem caritas etiam collatis subsidiis patefit, quemadmodum ait Decessor Noster imm. mem. Pius XII: « Corpus multitudinem quoque membrorum exigit, quae inter se connectantur, ut mutuo auxilio sibi vivant. Et quemadmodum in mortali concrectione nostra cum membrum dolet, cetera omnia condolent; et quae sana sunt aegrotantibus suppetias veniunt: ita in Ecclesia singula membra non sibi unice vivunt, sed aliis quoque opitulantur, atque omnia sibi invicem adiutricem operam praestant, cum ad mutuam consolationem, tum ad ampliorem usque aedificationem totius Corporis ».⁶⁹

Quoniam vero rerum necessitatibus, quibus christifideles premuntur, etiam Ecclesiae vita et instituta continentur, autochthones christiani assuescant oportet, quantum pro facultatibus possunt, templa, pios coetus, clerum, qui ipsis totum se devovit, suis opibus sponte sustentare; neque interest, si paulum ad hoc conferunt, cum id sit potissimum, ut, quod impertitur, innotescens sit testificatio conscientiae in christiana disciplina exercitatae.

⁶⁵ Cfr. LUC. VI, 32-35.

⁶⁶ F. X. FUNK, *Patres Apostolici*, vol. I, p. 201.

⁶⁷ Rom. XII, 9 sq.

⁶⁸ I Cor. XIII, 2.

⁶⁹ Litt. Enc. *Mystici Corporis*; A. A. S., XXXV, 1943, p. 200.

IV

Cum christifidelibus, unius viventis Corporis membris, non liceat se a ceteris seiungere atque adeo arbitrari se officio suo satisfecisse, si proprii tantum animi rationibus studuerint atque prospexerint, singuli universi, adiutricem operam, pro sua quisque parte, navent Regno Dei incrementis augendo et propagando. Ad quod generale servandum officium idem Decessor Noster Pius XII omnes est hisce verbis cohortatus: « Catholicam esse, praecipua Ecclesiae nota est, ita ut christianus homo et adstrictus Ecclesiae minime sit, nisi pariter sit addictus et adstrictus fidelium universitati, atque adeo percipiat ut eadem ubicumque gentium radices agat et florescat ». ⁷⁰

Omnes igitur, sancta quadam incensi aemulatione, certatim testificentur oportet assiduum, quo ducantur, studium spirituale aliorum bonum comparandi, propriam tuendi Fidem, eamque eos docendi, qui eius expertes sunt aut eam non satis noscunt atque adeo setius de ea iudicant. Itaque sacrorum administri, familiae, coetus apostolatui dediti, qui variis in locis sunt constituti, faciant, ut huius officii religionem, etiam in communitatibus christianis recentissime ortis, animis hominum a prima eorum aetate et ab adolescentia defigant. Nec desunt peropportuna quaedam occasiones aptius et luculentius eos ad hoc munus apostolatus informandi, veluti cum pueri, vel baptismo nuper abluti homines ad Confirmationis Sacramentum suscipiendum componuntur, cuius « chrismate credentibus novum robur inditur, ut Ecclesiam Matrem et quam ab ea acceperint fidem, strenue tueantur ac defendant »; ⁷¹ quam quidem animorum praeparationem maxime apud eas gentes expedit fieri, quae peculiares initiationis ritus pro locorum consuetudine celebrant,

⁷⁰ Litt. Enc. *Fidei donum*; A. A. S., XLIX, 1957, p. 237.

⁷¹ Litt. Enc. *Pri XII: Mystici Corporis*; A. A. S., XXXV, 1943, p. 201.

per quos se parant adulescentes, ut suo tribulium ordini legitime ascribantur.

Facere autem hic non possumus, quin operam catecheseos institutorum in sua collocemus luce, quippe quos constet, si annales Missionum Catholicarum ab amota earum origine replerentur, iisdem adiumentum attulisse singulare prorsus ac necessarium. Qui cum nullo non tempore praesentissimi adiutores verbi divini praeconum essent, eorum participantes labores allevantesque, Decessores Nostri apertis verbis affirmaverunt, « quantum ad Evangelii propagationem referret eorum multiplicari numerum » eosque diligentissime institui,⁷² idemque munus habuerunt « praestantissimum fortasse exemplum apostolatus, qui a laicis exercetur ».⁷³ Nos autem, maximas laudes iis tributas iterantes, eos adhortamur, ut animi beatitatem, quae ex hoc proficiscatur munere, attentius considerent neve umquam eo desinant omni studio coniti, ut, ecclesiastica moderante Hierarchia, religionis disciplinam amplius excolant seque in hominum vere christianorum forment mores. Ab iis enim catechumeni non solum prima Fidei elementa condiscant oportet, sed etiam exercitationem virtutis et incensum sincerumque amorem erga Christum eiusque Ecclesiam. Quidquid curae impenditur in augendum numerum huiusmodi praestantium ecclesiasticae Hierarchiae adiutorum, et in congruentem eorundem institutionem, quidquid praeterea laboris iidem ipsi catholicae doctrinae praeceptores tolerant, ut hoc munus suum quam aptissime gerant et plenissime, sunt ad novas condendas communitates christianas easque prosperandas instrumenta praesentissima.

Primis quidem, quas edidimus, Litteris Encyclicis, de variis gravibusque commemoravimus causis, quae hac aetate impel-

⁷² Cfr. Litt. Enc. PII XI *Rerum Ecclesiae*; A. A. S., XVIII, 1926, p. 78.

⁷³ Cfr. Sermonem a Pio XII anno 1957 habitum ad eos, qui alteri interfuerunt Conventui catholicorum ex universo orbe pro laicorum Apostolatu; A. A. S., XLIX, 1957, p. 937.

lunt, ut in omnibus orbis terrarum partibus « laici homines in pacificae militiae, hoc est in Actionis Catholicae agmina, eo sapienti consilio advocentur, ut ecclesiasticae Hierarchiae adiutricem operam navent »;⁷⁴ quibus verbis haec subiecimus: « Magno quidem Nobis solacio est ea considerare, quae per elapsum temporis decursum, in regionibus etiam ab Evangelii praeconibus adhuc excolendis, hi Episcoporum ac sacerdotum adiutores ... alacri actuosaeque voluntate exanclarunt opera ac provexerunt incepta ».⁷⁵ Nunc vero affectu caritatis, « quae urget Nos », ⁷⁶ haec Decessoris Nostri imm. mem. Pii XII hortamenta et inflammantia dicta volumus instantissime iterare: « Oportet omnino homines e laicorum ordine generosam, diligentem laboriosamque operositatem suam inibi cum hierarchico cleri apostolatu consociant, in Actionis Catholicae confertissima agmina confluentes ».⁷⁷ Quam voluntatem Antistitis Sacrorum Maximi ut ad effectum deducerent, Episcopi regionum, Missionalium curae creditarum, utriusque ordinis clerus et fideles generosiores atque christiana disciplina instructiores probatissimo cum studio sunt conisi; atque adeo licet asseverari ubique fere terrarum incepta feliciter esse patrata operaque egregia effloruisse. Tamen necesse est — de hoc etiam atque etiam monendum censemus — ut haec apostolatus ratio ad locorum condiciones et necessitates congruenter accommodetur. Non enim licet ea, quae in alia regione peracta sunt, ad aliam, nullo habito discrimine, transferre; sed ii, ad quos pertinet, moderationi ecclesiasticae Hierarchiae omnino subiecti sacrisque Pastoribus hilari animo obtemperantes, curare debent, ne multiplices apostolatus formae nimia quaedam onerum accessio evadant, qua vires praeclarae ita cohibeantur vel dissipentur, ut solum certa quaedam ac singularia suscipiantur, atque adeo quasi trunca et manca sit actio, cum plus aequo speciali cuidam rei studeatur; quod quidem, sicubi

⁷⁴ Cfr. Litt. Enc. *Ad Petri Cathedram*; A. A. S., LI, 1959, p. 523.

⁷⁵ *Ibid.*, p. 523.

⁷⁶ Cfr. *II Cor.* V, 14.

⁷⁷ Litt. Enc. *Evangelii praecones*; A. A. S., XLIII, 1951, p. 513.

opportunum esse videatur, tamen minus utilitatis habet, ubi adiuncta et necessitates prorsus alia sunt. Primis iisdem Encyclicis Litteris etiam praediximus argumentum, quod in Actione Catholica versatur, Nos data occasione esse uberius et fusius pertractaturos; unde, ut probe confidimus, regiones quoque illae, in quibus Missionalium opus exercetur, commoda capient non modica novamque accipient impulsione. Interea omnes, concordii voluntate ac spiritibus ducti supernis, in rem incumbant sibi que persuasum habeant hac tantum condicione se posse gloriari causas divinae et ampliori animi culturae ac profectui suae gentis inservire.

Est quidem Actio Catholica laicorum hominum sodalitas, « cui propria sunt munera eaque cum officii onere coniuncta, in quibus obeundis moderationi auctoritatum obtemperetur oportet », ⁷⁸ ita tamen ut laici ipsi moderatorum gradus in ea obtineant. Ad hoc necesse est homines instituantur, qui varias consociationes apostolico valeant inflammare ardore, et efficere, ut eaedem pleno polleant vigore; viros dicimus et mulieres, qui ut digni reddantur, quibus ab ecclesiastica Hierarchia credatur primaria vel secundaria consociationum moderatio, testatum proferre debent argumentum, quo constet christiana disciplina christianisque moribus se plane esse instructos et conformatos, adeo ut « id ceteris impertire possint, quod ipsi iam sibi divina opitulante gratia comparaverint ». ⁷⁹

Non immerito autem asseverari licet sedem aptissimam et quasi palaestram, ubi huiusmodi moderatores laici Actionis Catholicae ad munus suum comparentur, scholam esse christianam; quam tum solum assequi propositum suum posse ac munus obire suum, cum veri nominis christiani a magistris, sive sint sacerdotes ex utroque clero sive homines ex ordine laicorum, ibidem educentur.

⁷⁸ Cfr. Ep. PII XII de Actione Catholica, die 11 Oct. 1946 data; *A. A. S.*, XXXVIII, 1946, p. 422; *Discorsi e Radiomessaggi di S. S. Pio XII*, vol. VIII, p. 468.

⁷⁹ Litt. Enc. *Ad Petri Cathedram*; *A. A. S.*, LI, 1959, p. 524.

Nec est qui ignoret, quanti momenti fuerit sitque schola in regionibus, Missionalium curae concredit, quantum virium et laboris Ecclesia in ludis cuiusvis ordinis aperiendis insumpserit, quam acriter eos sit tutata et auxerit incrementis. Quoniam vero difficile, quemadmodum liquet, scholarum disciplinis addi potest ratio moderatores Actionis Catholicae instituendi, expedit saepe extra ludos bonae spei adulescentes congregari, ut ad apostolatus doctrinam exercitationemque informentur. Curent igitur Ordinarii locorum, ut, quo aptiore possint modo, pro suaque prudentia scholas apostolatus condiscendi aperiant, in quibus, uti patet, institutionis ratio ab ea differt, quae in scholis, quas vere proprieque dicas, obtinet. Interdum etiam continget, ut pueri et adulescentes qui scholas non catholicas adire cogantur, a falsis doctrinis servandi sint immunes; semper autem necesse erit, ut ad institutionem, quae, ad humanitatis cultum artesque technicas pertinens, in publicis ludis impertitur, educatio accedat prudenter impenseque tradita, quae in re spirituali sita sit, ne e scholis illis homines proficiscantur perverse docti, arrogantia inflati, et qui Ecclesiae gentibusque suis magis noceant quam prosint. Quorum institutio in disciplina religionis cum ingenii progressionem debet temperari, eo quidem consilio, ut ad vitam e catholicae Fidei ratione ducendam in sua cuiusque civili societate eoque in hominum coetu, inter quos sua munera gerent, rite comparentur, atque locum suo tempore in catholicis sodalitatibus possint obtinere. Quodsi iuvenes e sua coguntur communitate discedere, ut aliis in oppidis vel urbibus publicas obeant scholas, convictus sedes ibi expedit constitui aliaque domicilia, in quibus vita christiana moresque in tuto sint, illorumque ingenia et vires praeclaro apostolatus proposito conformentur. Vim igitur singularem et efficientissimam scholis huiusmodi tribuentes, quod ad instituendos moderatores Actionis Catholicae attinet, nolumus tamen familias onere officii, quo tenentur, eximere neque quidquam de earum auctoritate detrahare, cum interdum eadem plus etiam ad hanc

rem possint quam scholae, alendo scilicet in filiorum animis apostolatus ardorem eosque christianis praeceptis uberius in dies erudiendo et ad actionem vitae comparando. Est enim domesticus ipse convictus praestantissima quaedam schola, cum nulla prorsus re commutanda.

Verum « bonum certamen »⁸⁰ pro Fide christiana initum non solum in intimis fit conscientiae latebris, vel intra domesticos parietes, sed etiam in vita publica, ubicumque et quomodocumque eam agi contingit. In omnibus orbis terrarum partibus variae nostra aetate exsistunt quaestiones, quas qui persolvere student, plerumque una humana innituntur sapientia et principia sequuntur, quae legis christianae praeceptis non raro adversantur; « re quidem vera pleraeque regiones tam gravibus rei socialis, oeconomicae et politicae immutationibus obnoxiae sunt, ut ex eis futuri temporis cursus maxima ex parte pendere videatur ».⁸¹ Quaestiones vero, quae apud alias gentes aut iam solutae sunt aut iis rebus enodari queunt, quae in earum more usuque insunt, apud alias necessario sunt ac sine mora expediendae; quod quidem etiam periculi plenum est, cum fieri possit, ut praepropere agatur atque lamentabili cum levitate animi doctrinae mutuo recipiantur, quae rationes religiosas singulorum hominum ac gentium aut neglegant aut aversentur. Quas quaestiones catholicis, bono privato ac bono publico Ecclesiae intentis, nequaquam licet ignorare neque incuriose sinere damnose solvi, ita ut postea impensiore cum nisu errata sint corrigenda ampliusque impediatur christianae religionis propagatio terrarum in orbe.

Cum, vero, ad publica munera quod pertinet, actiones hominum laicorum in regionibus, ubi verbum Dei disseminatur, degentium, sint ipsis magis propriae ac potiores, christianae communitates quam maturrime et impensissime curent oportet, ut viros ad publicam rem in sua cuiusque terra pro communi ipsius bono capessendam comparent, qui non solum credita sibi

⁸⁰ II Tim. IV, 7.

⁸¹ Litt. Enc. Pii XII *Fidei donum* A. A. S., XLIX, 1957, p. 229.

officia et opera cum laude exsequantur, sed etiam, vita sua vere christiana, Ecclesiae, cuius beneficio renati sunt, honorem adiungant, ita ut sacri Pastores praeconium illud iis tribuere possint, quod apud S. Basilium scriptum videmus: « gratias egi Deo sanctissimo, quod rerum publicarum curis occupati, ecclesiasticas haud parvi penditis; sed de iis unusquisque velut de proprio negotio et ex quo vita sua pendeat, ita solliciti fuistis ».⁸²

Nominatim in iis, quae ad scholae negotia tractanda eamque recte componendam, ad subsidia egentium civium classibus disposite impertienda, ad cuiusvis generis operariorum consociationes recte ordinandas, et ad publicam rem administrandam pertinent, catholicorum autochthonum, peritia insignium, praecipuae erunt et egregiae partes, si — quemadmodum officii conscientia postulat, a qua sine violatae fidei crimine nequit declinari — in capiendis consiliis rebusque agendis christianae legis ducentur rationibus; quae quidem, ut multis saeculis comprobata experientia docet, maximam vim et momentum habent ad bonum commune comparandum.

Non est autem quin videat mutuuum auxilium, fraterno affectu sociatum, catholicorum coetuum, qui ubivis in orbe terrarum sunt conditi, magnam afferre posse utilitatem plurimumque valere, ut idem Decessor Noster imm. mem. Pius XII monuit, ad apostolatam laicorum in regionibus, Missionalium curae concredit, provehendum, sive quoad doctrinam, prout investigatur, quomodo nempe quaestiones praesertim sociales apud recens constitutas nationes queant expediri, sive quoad apostolatam, idque potissimum, prout consilia ineuntur, ut laicorum ordines sub Christi vexillis alacriter militantium recte componantur. Haud ignoramus quidem ea, quae laici Missionales iam egregie patrarint patrentque, qui ad tempus aut in vitam omnem patriam suam reliquerunt, ut in regionibus Evangelii lumine collustrandis ad bonum sociale et religiosum operam

⁸² Ep. 288; Migne, PG, 32, 855.

conferrent multiplicem; Deum vero enixis obsecramus precibus, ut numerum huiusmodi adiutorum, magno praeditorum animo, laetis augeat incrementis, eosque in difficultatibus et laboribus, quae apostolico consilio perferunt, confirmet. Profecto Institutorum Saecularium sodales laicis ex iisdem regionibus ortis, Missionalium cura excolendis, auxilium ferent cum eximia et uberrima fructuum copia coniunctum, si ipsi suo exemplo alios ad sui imitationem provocabunt et Ordinariis locorum ingenium laboremque promptum atque ultro libenterque expositum praebebunt, quo citius communitates christianae recens ortae maturescant.

Iis etiam laicis omnibus, qui ubicumque terrarum muneribus, quae obeunt, vel publica re, quam tractant, altius eminent, admonitionem Nostram adhibemus, ut serio cum animo considerent, quomodo, licet e patria cuiusque sua non discedant, fratribus nomini christiano nuper ascriptis possint opitulari; quibus, consilia dantes, experientiam communicantes, artis technicae impertientes subsidia, sine magno labore neque gravi incommodo adiumentum afferre possunt, quod interdum maximum momentum faciat. Rationem haec, quae paterno exoptamus animo, ad effectum deducendi certe invenient homines bona praediti mente; qui curabunt, ut hoc desiderium aliis, quos propensos invenerint, innotescat, utque eorum voluntates permoveant et ad aggrediendum opus maxime idoneum dirigant.

Proximus Decessor Noster Episcopus est cohortatus, ut eo « animi affectu, qui fraterna consensione operam cum aliis sociat et sui commodum negligit », in id incumberent, ut iuvenibus catholicis, qui e regionibus, Missionalium studio excolendis, in dioeceses ipsorum se conferunt doctrinae condiscendae ususque rerum adipiscendi causa, quibus habiles fiant ad publica munera in patria capessenda, spiritualis cura impertiretur.⁸³ Nemo enim vestrum, Venerabiles Fratres, non videt, quot pericula eorum ingeniis mentibusque, quot discrimina impendeant moribus in hominum societate, quae non solum eorundem non est

⁸³ Cfr. Litt. Enc. *Fidei donum*; A. A. S., XLIX, 1957, p. 245.

propria, sed etiam — pro dolor! — nequaquam huiusmodi, ut Fidem eorum confirmet eosque ad christianam virtutem excitet; atque adeo unusquisque vestrum pro conscientia officii, quo omnes sacri Pastores, ad Missiones quod spectat, tenentur, caritate et sollicitudine summa et rationibus initis aptissimis, iis ferre opem studeat. Neque difficile erit hos iuvenes doctrinae studiosos exquirere, sacerdotibus vel laicis ad hoc ministerium imprimis idoneis committere, spirituali cura fovere, ac demum facere, ut suavitatem et adiumenta caritatis christianae persentiant usuque experiantur, qua omnes in fraternum foedus coeamus oportet et alter alterius commodis serviat. Itaque ad tot tantaque auxilia, quibus Missionalibus occurristis, hanc etiam adiutricem adiungite operam, qua regiones, in orbe terrarum dissitae quidem, sed curis etiam vestris quodam modo commendatae, ipsis animis vestris repraesentantur.

His vero iuvenibus doctrinae studiosis non solum amorem, quo in eos ferimur, patefacere volumus, sed eos etiam impense amanterque hortari, ut signum crucis, in frontibus suis conscriptum tinctione sanguinis Iesu et unctione chrismatis sancti, inviolate ubique prae se ferant, neve, dum apud exterarum gentes commorantur, occasionem praetermittant, quin non solum ad munera recte gerenda se comparent, sed religionis etiam disciplinam altius comprehendant. Quamquam periculis malisque sunt obnoxii, habent tamen opportunitatem maximam ad multa capienda commoda spiritualia, dum apud catholicas degunt nationes, si meminerint omnes christifideles, quicumque sunt et undecumque duxerunt ortum, debere ceteris esse exemplo mutuaque inter se pietatis impertire adiumenta.

V

Postquam igitur, Venerabiles Fratres, de praecipuis magisque peculiaribus egimus necessitatibus, quibus Ecclesia in regionibus, Missionalium studio creditis, hisce temporibus premitur, facere non possumus, quin gratum animum sensusque commotos iis omnibus significemus, qui ad ultimos usque ter-

rarum terminos in Fide propaganda, nulli parcentes labori, desudant. Noverint Evangelii praecones ex utroque clero, quos habemus carissimos, noverint sacrae virgines, quae animo tam egregio et alacri tantaque cum fructuum ubertate ministerii Missionalis rationibus inserviunt, noverint laici, operis huius praeclarissimi consortes, qui impigri sunt profecti ad fines religionis proferendos, Nos enixas cotidianasque pro iis fundere preces, iisque omne, quod possumus, auxilium ferre percupere. Prosper exitus laborum, qui eo etiam apparet, quod communitates christianae recens constitutae spirituali pollent vigore, indicium est caelestis probationis favorisque atque testimonium sollertiae ac prudentiae, quibus Sacra Consilia nomini christiano propagando et Ecclesiae Orientali praeposita in negotiis suis accurandis utuntur.

Omnes vero Episcopos, sacrum clerum et christifideles dioecesium totius orbis terrarum, qui precationibus et collata stipe necessitates Missionalium, quae sive ad animos sive ad res pertinent, allevant, etiam atque etiam rogamus, ut haec subsidia, quibus opus est omnino, volentes adaugeant. Pastores dioecesium etiam antiquissimarum, quamquam sacerdotum exiguitas eos habet sollicitos, sine ulla tamen dubitatione foveant confirmetque eos, qui ad munus Missionale divinitus se sentiunt vocari, atque libenter patiantur se praestantissimos quosdam homines laicos amittere, ut novis dioecesibus addicantur; quae ex iactura, quam Dei causa fecerint, caelestia munera iis haud sero provenient. Quo magis vero necessitates increscunt continuo, eo promptior sit oportet liberalitas, qua omnes christifideles per orbem terrarum certatim studium et subsidia caritatis in Opera conferant, quae, Sacro Consilio nomini christiano propagando subiecta, auxilia undique accepta iis attribuunt, quibus utiliora sunt quique magis iis indigent. Quae officia et adiumenta, a fratribus sollerter actuoseque exhibita, christifideles communitatum recens conditarum ad christianam servandam disciplinam excitabunt, iisque suavem affectum amoris,

humanam naturam excedentis, qui gratia in animis alitur, testatum facient.

Quoniam dioeceses non paucae christianaeque communitates in terris, Missionalium curae commissis, doloribus et insecutionibus interdum cruentis vexantur, sacros Pastores, qui filiis suis in Domino exemplo Fidei praelucent, quae non flectitur, fidelitatis, quae ne vitae quidem periculo labat, et christifideles, rebus adversis tantopere exercitos ideoque Sacratissimo Cordi Iesu carissimos, qui persecutionem patientibus propter iustitiam est uberem mercedem pollicitus,⁸⁴ cohortamur, ut alacres persistent in pugna, qua Dei causa decertant; quo sine dubio fit, ut Dominus, in consiliis suis inscrutabilibus numquam non misericors, praeclarissimis muneribus caelestibus et solaciis gaudiisque eos impleat maximis. Cum iis, qui ita exagitantur, precum et dolorum communione coniuncta est universa Ecclesia Dei, quae pro certo habet expectatam victoriam sibi non esse defuturam.

Missionibus igitur Catholicis Sanctorum earundem Patronorum et Martyrum firmissimum praesidium, singulari vero modo deprecationem amantissimae omnium Matris Mariae, Reginae Missionum, ex animo implorantes, Apostolicam Benedictionem, supernorum munerum Aeterni Patris, qui per Filium suum, hominum Servatorem, mundo apparuit, conciliatricem et auspicem, quae etiam cunctorum studia in Missiones accendat et augeat, vobis singulis universis, Venerabiles Fratres, iisque omnibus, qui Dei Regno propagando quovis modo dant operam, effusa caritate impertimus.

Datum Roma, apud S. Petrum, die xxviii mensis Novembris, anno MDCCCCLIX, Pontificatus Nostri secundo.

IOANNES PP. XXIII

⁸⁴ Cfr. MATTH. V, 10-12.

ALLOCUTIONES

I

*Delectis viris, qui interfuerunt Conventui Consilii v. « Food and agriculture Organisation » (F.A.O.) opera Romae habito. **

Messieurs,

Vous avez voulu interrompre un instant les travaux de votre Dixième Conférence Générale pour venir chercher ici les encouragements et la Bénédiction du Pape. Nous sommes très heureux de vous accueillir, car la FAO, vous le savez, n'est pas une inconnue au Vatican. Les membres de vos précédentes sessions furent plus d'une fois reçus en audience par Notre Prédécesseur le Pape Pie XII, de vénérée mémoire, qui leur témoigna toujours une affectueuse bienveillance. Nous passâmes jadis Nous-même plus d'une fois près du grand immeuble qui abrite la FAO, et en voyant ses innombrables fenêtres illuminées dans la nuit, Nous ne manquions pas d'envoyer une pensée reconnaissante à ceux qui travaillaient là pour le bien de l'humanité. Et maintenant, c'est de Notre appartement que Nous apercevons le siège de votre organisation qui dessine sa masse imposante sur l'horizon : ainsi, vous le voyez, vous êtes très présents à Notre esprit et à Notre cœur.

C'est que l'Eglise, Nous tenons à vous le dire, s'intéresse vivement à la FAO. Quel grand et beau spectacle vous offrez en effet à ses regards maternels, avec vos techniciens au travail dans le monde entier pour organiser la « lutte contre la faim », travailler à l'amélioration des sols, des plantations, des espèces animales, des techniques de pêche, d'économie laitière, d'exploitation des forêts... et tout cela afin de venir en aide aux plus malheureux de nos frères, aux plus déshérités, à ceux qui souffrent, à ceux qui ont faim !... Grand et merveilleux spectacle, en vérité, qui inspire admiration, édification, confiance dans l'avenir.

Vous savez que Nous exhortons volontiers les pèlerins qui viennent Nous voir à accomplir, dans le domaine matériel comme dans le domaine spirituel, ces actions dictées par l'amour de Dieu et du prochain, que la tradition ecclésiastique appelle les « œuvres de miséricorde ». Mais qu'est-ce que toute l'activité de la FAO sinon une immense œuvre de miséricorde, une œuvre de miséricorde à l'échelle mondiale ! Nous

* Habita die 10 Novembris mensis a. 1959.

avons à peine besoin de vous exhorter, tant est éloquente par elle-même la leçon que vous donnez au monde. Nous voulons plutôt Nous réjouir avec vous, vous féliciter de bon cœur, vous assurer que Nous bénissons vos travaux.

Nous Nous réjouissons d'abord sincèrement et Nous remercions Dieu qu'une entreprise comme la « Food and Agriculture Organization » ait pu naître, s'organiser, se développer au lendemain de l'affreux conflit qui avait ensanglanté le monde. C'est sans doute un des faits les plus marquants et les plus heureux des années d'après-guerre que cette prise de conscience, par les Autorités responsables, de la grande différence des niveaux de vie entre les nations, de la misère économique des moins favorisées — les nations sous-développées, comme on les a appelées — par rapport à celles qui détiennent les principales sources de richesses. De là, dans de nobles âmes préoccupées du bien des hommes, un élan de dévouement, un désir de service efficace, puis un grand mouvement d'études, d'enquêtes, d'échange d'informations, d'envoi de techniciens... pour arriver enfin aux réalisations bienfaisantes que la FAO a inscrites à son actif en ces dernières années et qu'illustre si bien la brochure que vous Nous avez remise : « La FAO au travail ». Que de belles et bonnes énergies, en vérité, mises avec intelligence au service du bien ! Laissez-Nous vous en féliciter sincèrement.

Nous aimons à relever un trait qui Nous semble accompagner ces belles activités : c'est l'esprit sagement réaliste et en même temps sereinement optimiste qui anime votre organisation. La FAO ne craint pas les difficultés : elle les affronte. Elle ne s'est pas découragée devant le nombre et la grandeur des obstacles qui se dressaient sur son chemin : les ruines et dévastations accumulées par la guerre, l'étendue de la misère dans certaines régions, les épidémies favorisées par la sous-alimentation et l'aggravant... sans parler des problèmes que pose en permanence l'accroissement constant de la population mondiale. Elle a avisé sagement aux moyens les plus efficaces pour assurer, perfectionner, répartir rationnellement les aliments, et elle a mis ses services à la disposition des gouvernements intéressés. L'Eglise estime hautement cet esprit de réalisation positive, de service désintéressé ; elle loue cette raisonnable hardiesse, cette confiance dans la possibilité de résoudre les grands problèmes humains. Elle est optimiste, elle aussi.

Un précieux résultat de vos activités, — et c'est encore, Nous le savons, un des buts de votre Organisation — ce sera, à la longue, l'élévation du

niveau de vie des habitants des campagnes. Issu Nous-même d'un foyer rural, Nous avons vu de Nos yeux, pendant Nos jeunes années, et Nous n'oublierons jamais, ce que sont les fatigues et les peines de ceux qui sont adonnés au travail de la terre. Contribuer à alléger leur fardeau, à donner un peu plus de bien-être à ceux qui procurent du pain au reste des hommes, quelle belle œuvre de miséricorde, celle-là aussi, et combien digne d'encouragement et de louange !

Nous voudrions ajouter encore une pensée qui Nous est venue en réfléchissant aux perspectives vraiment grandes et réconfortantes qu'ouvrent devant l'esprit les résultats déjà acquis par votre Organisation. Dans un monde encore secoué par la guerre et par ses conséquences, l'humanité cherche avec anxiété de quel côté lui viendra enfin la paix véritable, quels en seront les artisans les plus efficaces. Les lumières qui viennent du côté du jeu politique sont encore si incertaines, si sujettes à s'éteindre après avoir suscité de grands espoirs ! En revanche, ceux qui promeuvent l'exercice de la bienfaisance de nation à nation, l'entr'aide sur le plan économique, dans un esprit de désintéressement et de bienveillance amicale, ne sont-ce pas aussi ceux qui tracent les chemins les plus sûrs vers l'union et la paix entre les hommes ?

Puissiez-vous, Messieurs, en poursuivant vos belles activités, travailler aussi pour la paix du monde ! Nous ne pouvons vous laisser, en prenant congé de vous, un souhait qui corresponde mieux, pensons-Nous, à vos désirs comme aux Nôtres, un souhait plus sûrement conforme, en tout cas, à la volonté du Dieu Créateur et Sauveur des hommes. Afin d'en mieux assurer la réalisation, Nous vous accordons de grand cœur à tous Notre paternelle Bénédiction Apostolique.

II

*Iis qui, ex utroque clero, Censorum librorum coetui interfuerunt. **

Siamo lieti di darvi il più affettuoso benvenuto, dilette figli addetti alla previa revisione dei libri, che col presente incontro Romano avete voluto concludere il vostro Convegno. Salutiamo in voi una eletta schiera di sacerdoti studiosi, cui è affidato un incarico assai delicato, e che pertanto vogliono distinguersi per una amabile fusione di provate virtù. Non per nulla il Codice di Diritto Canonico vi vuole *actate, eruditione,*

* Die 18 Novembris mensis a. 1959.

prudential commendati:¹ e da tale definizione Ci è gradito trarre motivo per esprimervi il Nostro fervido apprezzamento.

Nell'ambito del libro voi svolgete infatti un'opera paziente, silenziosa ed equilibrata, in aiuto e alle dipendenze dei vostri Ordinari, sulla cui coscienza ricade in primo luogo la responsabilità di custodire, difendere, diffondere la sana dottrina. Di fatto questo lavoro è diretto alla scoperta dei genuini valori umani e cristiani, ed alla ferma e leale riprovazione di errori e di atteggiamenti perniciosi.

La vostra opera è per voi causa di dura fatica e di continuo assillo: non soltanto perchè essa esige sacrificio di tempo, e anche logorio di energie fisiche; ma soprattutto perchè una pesante responsabilità grava sul vostro lavoro, e vi accompagna come un vivace stimolo, ricordandovi il numero delle coscienze che si affidano al giudizio dell'Autorità Ecclesiastica, per trarne una regola morale, ed un sicuro criterio cui uniformarsi. La missione che svolgete è, sotto questo aspetto, di altissimo valore, perchè partecipa delle materne sollecitudini della Chiesa nel guidare ed istruire i propri figli nella conoscenza della verità, e nel difenderli da ogni pericolo.

Già il Nostro Predecessore Pio XII di ven. mem., nella Udienza accordata nel febbraio 1956 agli Ecclesiastici addetti alla recensione del libro, ebbe a definire la loro posizione di collaboratori della Chiesa *in opus ministerii*,² dicendo testualmente: «in ciascuno di voi Ci pare di riconoscere un valido e fido cooperatore del Nostro ministero pastorale».³ Queste parole tanto più debbono dirsi di voi, che dovete essere preziosi strumenti e fidi collaboratori dei vostri Ordinari, e quindi della autorità ecclesiastica, al servizio della verità, per la salvaguardia del patrimonio di fede e di morale, che deve essere tramandato intatto alle generazioni che verranno.

Nel campo in cui si svolge la vostra attività c'è stato in questi anni un incessante progresso, che può venire riguardato con sereno apprezzamento, pur nel doveroso rilievo dei difetti in cui si può incorrere.

Diletti figli!

Qual'è il vostro dovere in tale situazione, in cui si ha una contrapposizione così rilevata di luci e di ombre? Non Ci sfuggono le difficoltà che spesso possono disorientarvi o scoraggiarvi nel vostro lavoro. Ma

¹ Can. 1303, par. 3.

² Eph. 4, 12.

³ A. A. S., XLVIII (1956), p. 127 - *Discorsi e Radiomessaggi*, XVII, 1955-56, p. 515.

se da una parte è per voi pericoloso lasciarvi abbattere dalla considerazione degli aspetti meno consolanti, dall'altra non sarebbe meno dannoso abbandonarvi ad un facile ottimismo, che potrebbe portare a pericolosi accomodamenti e transazioni, con rischio di danneggiare il sacro deposito della dottrina, e le anime dei fedeli.

Vi è dunque necessario un sano realismo, che non dimentichi la condizione dell'umana natura ferita dal peccato originale; ma esso non va disgiunto da uno slancio apostolico, dettato da profondo zelo, ricordando quanto è stato detto del Divin Salvatore: « Egli non romperà la canna scheggiata, nè smorzerà il lucignolo fumigante, finchè non conduca a vittoria la giustizia.⁴

Il Revisore ecclesiastico non dovrà pertanto lasciarsi portare a quella intransigente durezza, che abbatte ma non riedifica, scoraggia ma non rianima, addolora ma non *ad poenitentiam*; egli eviterà altresì ogni facilità e corritività di giudizio, affinchè la sua opera si distingua sempre per intelligenza, sensibilità e perspicacia, nella chiara visione dei propri compiti, per il fedele servizio dell'autorità ecclesiastica. A questo proposito è utile ricordare che l'accennato canone esige dai censori ecclesiastici che *in doctrinis probandis improbandisque medio tutoque itinere eant*. La vostra opera dovrà quindi essere costantemente ispirata ad un retto equilibrio, per indicare fermamente ed amabilmente le vie della giustizia.

Queste caratteristiche si compendiano in una nota massima, attribuita a diversi autori, ma non per questo meno preziosa e utile. L'abbiamo ricordata nella Nostra prima Enciclica, e pensiamo che opportunamente si adatti anche al vostro lavoro: *In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas*.

Questa unità trae la sua ragione dall'inviolabile santità della religione, che si deve sostenere e difendere contro ogni mutevole moda del tempo e ogni infido ondeggiamento di pensiero: essa è perciò garanzia di ordine e di sicurezza, ma al tempo stesso comunica una forza meravigliosa e invincibile alle nostre intraprese.

Inspirandosi a tale dovere di unità, il Revisore ecclesiastico dovrà anzitutto possedere, nei limiti del possibile, una conoscenza approfondita della Teologia e della Morale cattolica, della Patristica e della Tradizione ecclesiastica, dell'insegnamento Pontificio: e attenersi conseguentemente nella applicazione ai casi concreti, con serietà, di-

⁴ *Matth.* 12, 20; cfr. *Is.* 42, 3.

sciplina e scrupolosità, mirando alla tutela del bene comune: si eviterà così una diversità di giudizio, che potrebbe portare a confusioni e disorientamenti pericolosi.

La accennata libertà è poi quella che si affida alla coscienza e al buon senso del Revisore, alla sua maturità di giudizio e prontezza di orientamento: in un campo così vario ed elastico, qual'è dato dalla produzione culturale e letteraria, ove si presentano, rivestiti dalla lucentezza della forma artistica, i casi più diversi e impreveduti dell'esistenza umana, è assai importante sapersi muovere con facilità, non soltanto per individuare gli aspetti positivi, e sottolineare i negativi, ma altresì per orientarsi saggiamente nell'esame di quanto sfugge ad una più precisa presa di posizione dottrinale o morale.

Infine, ma sopra ogni cosa, la carità, virtù regina nella quale si compendiano l'insegnamento e la pratica della Legge: ⁵ essa preserva il giudizio dal pericolo di freddezza e di disprezzo, come pure ne tempera la eventuale severità con la soave delicatezza, che ispira negli animi. Anche per il vostro lavoro trovano dunque piena attuazione le caratteristiche attribuite da San Paolo a questa virtù, nell'immortale elogio: « La carità è paziente, è benefica: non astiosa, non è insolente, non si gonfia... non si muove ad ira, non pensa male, non gode dell'iniquità, ma si rallegra del godimento della verità ». ⁶ La carità, a cui voi vi ispirate, non farà certamente velo all'amore per la verità: sicchè anche qui vi può essere di sicuro orientamento l'esortazione paolina: *Veritatem facientes in caritate*. ⁷

Questi, dilette figli, sono i pensieri e le esortazioni che, pensando a questa Udienza, Ci sono sgorgati dall'animo, e che così semplicemente vi abbiamo voluto comunicare. Siamo certi che voi già ve ne ispirate e che, riconfermati nei vostri propositi, ne trarrete rinnovato conforto a continuare con serenità e prudenza nel vostro arduo e delicato lavoro.

Noi vi accompagniamo con la Nostra preghiera assidua, con cui invochiamo dal Cielo lumi copiosi e continui su le vostre menti e su le vostre fatiche. Ed augurandovi di trarre dal vostro Convegno ogni auspicato frutto per le vostre future attività, in pegno dei divini favori vi impartiamo la Nostra paterna, propiziatrice Benedizione Apostolica.

⁵ Cfr. Rom. 13, 8.

⁶ 1 Cor. 13, 4-6.

⁷ Eph. 4, 15.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

PARMENSIS

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI GUIDONIS MARIAE CONFORTI,
ARCHIEPISCOPI-EPISCOPI PARMENSIS, FUNDATORIS PIAE SOCIETATIS S. FRAN-
CISCI XAVERII PRO EXTERIS MISSIONIBUS.

SUPER DUBIO

*An signanda sit commissio introductionis causae in casu et ad effectum
de quo agitur.*

Romani Pontifices, Christi vices in terris divinitus gerentes, eo etiam praecipuas curas et cogitationes inde a prioribus reparatae salutis aetatibus converterunt, ut Evangelii lumen christianaque humanitatis beneficia populis in tenebris et in umbra mortis sedentibus impertirent. Ecclesia namque ad hoc nata est ut, regno Dei ubique terrarum dilatando, universos homines salutaris Redemptionis participes efficiat. Hac autem sollicitudine gravissimoque officio, quae Summorum Pontificum humeros aggravant, Episcopi quoque, « quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei » (Act. 20, 28), sese adstringi sentierunt, eaque participare studuerunt, quandoquidem unum et idem acceperunt mandatum : « Euntes docete omnes gentes » (Mt. 28, 19). Quos quidem Episcopos, ipsa acceptae potestatis vi, necesse est ita christianarum virtutum perfectionem exercere, ut sibi quisque usurpare possit illud Apostoli : « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi » (1 Cor. 4, 10).

In horum Episcoporum numero, de catholica re optime meritorum, qui et sanctitudinis famam sibi adepti sunt, recensendus videtur Servus Dei Guido Maria Conforti.

Is ortum habuit in pago quem *Ravadesio* vulgo appellant, intra Par-

mensis dioeceseos fines sito, die 30 mensis Martii anno 1865, octavus ex liberis, quos Rinaldus et Antonia Adorni, eius legitimi parentes, decem susceperunt. Eodem nativitatis die salutaribus Baptismi undis regeneratus, puer ope piissimae matris in timore Domini educatus fuit. Vivida quamvis indole acrique ingenio praeditus, ab unguiculis, docilis, pius et obediens exstitit atque ecclesiam frequentare in deliciis habuit. Octavum agens annum Confirmationis sacramento corroboratus est, atque duos post annos primum ad Eucharisticam mensam accessit. Decimo secundo aetatis anno nondum expleto, obsistente frustra patre, sacrum Seminarium Parmense ingressus est vestemque clericalem induit, ibique diligentia, obedientia ceterisque virtutibus excelluit. Cum adhuc humanitatis studiis incumberet, ad missionalem vitam et opus se vocatum persensit. Cuius tamen voti compos non est factus, cum ipsum ad maiora patranda pro infidelium salute Divina Providentia servaverit. Epilepticis, quibus afficiebatur, molestiis superatis, die 22 mensis Septembris a. 1888, theologicis studiis rite et laudabiliter absolutis, sacerdotio auctus est sacroque ministerio explendo se dare cupivit. Tamen voluntati Episcopi obsequens, munera Vicereactoris et Magistri in Seminario retinuit, iisque diligenter functus est, et in iuvenibus ad pietatem conformandis, exemplo et verbo, omnium laudem adeptus est.

Mense Ianuario anno 1893, canonicus cathedralis ecclesiae Parmensis electus est. Sacra annuente Congregatione de Propaganda Fide Parmensique favente Episcopo, a quo Provicarius Generalis fuerat nominatus, Famulus Dei, die 16 Novembris a. 1895, primam domum novi Instituti Missionibus provehendis aperuit. Quod Institutum post triennium una cum Regulis ab Ordinario Parmensi approbationem obtinuit, primique duo alumni professionem religiosam emisere die festo Sancti Francisci Xaverii, a quo nova Societas nomen sumpsit.

Cum noster totus in dirigendum perficiendumque a se conditum Institutum incumberet, a Leone XIII anno 1902 Archiepiscopus Ravennae creatus est. Duobus autem annis vix elapsis se, propter infirmam valetudinem, Ravennatensis Ecclesiae regimine abdicavit totumque se dedit suo Instituto regendo et amplificando; quod ab Apostolica Sede Decretum, quod dicitur, laudis mense Martio anni 1906 meruit, definitivam vero approbationem anno 1921 obtinuit. Hunc in modum, qui catholici missionarii partes, uti vehementissime cupierat, suscipere non potuit, ecce factus est, Deo ita disponente, Missionariorum legifer pater.

Anno deinde 1907, die 24 mensis Septembris, Episcopus Coadiutor Parmensis cum iure successionis est nominatus, et die 12 Decembris

eiusdem anni, e vivis Praesule Ecclesiae Parmensis sublato, in dioecesis regimine successit. Fuit Famulus Dei viginti ferme quinque annos illius dioeceseos pastor bonus, qui Ecclesiae iura sacrorumque ministrorum honorem et libertatem strenue vindicavit. Ad christianam fidem gregis sibi crediti conservandam et tuendam opus pro Doctrina Christiana excitavit scholasque catecheseos in omnibus paroeciis instituit. Nullis incommodis et difficultatibus parcens, quattuor pastorales visitationes amplissimae suae dioeceseos absolvit, quintam iam susceptam mors intercept; binas celebravit synodos; Actioni Catholicae impense studuit. Singularem quoque studio emicuit in Sacrorum alumniis curandis, instituendis, corrigendis. Ecclesiasticam disciplinam acerrime defendit, animos dissidentes ad concordiam reduxit, devios ad virtutis semitam revocavit curavitque ut immutatum erga Petri Cathedram obsequium tam a Clero quam a populo servaretur. De pastoralis officii curis nihil remittens, sed apostolorum instar officium officio cumulans, Consociationem Cleri Missionalem quam maxime fovit eidemque decem annis praefuit atque, qua supremus Moderator Piae Societatis S. Francisci Xaverii pro exteris Missionibus, pluribus in Italia erectis domibus, Missionales ad infideles gentes misit. Anno 1928, ipsemet iter ad Sinas aggressus est, suos dilectos Missionarios visitaturus.

Laboribus tandem curisque pastoralibus fractus et morbo correptus, extremis Ecclesiae Sacramentis pie susceptis, plenus virtutum et meritum, die 5 Novembris anno 1931 obdormivit in Domino.

Sanctitatis fama, qua vivens ornatus fuit, supervenientibus quoque prodigiis a Deo, uti fertur, per eius intercessionem patratis, ad nostra usque tempora non deferbuit, imo in dies aucta est. Hinc canonicae inquisitiones in Curia ecclesiastica Parmensi, ordinaria quidem potestate, anno 1941 instrui coeptae sunt super fama sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere, necnon super scriptis praedicti Famuli Dei et super cultu eidem non praestito; quae inquisitiones anno 1942 absolutae Romam delatae sunt. Quibus accessere postmodum postulatoe litterae quamplurium Cardinalium, sacrorum Antistitum, Moderatorum Generalium Ordinum religiosorum aliorumque ecclesiastica et civili dignitate virorum praestantium, qui enixe Summum Pontificem adprecati sunt, ut Causa huius Servi Dei apud Sacram Rituum Congregationem introduceretur.

Servatis itaque de iure servandis, Sacra eadem Rituum Congregatio, scriptis perpensis eidem Servo Dei tributis, die 12 Iulii anno 1946 ad ulteriora procedi posse decrevit. Quapropter, instante Revmo P. Iulio

Barsotti, Piae Societatis S. Francisci Xaverii pro exteris Missionibus Postulatore Generali, Eñus ac Revñus Dominus Marcellus Cardinalis Mimmi, Episcopus Sabinen. et Mandelen. Causaeque Ponens seu Relator, in ordinariis, quae dicuntur, S. Rituum Congregationis comitiis die 26 mensis Maii huius anni ad Vaticanum habitis, dubium proposuit disceptandum: *An signanda sit commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur.* Eñi autem et Revñi Cardinales, sacris ritibus tuendis praepositi, auscultata Ponentis relatione et auditis Officialium Praelatorum, praesertim R. P. D. Silvii Romani, Promotoris Generalis Fidei, suffragiis, omnibus mature perpensis, rescribere censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse commissionem, si Sanctissimo placuerit.*

Facta demum Ssmo D. N. Ioanni Papae XXIII per supra dictum Fidei Promotorem Generalem fideli relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Rituum Congregationis ratam habuit et confirmavit manuque Ipsius propria *commissionem introductionis causae Servi Dei Guidonis Mariae Conforti signare benigne dignata est.*

Datum Roma, die 29 mensis Maii, anno Domini 1959.

C. Card. CICOGNANI, *Praefectus*

L. ☒ S.

Henricus Dante, *Prosecretarius*

ACTA OFFICIORUM

SEGRETERIA DI STATO

Sua Santità Giovanni XXIII, in data 16 novembre 1959, Si è degnata di istituire la *Filmoteca Vaticana*, erigendola in persona giuridica con sede nella Città del Vaticano, approvandone il presente Statuto ed ordinandone la pubblicazione.

STATUTO DELLA FILMOTECA VATICANA

Art. 1. *Personalità giuridica e sede.* — La *Filmoteca Vaticana*, istituita — in conformità alla Lettera Apostolica *Boni Pastoris* del 22 febbraio 1959 — da Sua Santità Giovanni PP. XXIII, in data 16 novembre 1959, ha personalità giuridica.

Essa ha sede nella Città del Vaticano.

Art. 2. *Scopo.* — In conformità alla secolare tradizione della Santa Sede di accogliere i più notevoli documenti di storia e di cultura, la Filmoteca Vaticana ha lo scopo di raccogliere e conservare film e registrazioni delle riprese televisive che hanno attinenza alla vita della Chiesa e in particolare quelle riguardanti:

- a) il Sommo Pontefice, i Suoi Rappresentanti e i vari Organi della Curia Romana;
- b) le attività apostoliche e caritative nella Chiesa Universale e le opere culturali promosse da cattolici;
- c) la vita religiosa nel mondo;
- d) opere di alto livello artistico ed umano.

Art. 3. *Fonti della raccolta.* — Concorrono a formare la raccolta della *Filmoteca Vaticana*:

- a) documentazioni cinematografiche e televisive che si trovano attualmente in possesso della Santa Sede;
- b) copie dei film girati e registrazioni delle riprese televisive eseguite sul territorio della Città del Vaticano e nelle zone estrateritoriali;
- c) film che nel futuro perverranno al Sommo Pontefice, agli

Uffici della Santa Sede o alla *Filmoteca* stessa e che rispondano alle caratteristiche indicate nell'art. 2.

Art. 4. *Patrimonio e cespiti.* - La *Filmoteca Vaticana* ha un suo patrimonio, ad essa assegnato dalla Santa Sede.

Le liberalità *inter vivos* o *mortis causa* disposte a favore della *Filmoteca Vaticana* saranno destinate agli scopi della *Filmoteca* stessa.

Art. 5. *Direzione e amministrazione.* - La direzione e l'amministrazione della *Filmoteca Vaticana* è affidata alla Pontificia Commissione per la Cinematografia, la Radio e la Televisione, la quale designa, su proposta del Presidente, un Ufficiale delegato alla gestione della *Filmoteca* stessa.

Alla medesima Pontificia Commissione spetta in particolare:

a) pubblicare il regolamento relativo al funzionamento della *Filmoteca*;

b) approvare i bilanci preventivi e consuntivi;

c) decidere su casi dubbi di ammissione di film alla *Filmoteca*.

Art. 6. *Rappresentanza.* - La rappresentanza della *Filmoteca Vaticana* spetta al Presidente della Pontificia Commissione per la Cinematografia, la Radio e la Televisione congiuntamente all'Ufficiale delegato alla gestione della *Filmoteca*.

In caso d'impedimento, il Presidente è sostituito dal membro di grado maggiore della Pontificia Commissione, e l'Ufficiale delegato da un vice-delegato.

Art. 7. *Disposizione finale.* - Il presente Statuto entra in vigore dal giorno della sua pubblicazione negli *Acta Apostolicae Sedis*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

23	marzo	1959.	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Bortignon Girolamo Bartolomeo, Vescovo di Padova.
5	giugno	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Rogan Pietro, Vescovo di Buea.
17	luglio	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Melançon Giorgio, Vescovo di Chicontimi.
22	agosto	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Lafayette Libanio, Vescovo di Rio Prêto.
5	settembre	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Muccin Gioacchino, Vescovo di Feltre e Belluno.
24	»	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Serena Carlo, Arcivescovo di Sorrento.
26	»	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Ambrosi Giacinto Giovanni, Arcivescovo di Gorizia e Gradisca.
23	ottobre	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Botto Paolo, Arcivescovo di Cagliari.
26	»	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. O'Gara Cutberto Martino, Vescovo di Yüanling.
6	novembre	»	S. E. Rev ^{ma} Monsig. Bouque Paolo, Vescovo di Nkong-samba.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

28	novembre	1958.	Monsig. Mancuso Giuseppe, dell'arcidiocesi di Palermo.
»	»	»	Monsig. Marcataio Pietro, della medesima arcidiocesi.
15	maggio	1959.	Monsig. Bourneuf Emilio, della diocesi di Yarmouth.
5	giugno	»	Monsig. O'Connor Edmondo, della diocesi di Buffalo.
»	»	»	Monsig. Hoernschemeyer Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Maguire Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Tronolone Pasquale, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Molloy Daniele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. O'Hern Tommaso, della medesima diocesi.
12	»	»	Monsig. Cadotte Adriano, della diocesi di Mont-Laurier.

3	luglio	1959.	Monsig. Post Raniero Riccardo, dell'arcidiocesi di Utrecht.
24	»	»	Monsig. Martin Michele J., dell'arcidiocesi di Dubuque.
»	»	»	Monsig. Sheehy Maurizio L. della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Callanan Giovanni Giuseppe, della diocesi di Sale.
»	»	»	Monsig. Forst Marion F., dell'arcidiocesi di Springfield-Cape Girardeau.
7	agosto	»	Monsig. Cardarelli Socrate, della diocesi di Grosseto.
»	»	»	Monsig. Gentil da Costa Francesco, della diocesi di Petrópolis.
5	settembre	»	Monsig. de Almeida Emanuele, della diocesi di Lamego.
»	»	»	Monsig. Ukmar Giacomo, della diocesi di Trieste e Capodistria.
28	»	»	Monsig. Cercone Leonardo (Roma).
23	ottobre	»	Monsig. Vogel Cirillo J., della diocesi di Greensburg.
30	»	»	Monsig. Carozzi Guglielmo, della diocesi di Bergamo.

Prelati Domestici di Sua Santità:

28	novembre	1958.	Monsig. Scimeca Daniele, dell'arcidiocesi di Palermo.
12	gennaio	1959.	Monsig. Gilbert Arturo, della diocesi di Ogdensburg.
3	febbraio	»	Monsig. Hanrahan Tommaso, della diocesi di Christchurch.
6	marzo	»	Monsig. Benedetti Luigi (Roma).
»	»	»	Monsig. Martinelli Angelo (Roma).
13	»	»	Monsig. Lyons Roberto, dell'arcidiocesi di Brisbane.
»	»	»	Monsig. Torpie Giovanni, della medesima arcidiocesi.
20	»	»	Monsig. Monaghan Giacomo, dell'arcidiocesi di S. Andrea ed Edimburgo.
10	aprile	»	Monsig. Wibbert Arnoldo I., della diocesi di Fort Wayne.
8	maggio	»	Monsig. Gagnon Antonio, dell'arcidiocesi di Rimouski.
»	»	»	Monsig. Saintonge Filippo, della medesima arcidiocesi.
15	»	»	Monsig. Roy Damaso, della diocesi di S. Giovanni di Québec.
29	»	»	Monsig. Vandeleur Vincenzo, della diocesi di Townsville.
5	giugno	»	Monsig. Bach Giuseppe, della diocesi di Buffalo.
»	»	»	Monsig. Bernardo Alfonso, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Bogacki Massimiliano, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Colagioia Pasquale, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Campbell Michele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Donoval Giacomo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ebner Martino, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ennis Giacomo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ferger Edoardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Growney Francesco, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hagemaiier Alfredo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Heck Walter, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Hoffmeyer Alberto, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Kemp Carlo, della medesima diocesi.

5	giugno	1959.	Monsig. Kirby Guglielmo, della diocesi di Buffalo.
»	»	»	Monsig. Kennedy Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Koch Giorgio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Geary Leone, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Link Leone, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. McCabe Felice, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mellerski Pietro, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. O'Neill Felice, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Ring Timoteo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Roche Edoardo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schreckenberger Carlo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Selbert Eugenio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Solleder Guglielmo, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Toomey Leone, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Valente Donato, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Wojciechowski Ignazio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Zimpfer Giorgio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Fitzgerald Michele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mullaney Giovanni, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Brzana Stanislao, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Miller Ralph, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Best Giacomo A., dell'arcidiocesi di New York.
»	»	»	Monsig. Duggan William B., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kane Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kelly Giovanni F., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kelly Tommaso A., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Moody Giuseppe N., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. O'Connor William V., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Pierce Giovanni G., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Shea Daniele J., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Stekart Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mc Cafferty Giovanni E., della diocesi di Rochester.
»	»	»	Monsig. Hickey Dennis W., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cuffney Giacomo D., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Whalen Leslie G., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schwab Leone G., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mason Francesco M., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schmitt Giorgio J., della medesima diocesi.
12	»	»	Monsig. Parent Fernando, della diocesi di Mont-Laurier.
»	»	»	Monsig. Rolwes Giorgio William, della diocesi di New Ulm.
»	»	»	Monsig. Chittilapilly Paolo, della diocesi di Trichur.
19	»	»	Monsig. Flanagan Giuseppe P., dell'arcidiocesi di New York.
»	»	»	Monsig. Abel Giorgio, dell'arcidiocesi di Québec.
»	»	»	Monsig. Fournier Ulrico, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Petit Gedeone, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Tremblay Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Geraud Giuseppe, dell'arcidiocesi di Lione.

- 19 giugno 1959. Monsig. Sassen Ferdinando Leone R., della diocesi di Ruremonda.
- » » » Monsig. Terstappen Agostino Emilio Umberto, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Van Odijk Pietro Giovanni, della medesima diocesi.
- 26 » » Monsig. Bryan Edoardo, della diocesi di Geraldton.
- » » » Monsig. O'Connor Owen, della medesima diocesi.
- 3 luglio » Monsig. Van Straelen Ermanno Giovanni Giuseppe, dell'arcidiocesi di Utrecht.
- 10 » » Monsig. Bennis Giacomo, della diocesi di Monterey-Fresno.
- » » » Monsig. Durking Giovanni Francesco, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Morahan Tommaso Giuseppe, della medesima diocesi.
- 17 » » Monsig. Todarello Giuseppe, della diocesi di Gerace-Locri.
- » » » Monsig. Drengacz Tommaso A., della diocesi di Marquette.
- 21 » » Monsig. Driscoll Tommaso P., della diocesi di Belleville.
- » » » Monsig. Ell Luigi P., della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Hanagan Wilfred, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Orlet Giuseppe, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Tecklenburg Francesco, della medesima diocesi.
- » » » Monsig. Trombley William, della medesima diocesi.
- 24 » » Monsig. Martin Giovanni T., della diocesi di Natchez-Jackson.
- » » » Monsig. Williams Tommaso Edoardo, della medesima diocesi.
- 31 » » Monsig. Flohe Luigi E., della diocesi di Grand Rapids.
- » » » Monsig. Moran Giacomo P., della medesima diocesi.
- 7 agosto » Monsig. Maloney Cornelio L., della diocesi di Atlanta.
- » » » Monsig. Cotter Giacomo T., dell'arcidiocesi di Boston.
- » » » Monsig. Cuffe Giovanni F., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Juras Francesco M., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Kearney Filippo J., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Lally Francesco J., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. McElroy Francesco, della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Rossiter Francesco S., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Sexton Francesco J., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Burke Daniele F., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Callahan William J., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Davis Russell H., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Donelan Giuseppe P., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Finn Luigi R., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Flaherty Walter L., della medesima arcidiocesi.
- » » » Monsig. Frawley Giovanni L., della medesima arcidiocesi.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

VERAE CRUCIS - TEHUANTEPECENSIS (S. ANDREAE DE TUXTLA)

AB ARCHIDIOECESI VRAE CRUCIS ET DIOECESI TEHUANTEPECENSI QUIBUSDAM
DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA EFFICITUR DIOECESIS « S. ANDREAE DE TUX-
TLA » NOMINE.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quibus christiani populi grex a summo universorum hominum Pa-
store pascendus, regendus et custodiendus commissus est, non sane
praetermittimus, quo vividius omnibus resplendeat divinae lux veritatis,
ecclesiasticas circumscriptiones partiri easdemque aptius designare; quo-
tiens scilicet maiori christianorum communitatis commodo id respondeat.
Cum igitur venerabilis Frater Aloisius Raimondi, Archiepiscopus titulo
Tarsensis et in Ditione Mexicana Apostolicus Delegatus, rogavisset Nos
ut, peramplis archidioecesis Vrae Crucis dioecesisque Tehuantepecen-
sis dismembratis territoriis, nova ibi locorum dioecesis conderetur, id
aestimantes maiore cum animorum bono fieri, post auditos venerabiles
Fratres Emmanuelem Pium López Estrada, Archiepiscopum Vrae
Crucis, et Iesum Villarreal Fierro, Episcopum Tehuantepecensem, con-
sensum quoque supplentes eorum omnium, qui hoc in negotio aliquod
ius habeant vel se putent habere, de summa et apostolica Nostra pote-

state haec, quae sequuntur, decernimus et iubemus. Ab archidioecesi Verae Crucis ea territoria seu municipia separamus, quae apud vulgus hoc nomen habent: Acula, Amatlán, Ixmatalhuacan, Tlacotalpan, Saltabarranca, Lerdo de Tejada, et partem municipii Cosamaloapan, quae in praesens ad eandem pertinet; a dioecesi autem Tehuantepecensi territoria municipiorum separamus, quibus nomen: Coatzacoalcos, Moiloacán, Hidalgotitlán, Jáltipan de Morelos, Cosoleacaque, Texistepec, Oluta, Jesús Carranza, San Juan Evangelista, Mecayapan, Hueyapan de Ocampo, San Andrés Tuxtla, Playa Vicente, Chacaltianguis, Tlacojalpan, Angel R. Cabada, Chapopotla, Minatitlán, Zaragoza, Oteapan, Chinameca, Soconusco, Sayula, Acayucan, Soteapan, Pajapan, Catemaco, Santiago Tuxtla, Villa Azueta, Tuxtilla et Otatitlán, atque ex iis omnibus novam dioecesim condimus, *Sancti Andreae de Tuxtla* appellandam, iisdemque finibus terminandam ac territoria e quibus coalescit. Fines constitutae Ecclesiae erunt: ad septemtrionem, Sinus Mexicanus; ad orientem solem, dioeceses Tabasquensis et Chiapasensis; ad meridiem, dioecesis Tehuantepecensis; ad occidentem denique solem, archidioeceses Verae Crucis et Antequerensis. Sedes dioecesis atque Episcopi domicilium in urbe, cui nomen San Andrés Tuxtla, erit; cathedram vero in templo, quod ibi exstat, Deo in honorem S. Andreae Apostoli dicatum, sacrorum Antistes ponet; quod ad gradum et dignitatem cathedralis aedis evehimus. Novae Ecclesiae omnia iura damus, quae dioecesibus competunt, itemque sacro eius Praesuli; qui praeterea onera quoque sustinebit Episcopis propria. Inter quae hoc memorare placet: esse videlicet eum una cum sua dioecesi metropolitanae Sedi Verae Crucis suffraganeum. Curet sacer huius novae Ecclesiae Praesul ut Seminarium saltem elementarium struat pueris excipiendis, qui ad sacerdotium sint vocati. Quod ad normas et leges S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus fiat, atque ad iuris communis praescripta. Cum autem iuvenes eo aetatis pervenerint ut philosophia ac theologia imbui debeant, qui meliores fuerint Romam mittantur, in Pontificium scilicet Collegium Pianum Latinum Americanum. Item Canonicorum Collegium, ad normas aliarum Litterarum sub plumbo edendarum, constituet; donec tamen id fiat, Consultores dioecesani diligantur, Episcopum consilio et ope iuvaturi. Qui scilicet a munere suo cessabunt, Canonicorum coetu constituto. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient Curiae proventus, fidelium donationes, congrua bonorum pars novae Sedi obveniens, ad normam Canonis 1500 C. I. C. Item quod ad regimen, administrationem dioecesis attinet, ad electio-

nem Vicarii Capitularis, Sede vacante, aliaque huiusmodi, sacrorum canonum leges servantur. De clero autem statuimus ut sacerdotes ei Ecclesiae addicantur, in qua officium aut beneficium habeant; ceteri vero ei, in qua legitime degant. Acta denique ac documenta, quae ad novam circumscriptionem quomodolibet pertineant, ad eius episcopalem Curiam quam primum mittantur, ibidem in tabulario religiose custodienda. Ceterum Nostra haec mandata venerabilis Frater Aloisius Raimondi, quem diximus, exsequenda curabit, cui omnes facimus agenda rei potestates. Poterit autem ille et alium virum delegare, dummodo sacerdotio insignem. Negotio vero confecto, documenta et acta exarentur eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Consistorialem quam primum mittantur. Quod si fiat ut tempore executionis alius in Mexicana Ditione Apostolicum Nuntium gerat, hic omnia quae iussimus faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die tertio et vicesimo mensis Maii, Anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. C, n. 98.

II

DELHIENSIS ET SIMLENSIS
(SIMLENSIS)

DETRACTIS QUIBUSDAM TERRITORIIS AB ARCHIDIOECESI DELHIENSI ET SIM-
LENSI, NOVA DIOECESIS EFFICITUR, (« SIMLENSIS ») COGNOMINANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Indicae genti, tantarum gloria rerum insigni, monumentis omne genus illustri, religione celebri, tot denique virorum sapientia ac doctrina nobili, cum iam pridem alma splendidissimaque christianae veritatis claritas illuxisset, quae semper solet, si in vitam et instituta et cultum populorum permanaverit, ad egregia gentes ac nationes movere, tum etiam maxima ad praesens fides nostra, flante Dei gratia, incrementa cepit. Cuius rei documentum simulque prosperum auspicium sunt preces Nobis admotae, ut ibi loci novam dioecesim constitueremus. Quae cum ita sint, audito consilio venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Fidei Propagandae praepositorum; sententia petita a venerabilibus Fratribus Iacobo Roberto Knox, Archiepiscopo titulo Melitenaeco atque in India Apostolico Internuntio, et Iosepho Alexandro Fernandes, Archiepiscopo Delhiensi et Simlensi, re bene reputata, de Nostra summa et apostolica auctoritate ea quae sequuntur decernimus ac iubemus. Ab archidioecesi Delhiensi et Simlensi regiones, seu districtus, uti dicunt, separamus quibus est nomen apud vulgus: Ambala, Patiala, Karnal, et eam partem districtus Kangra quae ad praefecturam apostolicam de Iullundur non pertinet, quae territoria omnia in finibus Punjab continentur; praeterea districtus civiles separamus de Mandi, Bilaspur, Mahasu, et Sirmur (vel Sarmour), qui territorio de Himachal Pradesh comprehenduntur. His autem districtibus novam dioecesim condimus, *Simlensem* nomine, cuius caput urbs Simla erit, in qua Episcopus Sedem ac domicilium collocabit, cathedra episcopali in

templo S. Michaëli et S. Iosepho sacro, in eadem civitate, posita, quod fuit hactenus concathedrale archidioecesis Delhiensis et Simlensis, quodque in posterum cathedrale novae Sedis habebitur cum iuribus et privilegiis. Nova circumscriptio metropolitanae Ecclesiae Delhiensi erit suffraganea; item eius Praesul Antistiti eiusdem archidioecesis oboediēt. Episcopus, cui dioecesis administranda credetur, Seminarium saltem elementarium condāt, atque Canoniorum Collegium constituat; quod si praesens fieri nequeat, poterit ad tempus Consultores dioecesanos eligere; qui a munere suo cessabunt, Canonicis renuntiatis. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient: bona quae Ecclesiae Simlensi obvenient ad normam canonis 1500 C. I. C.; Curiae proventus; fidelium collationes; pecunia, quam S. Congregatio Fidei Propagandae mittere solet. Regimen, administratio dioecesis, electio Vicarii Capitularis, Sede vacante, hisque similia, iure Canonico temperabuntur. Documenta denique et acta, quae ad constitutam dioecesim respiciant, ad eius Curiam episcopalem cito mittantur, ibique religiosa cura serventur. Ceterum haec omnia quae mandavimus venerabilis Frater exsequetur in India Apostolicus Internuntius, vel quem ipse delegaverit, factis ad id necessariis potestatibus. Acta vero re, documenta idem exarari studeat, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Fidei Propagandae quam primum mittat. Si autem fiat ut tempore executionis alius eidem Internuntiaturae praesit, hic iussa Nostra faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit

vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die quarto mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In *Ap. Canc. tab.*, vol. C, n. 84.

III

NGOZIENSIS - KITEGAËNSIS (USUMBURAËNSIS)

A VICARIATIBUS APOSTOLICIS NGOZIENSI ET KITEGAËNSI QUIBUSDAM DETRACTIS
TERRITORIIS, NOVUS VICARIATUS CONDITUR « USUMBURAËNSIS » NOMINE.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum sacrum Christiano Nomini Propagando Consilium optime opportuneque fieri aestimaverit si, divisus in Urundica Ditione Apostolicis Vicariatibus Ngoziensi et Kitegaënsi, Missionariorum Africae adhuc concreditus, nova quaedam ecclesiastica statueretur circumscriptio: per hoc enim frequentibus ibi locorum Christi fidelibus consuli posse indigenaeque clero meritam tribui laudem; volentes Nos eiusdem Congregationis coeptis optatisque concedere, post auditos venerabiles Fratres Alfredum Bruniera, Archiepiscopum titulo Claudiopolitanum in Honoriade et iam Apostolicum in Ruanda Urundi et Congo Belgico Delegatum; Iosephum Martin, Vicarium Apostolicum Ngoziensem, at-

que Antonium Grauls, Vicarium Apostolicum Kitegaënsem, de apostolica Nostra potestate, ea quae sequuntur decernimus et iubemus. A Vicariatu Apostolico Ngoziensi totam regionem distrahimus Territorii Administrativi, uti dicunt, de Bubanza, itemque a Vicariatu Apostolico Kitegaënsi totam regionem, quae complectitur Territorium Administrativum de Usumbura, atque partem Territorii Administrativi de Muramvya, Missionem amplectentem de Bukeye, de Muramvya et de Kiganda; ex iisque omnibus novum Vicariatum Apostolicum constituimus *Usumburaënsem* appellandum, atque indigenarum quos memoravimus sacerdotum curis concredendum. Cui novae circumscriptioni ecclesiasticae ea omnia iura facimus, quae Vicariatibus fieri solent; similiter de oneribus quoque censemus. Sacrorum vero administros ex loci incolis delectos, quibus ad Nostrum et Apostolicae Sedis nutum Usumburaënsis Vicariatus curam, regimen et administrationem committimus, paterne hortamur ut, ad gloriam Dei unice respicientes, nihil intentatum omittant ut magis magisque christianae rei fines summa diligentia ac labore proferant. Ceterum volumus ut has Litteras Nostras exsequendas curet venerabilis Frater, quem diximus, in Ruanda Urundi et Congo Belgico Apostolicus Delegatus, vel quem ipse delegaverit, factis ad id necessariis agenda rei facultatibus. Cum vero negotium actum fuerit, idem documenta exarari iubebit, eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet. Quodsi eo tempore, alius eidem Delegationi praesit, hic mandata Nostra fieri studebit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo de-

trectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die undecimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CI, n. 2.

IV

INSULARUM SALOMONICARUM (INSULARUM SALOMONICARUM OCCIDENTAL.)

A VICARIATIBUS INSULARUM SALOMONICARUM SEPTENTRIONALIUM ET MERIDIONALIUM QUAEDAM TERRITORIA DETRAHUNTUR, QUIBUS NOVUS VICARIATUS CONSTITUITUR, « INSULARUM SALOMONICARUM OCCIDENTALIUM » COGNOMINANDUS.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Christi regnum, quod est Ecclesia, aequè ac Spiritus a quo animatur et informatur, nullos sane habet fines amplitudini suae constitutos; immo, ex Filii Dei provisione, terminos ita semper proferet ut populos nationesque et incommutabili veritati sit subacturum, et superna anxios homines luce perfusurum, et ad aeternas directurum oras, immoderatum rerum humanarum amorem coërcens, rerum immortalium studium in animis acuens. Cuius profecto rei documento est progressus catholicae fidei in Insulis Salomonicis; in quibus tam felicia incrementa christianum cepit nomen, ut S. Congregationi Fidei Propagandae, post auditum

venerabilem Fratrem Romulum Carboni, Archiepiscopum titulo Sidi-niensem eundemque in Australia, Nova Zelandia et Oceania Apostolicum Delegatum, visum sit in ea orbis terrarum parte novum Vicariatum apo-stolicum condere. Quae cum ita sint, re bene reputata, eorum consensum supplentes qui in hoc negotio aliquod ius habeant, de Nostra summa et apostolica auctoritate haec decernimus et iubemus. A Vicariatu apostolico Insularum Salomonicarum Septemtrionalium insulas separamus, quas vulgari sermone appellant: Tresury, Shortlands et Choiseul atque viciniore, et Otong Java ac viciniore; item a Vicariatu apostolico Insularum Salomonicarum Meridionalium insulas: Santa Isabel et vici-niores atque New Georgia et viciniore; quibus territoriis novum Vica-riatum apostolicum constituimus, *Insularum Salomonicarum Occidenta-lium* cognominandum, a Sodalibusque Ordinis Praedicatorum ad No-strum et Apostolicae Sedis nutum regendum. Cui novae circumscriptioni ecclesiasticae ea omnia iura facimus quae Vicariatibus fieri solent; simi-liter et de oneribus censemus. Sodales autem ex Ordine Praedicatorum paterne hortamur ut, ad gloriam Dei respicientes et ad egregiae suae Societatis instituta, nihil intentatum omittant ut Salomonicas Insulas tam fertiles ac feraces, christianorum hominum faciant ditissimas. Cete-rum, volumus ut has Litteras Nostras exsequendas curet venerabilis Frater Romulus Carboni, vel quem ipse delegaverit, factis ad id neces-sariis rei agendaе facultatibus. Cum vero negotium actum fuerit, idem documenta exarari iubebit, eademque sinceris exemplis ad S. Congrega-tionem Fidei Propagandae cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Delegationi praesit, hic mandata Nostra omnia fieri studebit.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum effi-cacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrup-pere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in eccle-siastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si

ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die undecimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ☒ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. 100, n. 83.

V

PORTUS ALEXII ET VEVAKENSIS (GOROKAENSIS, MONTIS HAGENSIS, LAËNSIS)

QUIBUSDAM TERRITORIIS A VICARIATIBUS APOSTOLICIS PORTUS ALEXII ET VE-
VAKENSI DETRACTIS, NOVI QUIDAM APOSTOLICI VICARIATUS CONDUNTUR,
QUI « GOROKAENSIS, MONTIS HAGENSIS, LAËNSIS » COGNOMINANTUR.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Prophetica vox: « Postula a me et dabo tibi gentes hereditatem tuam et possessionem tuam terminos terrae », ¹ per saevam Christi mortem, qui et pro omnibus factus est placabilis hostia, et salus certa credentium, eum exitum habuit, ut nulla profecto sit gens, nullus populus, quos non missi Apostoli et veritatis praecones excitaverint atque illuminaverint, nulla natio, cuius non aliqua pars christianam religionem exceperit. Quod singulari modo in insula Nova Guinea factum est; ubi tot sanctissimorum hominum sanguis olim effusus ea attulit recens

¹ Ps. II, 8.

catholicae rei incrementa, ut novas Ecclesias ibi loci constituere visum sit. Quae cum ita sint, preces accipientes venerabilis Fratris Romuli Carboni, Archiepiscopi titulo Sidoniensis et in Australia, Nova Zelanda et Oceania Apostolici Delegati, post rem qua opus esset consideratione reputatam, Nostra summa et apostolica auctoritate haec, quae sequuntur, decernimus ac iubemus. A Vicariatu Portus Alexii districtum civilem, ut aiunt, vulgo Eastern Highlands separamus, in novique Vicariatus formam redigimus, *Gorokaensis* appellandi, atque curis Societatis Verbi Divini concredendi. Item a Vicariatibus Vevakensi et Portus Alexii districtum Western Highlands populari sermone cognominatum distrahimus, ex eoque novum Vicariatum efficimus, *Montis Hagensis* vocandum, ab iisdemque Sodalibus regendum. A Vicariatu denique Portus Alexii civilem districtum, quem Morobe dicunt, dividimus, quo territorio alium Vicariatum condimus, *Laëensem* nomine, quem Sodales de Mariannahill administrabunt, ad nostrum tamen et huius Apostolicae Sedis nutum. Quod etiam de duobus reliquis Vicariatibus Apostolicis censemus. Constitutis circumscriptionibus earumque Praesulibus ea iura facimus, onera imponimus quae ceteris quibuslibet dari et imponi solent iuxta leges quae iure Canonico continentur. Ceterum, haec omnia, quae iussimus, venerabilis Frater Romulus Carboni exsequetur, vel quem ille delegaverit, factis ad id necessariis potestatibus. Re vero peracta, idem documenta exarari faciet, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet. Quod si tempore executionis alius eidem Apostolicae Delegationi praesit, hic praecepta Nostra haec faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit

vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subituras iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die duodevicesimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. C, n. 93.

VI

SONORENSIS (CIVITATIS OBREGONENSIS)

QUIBUSDAM TERRITORIIS A DIOECESI SONORENSI DETRACTIS, NOVA DIOECESIS EFFICITUR « CIVITATIS OBREGONENSIS » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum petiisset venerabilis Frater Aloisius Raimondi, Archiepiscopus titulo Tarsensis atque in Ditione Mexicana Apostolicus Delegatus, ut partita dioecesi Sonorensi, quae late pateret, nova excitaretur, Nos id censes fore Christi fidelibus perutile, audito venerabili Fratre Ioanne Navarrete et Guerrero, Episcopo Ecclesiae Sonorensis, post rem bene reputatam, de Nostra summa et apostolica auctoritate haec quae sequuntur statuimus et iubemus. A territorio Sedis Sonorensis eam partem separamus, quae municipia continet vulgo nuncupata: Ciudad Obregón (Olim Cajeme), Guaymas, Bâcum, Navojoa, Etchojoa, Huatabampo, Alamos, Quiriego, Rosario, Yécora, Onavas, La Colorada, San Javier, Mazatán, Villa Pesqueira, Suaqui Grande, Sahuaripa, Bacanora, Soyopa, Arivechi, Batuc, San Pedro de la Cueva, Teoupa, Suaqui, Moctezuma, Tepache, Divisaderos, Cumpas, Granados, Huasâbas, Opu-

to, Bacadéhuachi, Nácori Chico, Bácerac, Bavispe, Empalme, et Huachineras. Quibus terris novam dioecesim condimus, *Civitatis Obregonensis* appellandam iisdemque finibus terminandam ac municipia e quibus coalescit. Fines ergo novae Sedis attingent: ad septemtrionem, dioecesim Sonorensem; ad orientem solem, dioecesim Civitatis Juarezensis et Vicariatum Apostolicum Tarahumarensem; ad meridiem, iterum dioecesim Sonorensem et Sinum Caliphorniae. Novae Ecclesiae caput Episcopique domicilium urbs erit, cui nomen per vulgus Ciudad Obregón; in qua civitate sacer Praesul cathedram suae potestatis collocabit, in templo scilicet SS. Cordi Iesu dicato, quod ad cathedralis dignitatem evehimus. Ea iura, honores, privilegia quae iure communi dioecesibus competunt, etiam dioecesi Civitatis Obregonensis damus; idem de eius Episcopo dicimus, cui onera quoque imponimus episcopalis muneris. Inter haec autem id memorare placet: esse videlicet eos metropolitanae Sedi Chihuahuensi obnoxios et suffraganeos. Novae circumscriptionis Antistes seminarium saltem elementarium condet, atque Canonicorum coetum constituet. Quod tamen si ad praesens fieri nequit, deligat ad tempus Consultores dioecesanos, qui consilio atque ope adiuvent. Canonicis autem renuntiatis, hi a suo munere cessabunt. Volumus praeterea ut, his Litteris ad effectum deductis, ii Sacerdotes qui in constituta dioecesi beneficium vel officium habeant, eidem censeantur ascripti; ceteri clerici, ei in qua legitimum habeant domicilium. Mensam episcopalem constituent: bona quae dioecesi Civitatis Obregonensis obvenient, iuxta canonem 1500 C. I. C., populi collationes, Curiae episcopalis proventus. Quod autem attinet ad eius regimen, administrationem, electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, aliaque huiusmodi, leges communes omnino servantur. Acta denique et documenta quae ad hanc Ecclesiam respiciant, quam cito ad eandem mittantur, ibique religiose custodiantur, in tabulario Curiae. Ceterum volumus ut iussa Nostra haec venerabilis Frater Aloisius Raimondi exsequenda curet, vel quem ille designaverit, factis ad id necessariis potestatibus. Cum vero idem negotium egerit, documenta exarari iubebit atque sinceris exemplis ad S. Congregationem Consistorialem mitti curabit. Quod si alius eo tempore eidem Delegationi in Mexicana Ditione praesit, hic mandata Nostra exsequetur.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt,

cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die vicesimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In *Ap. Canc. Tab.*, vol. C, n. 100.

VII

SS. CONCEPTIONIS - TEMUCENSIS (S. MARIAE ANGELORUM)

QUIBUSDAM AB ARCHIDIOECESI SS. CONCEPTIONIS ET DIOECESI TEMUCENSI DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA CONDITUR DIOECESIS « SANCTAE MARIAE ANGELORUM » NOMINE.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex quo gravissimum munus universorum hominum ad salutem ducentorum divinitus Nobis commissum est, impense curamus ut per aptiorem quoque, si res id postulet, dioecesium dispositionem christifidelium bono consulamus. Quapropter, cum venerabilis Frater Sebastianus Baggio, Archiepiscopus titulo Ephesinus et in Chilia olim Aposto-

licus Nuntius, a Nobis expostulaverit ut, detractis a SS. Conceptionis ac Temucensi Sedibus certis territoriis, nova ibi regionis excitaretur Ecclesia, Nos id reputantes non sine magna fieri animorum utilitate, eius precibus libentissime concedentes, post auditos venerabiles Fratres Alfredum Silva Santiago, Archiepiscopum SS. Conceptionis, et Alexandrum Mencheca Lira, Episcopum Temucensem, post acceptumque consilium venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Consistorialibus praepositorum Negotiis, de summa et apostolica Nostra auctoritate ea, quae sequuntur, decernimus et iubemus. Ab archidioecesi SS. Conceptionis totum territorium civilis provinciae vulgo Bío-Bío separamus; a dioecesi vero Temucensi territorium, quod vulgo dicitur Dipartimento cui nomen Collipulli, in civili provincia vulgo Malleco exstans; ex iisque novam constituimus dioecesim *Sanctae Mariae Angelorum* nomine, cuius fines hi erunt: ad septemtrionem, archidioecesis SS. Conceptionis; ad orientem solem, Respublica Argentina; ad meridiem et occidentem solem, archidioecesis SS. Conceptionis et dioecesis Temucensis. Novae dioecesis sedes atque Episcopi cathedra volumus ut in urbe, quam Los Angeles appellant, sint; cathedrale vero, templum habeatur quod, in eadem urbe exstans, S. Michaëli Archangelo est dicatum; quod ad gradum et dignitatem principis aedis evehimus. Sanctae Mariae Angelorum Ecclesiae omnia iura damus, quae dioecibus competunt, itemque sacro eius Praesuli; qui onera quoque sustinebit Episcoporum propria. Quorum hoc memorare placet; esse nempe eum, una cum sua dioecesi, metropolitanae Sedi SS. Conceptionis suffraganeum. Curet sacer dioecesis Praesul ut Seminarium saltem elementarium struat pueris excipiendis, qui ad sacerdotalem dignitatem sint vocati. Quod ad normas et leges S. Congregationis de Seminariis Studiorumque Universitatibus fiat, atque ad iuris communis statuta. Cum autem adolescentes eo aetatis pervenerint ut philosophicis ac theologicis disciplinis imbui debeant, qui meliores fuerint Romam mittantur, Pontificio scilicet Collegio Piano Latino Americano recipiendi. Item Canonicorum Collegium, ad normas aliarum sub plumbo Litterarum edendarum, constituet; donec tamen id fiat, Consultores dioecesani deligantur, Episcopum consilio et ope iuvaturi. Qui scilicet a munere cessabunt, Canonicorum Coetu constituto. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient Curiae proventus, fidelium pecuniae donationis gratia datae, congrua denique bonorum pars novae Sedi obveniens ad normam can. 1500 C. I. C. Item quod ad regimen, administrationem dioecesis attinet, ad electionem Vicarii Capitularis, Sede va-

cante, aliaque huiusmodi, sacrorum canonum leges servantur. De clero autem statuimus ut sacerdotes ei Ecclesiae addicantur, in qua officium aut beneficium habeant; ceteri vero ei, in qua legitime degant. Acta denique et documenta, quae ad novam circumscriptionem pertineant, ad eius episcopalem curiam quam primum mittantur, ibidem in tabulario diligenter custodienda. Nostra haec mandata exsequenda curabit venerabilis Frater Opilius Rossi, Archiepiscopus titulo Ancyranus atque in Chiliana Republica Apostolicus nuper Nuntius electus, cui omnes facultates agenda rei facimus. Poterit autem ille et alium virum delegare, dummodo sacerdotio insignem. Negotio vero confecto, documenta et acta exarentur eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Consistorialem cito mittantur. Quod si fiat ut, tempore executionis, alius eidem Nuntiaturae praesit, hic omnia quae iussimus faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die vicesimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*
Caesar Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CI, n. 4.

VIII
DE FOZ DE IGUASSÚ
(CAMPI MORANENSIS - TOLETANAE IN BRASILIA)

PLANE EXTINGTA PRAELATURA « NULLIUS » DE FOZ DE IGUASSÚ DUAE EX
EIUSDEM TERRITORIO NOVAE EXCITANTUR DIOECESSES, « CAMPI MORANEN-
SIS » ET « TOLETANAE IN BRASILIA » NOMINE.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum venerabilis Frater Armandus Lombardi, Archiepiscopus titulo Caesariensis Philippi et in Foederatis Brasiliae Civitatibus Apostolicus Nuntius, optimum animorumque bono peropportunum esse aestimaverit si ex territorio praelaturae « nullius » de Foz de Iguassú duae excitarentur novae dioeceses, idque, post sententiam rogatos provinciae ecclesiasticae Curitibensis sacrorum Antistites, ut fieret ab hac Apostolica Sede petierit, Nos, de consilio venerabilium Fratrum Nostorum S. R. E. Cardinalium qui Sacro Consistoriali Consilio sunt praepositi, deque summa Nostra potestate, consensu suppleto eorum qui hac super re aliquid iuris habeant vel se putent habere, ea quae sequuntur decernimus ac iubemus, Praelaturam « nullius » de Foz de Iguassú plane exstinguimus, ex eiusque territorii parte, quae ad septemtrionem exstat et civilia municipia complectitur vulgo Campo Mourão, Araruna, Cianorte, Cruzeiro d'Oeste, Engenheiro Beltrão, Goio-Erê, Jussará, Manuel Ribas, Peabirú, Pitanga, Rondon, Terra Boa, novam dioecesim condimus, *Campi Moranensis* appellandam iisdemque terminandam finibus ac municipia e quibus coalescit. Ex territorii vero parte eiusdem praelaturae « nullius », quae ad meridiem exstat atque civilia municipia complectitur vulgo Cascavel, Foz do Iguaçu, Guaira, Guaraniaçu, Laranjeiras do Sul, Toledo, civilesque districtus, uti dicunt, vulgo Marquinho et Cantagalo atque partem civilis districtus, cui nomen Goioxim, ad civile municipium Guarapuava pertinentes, alteram dioecesim constituimus, cui erit appellatio *Toletana in Brasilia*, iisdem terminandam finibus ac municipia et districtus, quae diximus quibusque coalescit. Dioecesis Campi Moranensis sedes atque Episcopi domicilium volumus ut in urbe, quam Campo Mourão appellant, sint;

cathedrale vero habeatur curiale templum ibi proxime perficiendum atque Deo in honorem S. Iosephi Sponsi B. M. V. dicandum; quod ad gradum et dignitatem principis aedis evehimus. Sedes autem dioecesis Toletanae in Brasilia Episcopique domicilium in urbe vulgo Toledo collocentur; cathedrale vero curiale templum habeatur, quod ibi construatur, in honorem Christi Regis, quodque item ad gradum et dignitatem principis aedis extollimus. Sacris harum Ecclesiarum Praesulibus omnia iura damus, onera imponimus, Episcoporum propria, eosque, una cum suis dioecesibus, suffraganeos constituimus atque obnoxios metropolitico iuri Archiepiscopi Curitibensis. Volumus autem ut in utraque dioecesi Canonicorum Collegium, ad normas aliarum sub plumbo Litterarum edendarum, constituatur; donec tamen id fiat, Consultores dioecesani deligantur, Episcopum suum consilio et ope iuvaturi. Qui scilicet a munere cessabunt, Canonicorum Coetu constituto. Curent Episcopi Campi Moranensis et Toletanae in Brasilia dioecesium, gravi onere imposito, ut Seminarium saltem elementarium struant pueris excipiendis, qui ad sacerdotalem dignitatem sint vocati. Quod ad normas et leges S. Congregationis de Seminariis Studiorumque Universitatibus fiat, atque ad iuris communis statuta. Cum autem adolescentes philosophicis ac theologicis disciplinis imbuendi sint, qui meliores fuerint in Urbem mittantur, Pontificio scilicet Collegio Piano Brasiliano recipiendi. Mensam episcopalem, quam dicunt, efficient Curiae proventus, fidelium collationes, dos a civili Gubernio danda, congrua denique bonorum pars novis Sedibus obveniens ad normam can. 1500 C. I. C. De clero autem statuimus ut sacerdotes ei Ecclesiae addicantur, in qua officium aut beneficium legitime habeant; ceteri vero ei, in qua item legitime degant. Quod ad regimen, administrationem dioecesium attinet, ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, aliaque huiusmodi, sacrorum canonum leges serventur. Acta denique et documenta, quae ad novas circumscriptiones pertineant, ad earum episcopalem curiam mittantur, in tabulario diligenter custodienda. Nostra denique haec mandata exsequenda curabit venerabilis Frater Armandus Lombardi, quem diximus, cui omnes potestates agenda rei facimus. Poterit autem ille et alium virum delegare, dummodo sacerdotio insignem. Negotio vero confecto, documenta et acta exarentur eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Consistorialem mittantur. Quodsi tempore executionis alius eidem Nuntiaturae praesit, hic omnia quae iussimus faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus;

ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die vicesimo mensis Iunii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostrī primo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*
Iacobus Martin, *Proton. Apost. supran.*

Loco ✠ Plumbi

In *Ap. Canc. tab.*, vol. CI, n. 18.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA VIRGO, NOMINE BONI CONSILII MATRIS ET « DOMINAE NOSTRAE AUREAE », SEU VULGO « GOLDENE MADONNA », INVOCATA, IN PRAECIPUAM CAELESTEM PATRONAM TOTIUS DIOECESIS ESSENDIENSIS ELIGITUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Essendiae in urbe frequenti, ubi quaestus causa artes tractantur multiplices opusque fervet quam maxime, Alma Deipara veterem habet nobilemque sedem constitutam, quasi ut filios suos e negotiorum magnitudine ad religionis vocet officia

et suavitates eorumque animos erigat ad immortalia et sempiterna. Eo in pietatis domicilio, cui honor accrevit principis templi, Augusta Virgo signo expressa est luculento, e quo vulgo « Goldene Madonna », id est « Domina Nostra Aurea », solet nuncupari. Quod opus faberrime factum perque hominum aetates pie excultum, ab illis repetitur temporibus, quibus abbatissa coenobii, quod huic sacrae aedi olim continuabatur, Essendiensium regimen obtinebat; cuius collegii virginum Deo devotarum Patrona ab initio fuerat Beata Maria Virgo, boni consilii Mater. Quo uberiore vero tam clementis dulcisque Matris praesidio grex sibi commissus uteretur, Venerabilis Frater Franciscus Hengsbach, Essendiensis Episcopus, qui dioecesim istam, postquam auctoritate Pii PP. XII, Decessoris Nostri imm. mem., est constituta, Dei Genetricis in fidem tradidit atque tutelam, Nos rogavit, ut Beatam Mariam Virginem, nominibus, quae supra dicta sunt, insignem, suae iurisdictionis caelestem renuntiarem Patronam. Quibus precibus libenter admissis, Nos e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem, nomine boni consilii Matris et « Dominae Nostrae Aureae », seu, uti vulgo appellant, « Goldene Madonna » invocatam, totius Essendiensis dioecesis praecipuam apud Deum Patronam confirmamus seu constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite indicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis Iulii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

II

BASILICAE MINORIS HONORIBUS AFFICITUR TEMPLUM DEO IN HONOREM S. TERESIAE A IESU INFANTE ANTII, DIOECESIS ALBANENSIS, DICATUM.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Rosas caelitus spargens mortalium generi, suavissima sponsa Christi Sancta Teresia a Iesu Infante Antii, in prospectu caerulei maris Tyrrheni, eximiam nobilemque sedem habet constitutam, templum dicimus, quod nationis Italicae sacrarium eidem dicatum habetur. Quod, « Romanica », uti appellant, architectandi ratione exstructum, cum Sacrum Principatum obtineret Pius Pp. XI, Decessor Noster fel. rec., qui et aram maximam dono dedit, pulchritudinem prae se fert cum maiestate coniunctam. Habent ibi, praeter alia memorabilia, admirationem marmora variis coloribus refulgentia, opera musiva eleganti manu confecta, sacra supellex pretiosis vestita metallis, praesertim vas ex auro et argento, quo pars reliquiarum Lexoviensis virginis huius continetur. Neque praetermittendum est plurimos e Latio Christifideles, maxime verno tempore et aestate, gregatim eo accedere, ut lectissimae Caelitis patrocinium expetant, memores praesidii, quo eadem, cum circumquaque bellum fureret, in hoc Antiatino religionis domicilio supplicum turbam obtexerit. Preces igitur ad Nos admotae sunt, ut templum, tot laudibus insigne, Basilicae Minoris nomine ac iure pro Nostra benignitate donaremus. Quae vota, Venerabilis Fratris Nostri Iosephi Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Pizzardo, Albanensis Episcopi, ampla commendatione suffulta, libenti animo statuimus implere. Quae cum ita sint, Nos, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum templum Deo in honorem Sanctae Teresiae a Iesu Infante Antii, intra Albanensis dioecesis fines, consecratum, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae ecclesiis hoc nomine ornatis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari:

sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXIII mensis Iulii anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

III

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS ECCLESIA CATHEDRALIS SHERBROOKENSIS DECORATUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quasi arx et praesidium religionis catholicae eminet princeps templum Sherbrookense in Canadiae finibus, scilicet quod eo in loco est positum, ubi Ecclesia, Dei aspirante numine sacrisque Antistitibus et administris annitentibus, veluti granum sinapis permagnis aucta est incrementis. Haec aedes, Sancto Michaëli Archangelo dicata, ad quam excitandam Episcopi, clerici, populus fidelis operam et studium contulere egregium, quaeque non ita pridem perfecta est, et molis amplitudine commendatur et structurae genere, quod Gothicum appellatur recentioris artis ratione conformatum; cui non paulum addunt pulchritudinis lapis granites, ex quo constat, et marmora operaque musiva, quibus ornatur. Est autem maximum eius decus studium pietatis, qua sacerdotes et christifideles tenentur. Itaque Venerabilis Frater Georgius Cabana, Archiepiscopus Sherbrookensis, preces Nobis adhibuit, ut hoc templum, victricis religionis monumentum insigne, Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Haec vota libenti animo implentes, quibus Venerabilis Frater Ioannis Panico, Archiepiscopi titulo Iustinianensis, Apostolici olim in Canadia Delegati, ampla accesserat commendatio, Nos, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, ecclesiam cathedralem Sherbrookensem, Deo in honorem Sancti Michaëlis Archangeli consecratam, ad honorem ac dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis liturgicis, quae templis eodem titulo ornatis rite competunt. Contrariis

quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulfi, sub anulo Piscatoris, die XXXI mensis Iulii, anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

ALLOCUTIONES

I

*Quamplurimis sacrorum alumnis ex quibusdam Italicis Seminariis. **

L'incontro di questa mattina con un sì grande numero di Seminaristi, Ci procura una intensa gioia, venata di commossa tenerezza. Abbiamo celebrato per voi e in mezzo a voi il Sacrificio Eucaristico, di cui la vostra anima ardente già pregusta le gioie austere e segrete: ed il Nostro gaudium è stato pieno, quando sull'Altare si è reso presente il Divino Salvatore, l'Agnello di Dio, Sacerdote e Vittima, per offrire ancora una volta al Padre Celeste il soave profumo del Suo Sacrificio, e per comunicarsi a ciascuno dei presenti nella realtà della Sua carne eucaristica.

Il vedere ora i vostri volti pensosi e attenti, i vostri occhi sereni: il contemplare lo spettacolo da voi offerto, Ci apre il cuore alle più liete speranze. Questa fioritura di giovinezza esultante, che si dispiega attorno a Noi sul conchiudersi dell'anno liturgico, è la più bella garanzia della perpetua fecondità della Chiesa, e la più amabile promessa di una ripresa fervida, per l'avvento del Regno di Dio.

Come le buone mamme delle nostre antiche famiglie cristiane si alietano quando un loro figliolo risponde generoso alla divina chiamata, così la Madre Chiesa è come presa da intensa tenerezza nel contemplare

* Habita die 22 Novembris mensis a. 1959.

i suoi giovani figli, *in sortem Domini vocati*: cioè tocchi dall'insigne privilegio della vocazione allo stato ecclesiastico o religioso, e lieti di corrispondervi, come sanno esserlo specialmente i giovani.

La corona di Seminaristi, che oggi contempliamo, Ci richiama agli occhi e al pensiero la schiera di tutti i giovani, che nelle regioni di antica tradizione cristiana, o nei paesi di missione, si preparano al sacerdozio; e questa visione consolante di anime giovanili, tese in meraviglioso ardore verso il più alto ideale che in terra possa darsi, Ci ispira una parola, che possa servirvi come di programma: parola dettata dal desiderio che tutti si studino di corrispondere sempre meglio alle esigenze degli uomini di oggi, ed al rinnovato proposito della Chiesa di raccogliersi in se stessa per rilevare più compiutamente al mondo la sua interiore ed esteriore bellezza.

Questo programma, che amiamo proporvi, si ispira alle tre grazie, che continuamente chiediamo a Dio per intercessione della Vergine Immacolata, Madre del Buon Consiglio, dei Santi Apostoli Pietro e Paolo, di San Carlo Borromeo, e di tutti i santi Patroni delle diocesi e dei seminari: e cioè la purezza del cuore; la robustezza del carattere; e l'ardore della carità. Queste grazie sono come tre fiori, che debbono abbellire la profumata e promettente giovinezza dei chiamati, e renderla perenne per tutta la vita, anche quando gli anni e le fatiche apostoliche ne avranno indebolito il fisico vigore.

1) Anzitutto la *purezza del cuore*; quella che, attraverso una vigile e costante attenzione, diviene ordine e trasparenza di tutta la vita, di ogni parola, di ogni atto. Questa virtù è l'incanto delle famiglie cristiane, da cui fiorisce come nel suo naturale ambiente; ed è il fascino irresistibile delle anime. Passando come neve immacolata sul fango, che purtroppo ricopre tanta parte di questo povero mondo, che è *totus in maligno positus*,¹ essa si impone al rispetto anche dei lontani, anche di chi a parole può averla qualche volta derisa, ma che la esige intatta e luminosa nei rappresentanti di Dio.

La purezza del cuore è l'atmosfera serena di cui vive ogni seria vocazione, il terreno in cui debbono germogliare e svilupparsi tutte le altre buone disposizioni. Certo, essa non è la prima virtù, nel senso che, qualora mancasse l'amore di Dio e del prossimo, essa diventerebbe freddo esercizio di perfezione naturale; ma essa è il respiro dell'amore di Dio,

¹ 1 Io. 5, 19.

e la condizione insostituibile per il servizio disinteressato del prossimo nel sacerdotale ministero. È essa che prepara le gioie incomparabili dei lunghi colloqui ai piedi del Tabernacolo; che nutre i fervidi pensieri di apostolato e di carità; che ispira una serenità continua, che non si abbatte nelle avversità, nè trasmoda nella gioia. Essa conferisce all'agire dei seminaristi e dei sacerdoti, alle loro parole, al loro tratto, un'impronta inconfondibile di serena delicatezza, di geloso riserbo, e anche di signorile discrezione; ed attira le anime col fascino stesso di Gesù.

Vivete di questa virtù con la freschezza dei vostri giovani anni; e custoditela nella preghiera, nella mortificazione, e nello studio. Poichè è ancora essa che conserva e accresce la gioia della studio ecclesiastico, sentito come preparazione ai doveri del ministero, e aggiornamento continuo della propria cultura: studio teologico, pastorale, ascetico, di cui — come dicevamo ai diletteggianti sacerdoti del patriarcato Veneziano, celebrando con essi il Sinodo — « non manca tutta una letteratura moderna copiosa e ricchissima in varie lingue, e di facile accesso. Questi sono gli studi che convengono ai sacerdoti del Signore, ben più che le soporifere e velenose letture che corrodono le giovani coscienze, e sotto il velo di far conoscere tutto per tutto giudicare, per erudire la moderna generazione, diventano una scuola e un esercizio del *subtiliter fornicare*; esse tolgono alle anime sacerdotali il fascino che trascina gli innocenti verso le visioni e i propositi più alti, e che conserva agli apostoli della verità e del bene la gioia interiore, la purezza degli occhi e il sorriso ».²

2) Da questo proposito di purezza, consapevole e luminosa, prende origine quella *robustezza di carattere*, che vi abbiamo presentata come la seconda dote della vostra vocazione. La Chiesa vuole degli uomini saldi e solidi, ben formati nella mente e nel cuore. Fortunatamente è passato il tempo in cui, non conoscendo la forte e roborante realtà della Chiesa, se ne presentavano i figli come esseri monchi e deboli, quasi senza spina dorsale. L'appartenere alla Chiesa esige invece tempra adamantina di carattere e di volontà, continua lotta contro passioni ed egoismi, superamento di se stessi con l'aiuto del Signore. Se questo è vero per chi vuole vivere da sincero cattolico, è tanto più vero per chi si è dedicato ad un altissimo ideale, qual è la vocazione sacerdotale, a

² Sinodo diocesano di Venezia: Discorsi del Cardinale Patriarca; Città del Vaticano 1959, p. 49.

cui soltanto è chiamata una eletta schiera di uomini risoluti e forti, che sappiano seguire la voce del Signore senza infingimenti, nè compromessi, rinunciando anche alle gioie lecite per vivere già fin nel mondo terreno una vita celeste.

Ebbene la Chiesa vi vuole così. I futuri sacerdoti debbono essere capaci di resistere alle attrattive e seduzioni del secolo: debbono saper moderare la loro sensibilità, per essere sempre padroni di sè, in ogni circostanza; e avere in grado eminente anche le virtù naturali, perchè invano cercheremmo il cristiano ed il Sacerdote degni della loro vocazione, se non fossero altresì dotati di virtù naturali: ecco quindi il dovere della sincerità, dell'imparzialità, imitando la condotta di Dio, dinanzi al Quale non v'è accettazione di persone;³ il mantenere la parola data; l'essere lineari e retti, non seguendo le vie tortuose della confusione e dell'imprecisione, nè giustificando intenzioni meno belle con pretesti di carità e di culto. A questa condotta di veri figli di Dio si riferisce un tratto della bella Epistola della Messa di oggi, che tutti esorta a camminare « in maniera degna di Dio, piacendo a Lui in ogni cosa, fruttificando in ogni opera buona, e crescendo nella scienza di Dio; corroborati con ogni sorta di fortezza dalla gloriosa potenza di Lui, ad ogni pazienza e longanimità con gaudio ».⁴

3) In ultimo, vi è necessario l'*ardore della carità*, che dà il coronamento e la perfezione ad ogni nostra azione.

Questa virtù sublime « è la pienezza della Legge »:⁵ essa è dunque necessaria per l'adempimento ordinato e fedele dei doveri quotidiani, dai più piccoli ai più grandi; essa sostiene l'obbedienza cordiale al proprio Vescovo, e fa desiderare ardentemente il servizio della diocesi, dimenticando ogni preoccupazione di indole terrena, di umani riconoscimenti, di effimere lodi. Il Seminarista che arde di questa carità non si spaventa delle difficoltà, che talvolta si frappongono nella sua vita di preghiera e di studio; si abbandona fiducioso alla volontà di Dio, che lo ha chiamato, e a cui non vuole portare dispiacere alcuno; si distingue nella disciplina e nell'ordine; compie quasi senza accorgersene i sacrifici inerenti alla sua vita, ed offre sorridendo al Signore la mortificazione di ogni spirito mondano, che talvolta lo vorrebbe sommergere;

³ Cfr. Rom. 2, 11.

⁴ Col. 1, 10-11.

⁵ Rom. 13, 10.

e, soprattutto, animato da questa carità, fa della preghiera e dei Sacramenti il centro luminoso della sua vita.

Oh sublime bellezza della vocazione sacerdotale! Non avremmo osato dipingervene i tratti essenziali, che la presentano con una grandezza quasi sovrumana, se non sapessimo che ci è vicino Colui, che mentre chiama al suo servizio, dona altresì la forza per corrispondere alla chiamata. Pertanto l'ispirazione di tutto questo si ha nel Cuore di Gesù, fornace ardente di carità, ricettacolo di giustizia e di amore; si ha nel Cuore Immacolato di Maria, Madre purissima, Vergine potente, Regina dei vergini.

Quanti Sacerdoti, attingendo alle ricchezze del Cuore Divino, vi hanno trovato la fonte della loro santificazione! Basti ricordare il santo Curato d'Ars, di cui abbiamo proposto ai Sacerdoti di tutto il mondo l'esempio sublime di fedeltà alla propria vocazione, nella recente Enciclica *Sacerdotii Nostri Primordia*. Ogni diocesi conserva nei suoi dittici la memoria di Sacerdoti umili e grandi, il cui nome, anche al di fuori del riconoscimento ufficiale della Chiesa, richiama santità, dedizione, fervore, anche oltre il breve termine della vita terrena.

A questo proposito amiamo confidarvi, cari figlioli, il ricordo che conserviamo vivo e sacro nel cuore, come sempre ce ne sta cara e benedetta negli occhi, dopo oltre sessanta anni dalla sua morte, l'immagine, quella del primo sacerdote che incontrammo nella vita, che Ci battezzò, che Ci diede la prima Comunione, accanto al quale si aprì e si svolse come fiore delicato la Nostra adolescenza: a tal punto di penetrazione spirituale da farCi ritenere che quella sua fosse la forma migliore e più elevata di vivere sulla terra: cioè santificarsi e santificare: pregare per tutti e fare la carità; e da non permetterCi di pensare ad altro, per la Nostra felicità personale di quaggiù, per la Nostra felicità eterna nella luce del Signore.

Ah! carissimi figlioli. Possiate voi incontrare sempre di tali sacerdoti, che vi ispirino edificazione ed incoraggiamento a proseguire nella ricerca della perfezione sacerdotale. Possiate voi, alla vostra volta, col vostro fervore e col vostro fascino dei buoni esempi, preparare generazioni nuove, che procurino benedizioni al vostro nome quaggiù nella Chiesa militante, e vi assicurino le delizie eterne della Chiesa trionfante, con Gesù, il Re glorioso dei secoli e dei popoli.

Amiamo accompagnare questi voti con la paterna, propiziatrice Benedizione Apostolica, che di tutto cuore impartiamo a ciascuno di voi ed ai vostri zelanti e bravi Superiori e Professori, e con particolare riguardo alle vostre famiglie, che con lieto sacrificio vi sostengono nel cammino *usque ad montem Dei*.

II

*Ad Excellentissimum Virum Dwight D. Eisenhower, Foederatarum Americae Septemtrionalis Civitatum Praesidem. **

The visit which you are kindly making to Us, Mr. President, as this year draws to a close, is for Us a motive of much satisfaction, which We desire to express to you from the depth of Our heart.

As We greet and welcome in Your Excellency the highest and most illustrious Representative of the great American Nation, We wish also to direct Our thoughts and Our greetings to your country; and We rejoice on seeing It striving so actively, under the guidance and impulse of Its worthy President, towards the lofty ideals of a loyal and effective concord between nations. The Catholic Church, Whose constant yearning is the establishment of true peace between peoples, cannot but greet with joy every sincere effort directed towards that end, and wish it the most consoling success.

We beg Your Excellency to discern in these words of Ours an expression of the sentiments of benevolence and admiration which We cherish for the American people; to them We extend also Our gratitude for the generosity with which they are promoting the welfare and progress of more needy peoples, by so liberally placing at their disposal the material gifts received from Divine Providence. At the same time, We express Our fervent good wishes for the prosperity of your people under the protection of Almighty God and under the aegis of the noble traditions, which they have inherited and to which they owe their greatness and their prestige in the world.

In maintaining those traditions, which derive their vitality from spiritual values, We have no doubt that Your Excellency will continue to receive also from the Catholics of the United States an exemplary contribution of action, loyalty and discipline.

The sentiments and good wishes We have just expressed, We are glad to extend from Our heart to Your Excellency personally; and We earnestly invoke the powerful assistance of God upon you, in your noble efforts as the untiring servant of your people and of the cause of peace in the world.

In the distinguished group of persons accompanying Your Excel-

* Die 6 Decembris mensis a. 1959.

lency, it is a pleasure to note the inclusion of your son, because of the happy and encouraging coincidence of the name « John », which he bears in common with Us.

The name « John », which in its biblical significance means « gift of God », expresses, in fact, confidence, joy and serene robustness.

Let this remark, of a confidential nature, inspired in Our mind by the presence of your son John and his wife, be regarded as a flower which We offer to Your Excellency, as an augury and an auspice of well-being and of celestial blessings for all the families of the noble American Nation.

NUNTIUS RADIOPHONICUS

AD CUBANAE REIPUBLICAE CHRISTIFIDELES, PRIMO EX UNIVERSA EORUM NATIONE CATHOLICO CONVENTU CELEBRATO UNIVERSOQUE COETU HABITO CATHOLICI APOSTOLATUS. *

Amadísimos Cubanos:

Os habla vuestro Padre de Roma y en cada una de Nuestras palabras, deseamos poner una nota de afecto particular para colmar vuestros corazones del amor a Cristo hasta que se derrame sobre vuestros prójimos.

Bien conocemos el programa de los actos grandiosos de estos días; sabemos que habéis preparado estas solemnidades con especiales obras de caridad; hemos visto que un ideal de unión y coordinación impera en vuestro primer Congreso Católico Nacional y en la Asamblea General de Apostolado Católico. Todo esto Nos embarga de sincera alegría.

Graves acontecimientos, no muy distantes todavía, os han movido a congregaros al pie del Altar para reforzar vuestra unión en la fe, la esperanza y la caridad. La Eucaristía es sacramento de amor y de unidad; los que se nutren de un mismo Pan que es Cristo, deben tener un solo corazón y una sola alma: todos se han de sentir hermanos ante un solo Padre. Todos miembros de un mismo Cuerpo místico cuya cabeza es Cristo.

« Revestíos, pues, os diremos con San Pablo, como escogidos de Dios... de entrañas de misericordia, de bondad, de humildad, de mansedumbre, de paciencia, soportándoos mutuamente y perdonándoos si uno tiene

* Die 29 Novembris mensis a. 1959.

motivo de lamento contra otro: como el propio Señor os perdonó, así vosotros. Y por encima de todo esto, tened caridad, que es vínculo de perfección. Y la paz de Cristo reine en vuestros corazones, pues a ella habéis sido llamados en un solo cuerpo ».¹

La faz del mundo podría cambiarse si reinara la verdadera caridad; la del cristiano que se une al dolor, al sufrimiento del desventurado, que busca para éste la felicidad, la salvación de él, tanto como la suya; la del cristiano convencido de que sus bienes tienen una función social y de que emplear lo superfluo en favor de quien carece de lo necesario, no es una generosidad facultativa sino un deber; la que encuentra siempre una manera nueva de probar el amor; la que brota del interior del alma; la de quien con todas las fibras de su corazón piensa el bien, quiere el bien, hace el bien al otro, al prójimo, en cuya persona ve al Divino Maestro.

La convivencia humana y el orden social han de recibir su mayor impulso de una multiforme labor orientada por convicción de los miembros de la comunidad hacia el bien común. Cuando la angustia y el tormento tienen aún frescas las rosas de las heridas, esta caridad impone un gesto preciso: amistad, estima, respeto mutuos; una actitud interior, un diálogo continuado, un perdón sin distingos, una reconciliación que se ha de reconstruir día a día y hora a hora, sobre las ruinas del egoísmo, de la incomprensión.

Si el odio ha dado frutos amargos de muerte, habrá que encender de nuevo aquel amor cristiano que es el único que puede limar tantas asperezas, superar tan tremendos peligros y endulzar tantos sufrimientos. Este amor, cuyo fruto es la concordia y la unanimidad de pareceres, consolidará la paz social. Todas las instituciones destinadas a promover esta colaboración, por bien concebidas que parezcan, reciben su principal firmeza del mutuo vínculo espiritual que deriva de sentirse los hombres miembros de una gran familia por tener el mismo Padre Celestial, la misma Madre, María.

Mucho esperamos de vuestra Asamblea de Apostolado Seglar; las consignas de estos días para promover la unión y coordinación de todas las actividades apostólicas, en el intento de salvar la faz cristiana de Cuba y de afianzar sus tradiciones católicas, tendrán como denominador común y recabarán su mayor eficacia de la caridad vivida por cada uno de vosotros y puesta en práctica en el seno de vuestras organizaciones.

¹ Col. 3, 12, 15.

¡ Cómo queremos en estos momentos poner a Cuba entera a los pies de su amada Patrona, María Santísima de la Caridad del Cobre, para que reine su amor en el alma de cada cubano, para que bendiga sus hogares, para que brillen sin nubes días de paz y tranquilidad sobre esa querida Isla !

Vuela de Nuestros labios y de vuestras almas a la Reina Celeste esta ferviente súplica, mientras con la efusión de Nuestro afecto va a todos vosotros, amadísimos Cubanos, Nuestra paternal Bendición Apostólica.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 21 Aprilis 1959. — Titulari episcopali Ecclesiae Arsamosatenae praefecit Revmum P. Thomam Manning, sodalem Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit Praelatum « nullius » Coroicensem.

die 9 Maii. — Cathedrali Ecclesiae S. Matthaei, noviter erectae, Revmum P. Iosephum Dalvit, e Congregatione Filiorum S. Cordis Iesu.

— Titulari episcopali Ecclesiae Centenariensi Revmum P. Didacum Parodi, e Congregatione Filiorum S. Cordis Iesu, quem constituit Praelatum « nullius » S. Antonii de Balsas.

die 30 Maii. — Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Innocentii Engelke, Episcopi Campaniensis in Brasilia, Exc. P. D. Othonem Motta, Episcopum titulare Uzitensem.

die 20 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Parahybensi Exc. P. D. Marium de Miranda Vilas-Bôas, hactenus Archiepiscopum titulare Cyrrhensem et Coadiutorem cum iure successionis Eñi P. D. Augusti Alvari S. R. E. Card. da Silva, Archiepiscopi S. Salvatoris in Brasilia.

— Cathedrali Ecclesiae Nazarensi in Brasilia Exc. P. D. Emmanuelem Pereira da Costa, hactenus Episcopum titulare Tiniensem.

— Cathedrali Ecclesiae Parnaibensi Exc. P. D. Paulum Hippolitum de Souza Libório, hactenus Episcopum Caruaruensem.

— Cathedrali Ecclesiae Oeirensi Revmum P. Edilbertum Dinkelborg, sodalem Ordinis Fratrum Minorum.

die 11 Iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Antiochenae in

Pisidia Exc. P. D. Franciscum Assisiensem Pires, hactenus Episcopum Cratensem.

— Titulari episcopali Ecclesiae Termessensi Revmum P. Honoratum Piazero, e Congregatione Sacerdotum a Sacro Corde Iesu, quem deputavit Auxiliarem Eñi P. D. Iacobi S. R. E. Card. de Barros Câmara, Archiepiscopi S. Sebastiani Fluminis Ianuarii.

die 15 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Rhandensi R. D. Ioannem Laurentium Kulik, Cancellarium Curiae episcopalis Lodzensis, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Michaëlis Klepacz, Episcopi Lodzensis.

die 25 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Cachoëirensi de Itapemirim, noviter erectae, Exc. P. D. Aloisium Gonzaga Peluso, hactenus Episcopum Lorenensem.

die 1 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae S. Crucis in Brasilia, noviter erectae, Revmum D. Albertum Etges, ab archidioecesi Portalegrensi in Brasilia.

die 8 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Caruaruensi Revmum D. Augustum Carvalho, Pro-vicarium Generalem et Rectorem Seminarii dioecesis Pesqueirensis.

die 15 Augusti. — Metropolitanae Ecclesiae Bonaërensi Eñum P. D. Antonium S. R. E. Cardinalem Caggiano, hactenus Episcopum Rosariensem.

die 5 Septembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Laodiceanae in Syria Exc. P. D. Martinum Ioannem O'Connor, hactenus Episcopum titularem Thespiensem, Rectorem Pontificii Collegii Civitatum Foederatarum Americae Septemtrionalis in Urbe necnon Praesidem Pontificii Consilii rei cinematographicae, radiophonicae ac televisificae praepositi.

die 7 Septembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Amastrianae Exc. P. D. Theopistum Alberto y Valderrama, hactenus Episcopum Sorsogonensem, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Petri Santos, Archiepiscopi Cacerensis.

— Cathedrali Ecclesiae S. Nicolai de Los Arroyos Exc. P. D. Franco parochum ad S. Antonium a Padua in urbe vulgo Masbate, e dioecesi Sorsogonensi.

die 21 Septembris. — Cathedrali Ecclesiae Rosariensi Exc. P. D. Silvium Martínez, hactenus Episcopum S. Nicolai de Los Arroyos.

— Cathedrali Ecclesiae S. Nicolai de Los Arroyos Exc. P. D. Franciscum Vennera, hactenus Episcopum titularem Abitinensem.

die 12 Octobris. — Cathedrali Ecclesiae Sirmiensi Exc. P. D. Stephanum Baüerlein, hactenus Episcopum titularem Heracleensem Ponticum.

die 17 Octobris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Pessinuntinae Exc. P. D. Geraldum Patricium O'Hara, hactenus Archiepiscopum-Episcopum Savannensem.

— Cathedrali Ecclesiae Campi Moranensis, noviter erectae, Exc. P. D. Eliseum Simões Mendes, hactenus Episcopum Mossorensem.

die 23 Octobris. — Archiepiscopali titulari Ecclesiae Ptolemaidensi in Thebaide Exc. P. D. Petrum Parente, iam Archiepiscopum Perusinum.

die 31 Octobris. — Titulari episcopali Ecclesiae Regiensi R. P. D. Thomam I. Riley, Protonotarium Apostolicum ad instar participantium, parochum S. Petri Apost., ex archidioecesi Bostoniensi, quem deputavit Auxiliarem Eñi P. D. Richardi Iacobi S. R. E. Card. Cushing, Archiepiscopi Bostoniensis.

die 2 Novembris. — Cathedrali Ecclesiae Ibaguensi Exc. P. D. Ruben Isaza Restrepo, hactenus Episcopum Monteriensem.

die 8 Novembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Gisipensi R. D. Petrum Rougé, archipresbyterum parochum ecclesiae cathedralis Carcassonensis, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Ioannis Girbeau, Episcopi Nemausensis.

die 14 Novembris. — Abbatiae « nullius dioecesis » Einsiedlensi R. D. Raymundum Tschudy, e Congregatione Helvetica O. S. B.

die 26 Novembris. — Cathedrali Ecclesiae Labacensi Exc. P. D. Antonium Vovk, hactenus Episcopum titularem Cardicensem.

die 27 Novembris. — Cathedrali Ecclesiae Manchesteriensi R. P. D. Ernestum A. Primeau, parochum ad Beatam Mariam Virginem de Monte Carmelo in civitate Chicagiensi.

— Cathedrali Ecclesiae Norvicensi R. P. D. Vincentium J. Hines, Pro-cancellarium Curiae metropolitanae Hartfortiensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Philomeliensi R. P. D. Iacobum J. Hogan, parochum S. Catharinae Virg. et Mart., ex dioecesi Trentonensi, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Georgii VILLEMI Ahr, Episcopi Trentonensis.

die 5 Decembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Selymbrianæ Exc. P. D. Aloisium Iosephum Muench, hactenus Archiepiscopum-Episcopum Fargensem.

II

DECRETUM

DE FACULTATIBUS ET GRATIIS PRO AMERICA LATINA ET PRO INSULIS PHILIPPINIS.

Privilegia et gratias per Apostolicas Litteras sub Anulo Piscatoris « Trans Oceanum », anno 1897 a Summo Pontifice Leone XIII, fel. rec., omnibus Ordinariis locorum, sacerdotibus et christifidelibus Americae Latinae ad triginta annorum spatium concessa, Summi Pontifices S. Pius X, Pius XI et Pius XII, rec. mem., sive ad Insulas Philippinas extenderunt sive, per subsequentia Apostolica documenta: « Litteris Apostolicis » et « Conspicua privilegia », deinceps usque ad integrum annum 1959 benigne confirmarunt seu prorogarunt. Ea enim in evidentem christifidelium utilitatem feliciusque eorumdem regimen redundare compertum erat.

Cum autem hoc exeunte anno quos supra memoravimus Ordinarii — Americae Latinae scilicet et Insularum Philippinarum — iisdem permanentibus adiunctis, enixe postulaverint ut eadem privilegia, nonnullis inductis immutationibus, adhuc prorogarentur, Ssm̃us Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, consultis Eminentissimis Patribus Sacrorum Romanae Curiae Dicasteriorum, pro rebus et causis ad unumquodque spectantibus, de consilio infrascripti Cardinalis S. Congregationis Consistorialis Secretarii, porrectis precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter praesenti Consistoriali Decreto eadem Sanctitas Sua, omnibus et singulis locorum Ordinariis, sacerdotibus et christifidelibus dioecesium et ditionum Americae Latinae et Insularum Philippinarum facultates et gratias, quae infra edicuntur, benigne confirmat atque elargitur usque ad diem 31 mensis Decembris anni 1969.

1) Ordinarii locorum parochis vel missionariis, in regionibus seu locis in quibus, ob magnam distantiam vel ob aliud impedimentum, eisdem perdifficile sit, ex fontibus baptismalibus, ubi asservatur, desumere et secum ferre aquam Sabbato Sancto benedictam, possunt facultatem concedere aquam baptismalem benedicendi ea breviori formula, quae, a Summo Pontifice Paulo Pp. III missionariis in Peruvia apud Indos concessa, nunc in Appendice Ritnalis Romani legitur.

2) Parochi et missionarii, si propter temporis defectum improbam-

que defatigationem, vel aliis gravibus de causis, omnes adhibere pro Baptismo adultorum praescriptas caeremonias haud facile valeant, solis ritibus, qui in Constitutione memorati Pauli PP. III *Altitudo* die 1 mensis Iunii anno MDXXXVII data designantur, uti licite poterunt, praevio tamen Ordinarii consensu.

3) Item Ordinarii locorum, secluso Vicario Generali sine Episcopi speciali mandato, deputare possunt, ad Sacramentum Confirmationis administrandum, sacerdotes, quantum fieri potest in aliqua dignitate ecclesiastica constitutos, vel munere Vicarii foranei fungentes, numquam vero simplices sacerdotes commorantes illis in locis in quibus praedictum Sacramentum administrandum erit; servata Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentorum Instructione pro simplici sacerdote, ex Sedis Apostolicae delegatione, Sacramentum Confirmationis administrante (*A. A. S.*, XXVII, 11 seq.).

4) Iidem Ordinarii ad assistendum nuptiis iuxta formam a iure statutam delegare possunt sacerdotes qui, Missionum causa, ad evangelizandos fideles vel ad aliud exercitium pietatis implendum in longinquas regiones, a parochiali sede dissitas, pergunt, iisdem Missionibus perdurantibus, atque iis servatis, quae, prouti res ferat et loci ac temporis condiciones observari permittant, matrimonii celebrationi, ad normam canonis 1019 et seq. Codicis Iuris Canonici, praemitti debent; facta tamen huius Apostolici Indulti expressa mentione in unoquoque casu et iugiter firmis sacrorum canonum praescriptionibus tum de iuribus parochi servandis tum de inscriptione in libris paroecialibus facienda.

5) Ordinarii pariter dispensare valent super matrimonialibus, iuris dumtaxat ecclesiastici, impedimentis, a quibus Sancta Sedes dispensare consuevit, exceptis proinde impedimentis, quae ex Sacris Ordinibus vel ex affinitate in linea recta consummato matrimonio proveniunt; excepto quoque, ob rei gravitatem, impedimento de quo in canone 1075, nn. 2, 3; exceptis denique mixtae religionis et cultus disparitatis impedimentis, nisi speciales a Suprema S. Congregatione Sancti Officii facultates obtentae fuerint.

Insuper venia iisdem conceditur decernendi atque declarandi legitimam prolem nupturientium, dummodo ipsa in adulterio ne sit concepta; facta tamen in unoquoque casu, etiam in concedendis dispensationibus, huius Apostolici Indulti expressa mentione.

6) Fidelibus autem matrimonium contrahentibus largitur ut quocumque anni tempore Nuptiarum benedictionem accipere possint, dum-

modo illis temporibus, in quibus ab Ecclesia nuptiae prohibentur, a nimia pompa abstineant; cauto tamen ut, si extra Missam benedictio nuptialis concedatur, formula in appendice « de Matrimonio » Ritualis Romani adhibeatur.

7) Conceditur pariter ut Sacra Olea etiam antiqua, non ultra duos annos, adhiberi possint, dummodo ne sint corrupta et nova vel recentiora Sacra Olea, peracta omni diligentia, haberi nequeant.

8) Ordinarii permittere queunt sacerdotibus usum altaris portatilis, ita tamen ut huiusmodi usus sit tantum in fidelium bonum atque illis in locis, in quibus ecclesia vel publica oratoria desint, aut paroecialis ecclesia sit longe distans, non vero in mari; dummodo celebrationis locus sit decens atque honestus, super petra sacra celebretur, et parochi ceterique sacerdotes quibus haec facultas tribuetur, Sancti Evangelii explicatione vel catechesis traditione fideles, sacro adstantes, instruant.

9) Ordinarii concedere possunt sacerdotibus facultatem celebrandi in navi sacrosanctum Missae Sacrificium, durante dumtaxat tempore itineris, dummodo locus, in quo Missa peragenda est, nihil indecens aut indecorum praeseferat, mare aut flumen sit adeo tranquillum, ut quodcumque e Calice effusionis Sacrarum Specierum periculum absit; atque alter sacerdos, superpelliceo indutus, si adsit, celebranti presbytero adsistat.

10) Ordinarii locorum sacerdotibus suae iurisdictioni obnoxii, ubi viarum et curruum deest copia, facultatem concedere valent substituendi, loco altaris portatilis seu petrae sacrae, aliquod linteam ex lino vel cannabe confectum et ab Episcopo benedictum, in quo conditae sint Sanctorum Reliquiae ab eodem Episcopo recognitae, super quo iidem sacerdotes sacrosanctum Missae Sacrificium celebrare queant iis tantum in casibus, et onerata eorum conscientia, in quibus aut nulla ecclesia vel oratorium sive publicum sive privatum exstet, et valde incommodum sit lapideum altare secum in itinere transferre aut in promptu habere. Servatis de cetero servandis iuxta Rubricas, praesertim quoad tobaleas et corporale.

11) Omnibus autem Americae Latinae christifidelibus permittitur ut a dominica Septuagesimae usque ad diem 16 mensis Iulii, in Commemoratione B. M. V. de Monte Carmelo, praecepto annuae paschalis Communionis satisfacere possint.

12) Iisdem christifidelibus largitur, si loca inhabitent ubi prorsus impossibile vel saltem admodum sit difficile ad confessarium accedere, ut lucrari queant Indulgentias et Iubilaea quae Confessionem et Com-

munionem et ieiunium requirunt, dummodo, servato ieiunio, sint corde saltem contriti, addito firmo proposito admissa, quamprimum poterunt, confitendi.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 8 mensis Augusti anno 1959.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*
L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiep. Serdicensis, *Adessor*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DECRETUM

FACULTAS ANTICIPANDI OBLIGATIONEM ABSTINENTIAE ET IEIUNII PERVIGILII
NATIVITATIS D. N. IESU CHRISTI.

Plurimorum Episcoporum ex multis Nationibus votis obsecundans, Ssñus Dominus Noster Ioannes Pp. XXIII, praesenti Sacrae Congregationis Concilii Decreto, gratiam deinceps anticipandi obligationem abstinentiae et ieiunii a die vigesima quarta, pervigilio Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi, ad diem vigesimam tertiam mensis Decembris omnibus orbis catholici fidelibus concedere dignatus est.

Datum Roma, die 3 Decembris 1959.

P. Card. CIRIACI, *Praefectus*

L. ✠ S.

P. Palazzini, *a Secretis*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 4 Iunii 1959. — Cathedrali Ecclesiae Simlensi, noviter erectae, praefecit R. D. Ioannem Burke, e clero saeculari.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Neopatrensi R. D. Angelum Fernandes, e clero saeculari indigena, quem constituit Coadiutorem cum iure successionis Exc. P. D. Alexandri Fernandes, Archiepiscopi Delhiensis.

die 10 Iunii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Viminaciensi Exc. P. D. Ioannem Baptistam Boivin, e Societate Missionariorum ad Afros, hactenus Archiepiscopum Abidjanensem.

die 11 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Alabandensi R. D. Michaëlem Ntuyahaga, e clero saeculari indigena, quem constituit Vicarium Apostolicum Usumburaënsem.

die 2 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Attanasensi R. P. Ioseph Mahula, e clero saeculari indigena, quem deputavit Auxiliarem Exc. P. D. Felicis Scalais, Vicarii Apostolici Leopoldopolitani.

— Cathedrali Ecclesiae Hiroshimaënsi, noviter erectae, R. D. Ioannem Baptistam Tokisuke Noda, e clero saeculari indigena.

— Cathedrali Ecclesiae Kandiensi R. P. Leonem Nanayakkara, e Congregatione Silvestrina O. S. B.

die 9 Iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Laodicensi in Phrygia Exc. P. D. Ioannem Baptistam Maury, hactenus Episcopum titolarem Elidensem et Coadiutorem Exc. P. D. Episcopi Tarbiensis et Lapurdensis.

die 16 Iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Kadunaënsi, noviter erectae, Exc. P. D. Ioannem McCarthy, hactenus Episcopum Kadunaënsem.

die 22 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Banialucensi R. D. Alfredum Pichler.

II

NOMINATIONES

Decretis ut infra datis Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad suum beneplacitum renuntiavit :

die 29 Maii 1959. — R. P. Alfonsus Chantoux, C. SS. R., *Praefectum Apostolicum Fadangurmaënses*.

die 7 Iulii. — R. P. Rupertum Hillerich, O. F. M. Cap., *Praefectum Apostolicum de Solwezi*.

die 18 Iulii. — R. P. Ioannem Iacobum Howe, e Societate S. Columbanii pro Missionibus apud Sinenses, *Praefectum Apostolicum Bhamoënses*.

die 23 Octobris. — R. P. Ioseph Oleaga Guerequiz, S. I., *Praefectum Apostolicum Sancti Francisci Xaverii*.

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECLARATIO

Cum dubium ortum sit utrum studiorum Universitas Clero saeculari vel Familiae Religiosae concredita, a Sacra Congregatione de Seminariis et studiorum Universitatibus dependeat, etsi canonicam erectionem consecuta non sit, eadem Sacra Congregatio respondendum censuit: *Affirmative*, quatenus Universitas de qua agitur Clero saeculari vel Familiae Religiosae quomodocumque obnoxia sit.

Ssñus D. N. Ioannes Div. Prov. Pp. XXIII, in Audientia d. XVI m. Novembris a. D. MCMLIX Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis de Seminariis et studiorum Universitatibus concessa, supra relatum responsum eiusdem Sacrae Congregationis approbare ratumque habere dignatus est ac publici iuris fieri iussit, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis, die XVII m. Novembris a. D. MCMLIX.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Albanen., *Praefectus*

L. ✠ S.

Dinus Staffa, *a Secretis*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

DECRETUM

NUPTIALIS ANULI OSCULATIO INDULGENTIIS DITATUR

Ad amorem fidelitatemque coniugalem fovendam, hoc praesertim tempore quo naturalia divinaque matrimonii iura tam frequenter ac foede pessumdari solent, Ssñus Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, preces ab infra scripto Cardinali Maiore Paenitentiaro Sibi oblatas libenti animo excipiens, in Audientia die 21 Novembris vertentis anni eidem impertita, benigne concedere dignatus est ut qui coniuges, nuptialem uxoris anulum vel singulatim vel una simul pie deosculati, invocationem: *Annuē nobis, Domine, ut Te diligentes, nos invicem diligamus et secundum tuam sanctam legem vivamus*, vel aliam similem devote recitaverint, partialem trecentorum dierum *Indulgentiam* semel in die saltem corde contrito acquirere valeant. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Roma, e Sacra Paenitentiaria Apostolica, die 23 Novembris 1959.

N. Card. CANALI, *Paenitentiarius Maior*

L. ☒ S.

I. Rossi, *Regens*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Domenica, 6 dicembre 1959, il Santo Padre ha ricevuto in Udienza Sua Eccellenza DWIGHT D. EISENHOWER, Presidente degli Stati Uniti d'America.

Mercoledì, 16 dicembre 1959, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza MOHAMMAD MIR KHAN, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario del Pakistan, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 6 ottobre 1959, nel Palazzo della Cancelleria, presso Sua Eminenza Rev^{ma} il Signor Cardinale Clemente Micara, Vescovo di Velletri e Ponente o Relatore della Causa di beatificazione della Serva di Dio Anna Bayley vedova Seton, fondatrice delle Suore di Carità di S. Giuseppe in America, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *antepreparatoria*, nella quale i Rev^{mi} Prelati Officiali ed i Rev^{mi} Consultori teologi hanno discusso sulla eroicità delle virtù della predetta Serva di Dio.

Martedì, 27 ottobre 1959, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli E^{mi} e Rev^{mi} Signori Cardinali, i Rev^{mi} Prelati Officiali ed i Rev^{mi} Consultori teologi hanno discusso su due miracoli, che si asseriscono operati ad intercessione del Beato Giovanni De Ribera, Arcivescovo di Valenza.

Lo stesso giorno, nel Palazzo Apostolico Vaticano, ha avuto luogo la Congregazione *ordinaria*, nella quale gli E^{mi} e Rev^{mi} Signori Cardinali ed i Rev^{mi} Prelati Officiali hanno esaminato la relazione dei censori teologi su gli scritti del Servo di Dio Carlo Amirante, sacerdote napoletano.

Martedì, 24 novembre 1959, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli E^{mi} e Rev^{mi} Signori Cardinali, i Rev^{mi} Prelati Officiali ed i Rev^{mi} Consultori teologi hanno discusso sulle virtù in grado eroico della Serva di Dio Elisabetta Anna Bayley vedova Seton, fondatrice delle Suore di Carità di S. Giuseppe in America.

Gli stessi E^{mi} e Rev^{mi} Signori Cardinali e Prelati Officiali hanno inoltre discusso, in Congregazione *ordinaria*:

I. Sulla riassunzione di Causa dei Beati:

1. Fratel Benildo, Confessore, dell'Istituto dei Fratelli delle Scuole Cristiane.

2. Teresa di Gesù Jornet Ibars, Vergine, fondatrice della Congregazione delle Piccole Suore degli anziani abbandonati.

II. Sulla relazione dei Censori teologi degli scritti dei Servi di Dio:

1. Marcellino da Capradosso, laico professore dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

2. Giovanna Maria di Gesù Eucaristia Bracaval, Suora professa riformatrice e prima Superiora Generale della Congregazione delle Suore Angeliche di S. Paolo.

Martedì, 15 dicembre 1959, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre si è tenuta la Congregazione *generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Eñi e Revñi Signori Cardinali, i Revñi Prelati Officiali ed i Revñi Consultori teologi hanno dato il loro voto sulle virtù eroiche dei Servi di Dio:

1. Geremia da Valacchia, laico professore dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

2. Elisabetta Anna Bayley vedova Seton, fondatrice delle Suore di Carità di S. Giuseppe in America.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

16 ottobre	1959.	L'Eño e Revño Signor Cardinale Gilroy Norman T., <i>Protettore delle « Sisters of Mercy » a Ballarat, a Parramatta (Sydney), a Perth, a North Sydney (Sydney), a Rockhampton, a Cairns ed a Townsville (Australia).</i>
20	»	» L'Eño e Revño Signor Cardinale Agagianian Gregorio Pietro, <i>Protettore della Pia Società di S. Francesco Saverio per le Missioni Estere di Parma.</i>
23	»	» L'Eño e Revño Signor Cardinale Valeri Valerio, <i>Protettore delle Figlie di San Giuseppe di Rivalba (Roma).</i>
»	»	» S. E. Revña Monsig. Parente Pietro, <i>Arcivescovo tit. di Tolemaide di Tebaide, Assessore della Suprema Sacra Congregazione del Sant'Offizio.</i>
9 novembre	»	L'Eño e Revño Signor Cardinale Tardini Domenico, <i>Protettore degli Agostiniani dell'Assunzione (Roma).</i>
13	»	» L'Eño e Revño Signor Cardinale Montini Giovanni Battista, <i>Protettore delle Suore Maestre di S. Dorothea (Brescia).</i>

- 14 novembre 1959. L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Cicognani Amleto Giovanni, *Segretario della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*
- » » » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Giobbe Paolo, *suo Datario.*
- 21 » » Il Revñño Padre Antonelli Ferdinando, dei Frati Minori, *Promotore Generale della Fede nella Sacra Congregazione dei Riti.*

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

- 16 novembre 1959. L'Illñño e Revñño Monsig. Romani Silvio, *suo Sotto-Datario.*
- 17 novembre 1959. S. E. Revñña Monsig. Gawlina Giuseppe, Arcivescovo tit. di Madito, *Consultore della Sacra Congregazione della Disciplina dei Sacramenti.*
- » » » L'Illñño e Revñño Monsig. Garofalo Salvatore e i Revñni Padri Mariani Bonaventura, dei Frati Minori, Pio da Mondreganes, dei Frati Minori Cappuccini, Reuter Armando e Seumois Andrea, dei Missionari Oblati di Maria Immacolata, *Consultori della Sacra Congregazione de Propaganda Fide.*
- 19 » » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Giobbe Paolo, *Membro della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*
- 21 » » L'Illñño e Revñño Monsig. Frutaz Amato Pietro, *Relatore Generale della Sezione Storica della Sacra Congregazione dei Riti.*
- » » » Il Revñño Padre Löw Giuseppe, dei Redentoristi, *Relatore aggiunto della Sezione Storica della Sacra Congregazione dei Riti.*
- 30 » » L'Illñño e Revñño Monsig. Sabattani Aurelio, *Consultore della Sacra Congregazione della Disciplina dei Sacramenti.*
- 3 dicembre » L'Illñño e Revñño Monsig. de Angelis Serafino, *Segretario della Sacra Penitenzieria Apostolica.*

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, di ven. mem., si è degnò di nominare:

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

- 4 luglio 1958. Monsig. Woitalla Lodovico, della diocesi di Viedma.

Prelati Domestici di Sua Santità:

- 4 luglio 1958. Monsig. Elorrieta Foronda Mariano, della diocesi di Viedma.
- » » » Monsig. Pigat Fausto, della medesima diocesi.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di Sua Santità:

7	agosto	1959.	Monsig. Horan Edoardo G., dell'arcidiocesi di Boston.
»	»	»	Monsig. McMannon Giovanni J., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Murphy Francesco J., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Murphy Giacomo B., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Ryan J. Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Flaherty Francesco N., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Feeney Giovanni, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Jacobbe Alberto A., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Carey Agostino V., dell'arcidiocesi di New York.
»	»	»	Monsig. Riordau Giacomo L., della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Galdino da Costa Giuseppe, della diocesi di Petrópolis.
22	»	»	Monsig. Callou Giuseppe de Anchietà, della diocesi di Garanhuns.
29	»	»	Monsig. Giusberti Ennio, della diocesi di Adria.
5	settembre	»	Monsig. Chiappetta Luigi, dell'arcidiocesi di Cosenza.
»	»	»	Monsig. Cozza Francesco, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Mauro Gaetano, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Vairo Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Grego Giovanni, della diocesi di Trieste e Capodistria.
»	»	»	Monsig. Fahy Guglielmo Giuseppe, della diocesi di Wollongong.
»	»	»	Monsig. Grealy Tommaso Kevin, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Irish Michele, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Mulheren Giovanni Giuseppe, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. O'Flaherty Geremia, della medesima diocesi.
12	»	»	Monsig. Baird Edwin Paolo, dell'arcidiocesi di Filadelfia.
»	»	»	Monsig. Collis Patrizio Luigi, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Graham Giovanni Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Haydt Giovanni Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kane Francesco Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Kane Guglielmo Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lallou Guglielmo Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lawton Howard P., della medesima arcidiocesi.

12 settembre 1959.	Monsig. McCarron Carlo L., dell'arcidiocesi di Filadelfia.
» » »	Monsig. McFadden Giovanni Geraldo, della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Murphy Giorgio Lorenzo, della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Mynaugh Carlo B., della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Sefton Giovanni Giuseppe, della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Simons Tommaso Edoardo, della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Wagner Teodoro Cleto, della medesima arcidiocesi.
19 » »	Monsig. Fusco Michele, della diocesi di Caiazzo.
» » »	Monsig. Fagnani Ulisse, della diocesi di Grosseto.
26 » »	Monsig. Lattanzi Ugo, dell'arcidiocesi di Fermo.
3 ottobre »	Monsig. McGarry Pietro Carlo Tommaso, della diocesi di Camden.
» » »	Monsig. Chmielewski Giuseppe Stanislao, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Kavanagh Raimondo Giuseppe Tommaso, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Foley Giacomo Cornelio, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Hanley Giuseppe Tommaso, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Beahan Tommaso P., dell'arcidiocesi di Detroit.
» » »	Monsig. Kolanczyk Antonio J., della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Fedewa Stanislao E., della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Filipowicz Wallace J., della medesima arcidiocesi.
» » »	Monsig. Mc Devitt Gerardo, dell'arcidiocesi di Filadelfia.
» » »	Monsig. Hammes Teodoro J., della diocesi di Lafayette in Indiana.
» » »	Monsig. Cyr Edgardo J., della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Klein Silvestro P., della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Kienly Francesco C., della medesima diocesi.
6 » »	Monsig. Gomes Guglielmo, dell'arcidiocesi di Bombay.
15 » »	Monsig. Carroll Giovanni P., dell'arcidiocesi di Boston.
23 » »	Monsig. Blazic Giovanni Bartolomeo, della diocesi di Greensburg.
» » »	Monsig. Brady Giacomo, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Dugan Filippo, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Fusco Nicola, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Hanse Enrico Francesco, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Rosenthal Mariano Antonio, della medesima diocesi.
» » »	Monsig. Shay Giacomo A., della medesima diocesi.
24 » »	Monsig. Mezzadonna Giovanni, della diocesi di Asti.

- 30 ottobre 1959. Monsig. Lupi Achille, della diocesi di Cremona.
 » » » Monsig. Laferriere Stefano, della diocesi di Hearst.
 » » » Monsig. Proulx Giuseppe, della medesima diocesi.

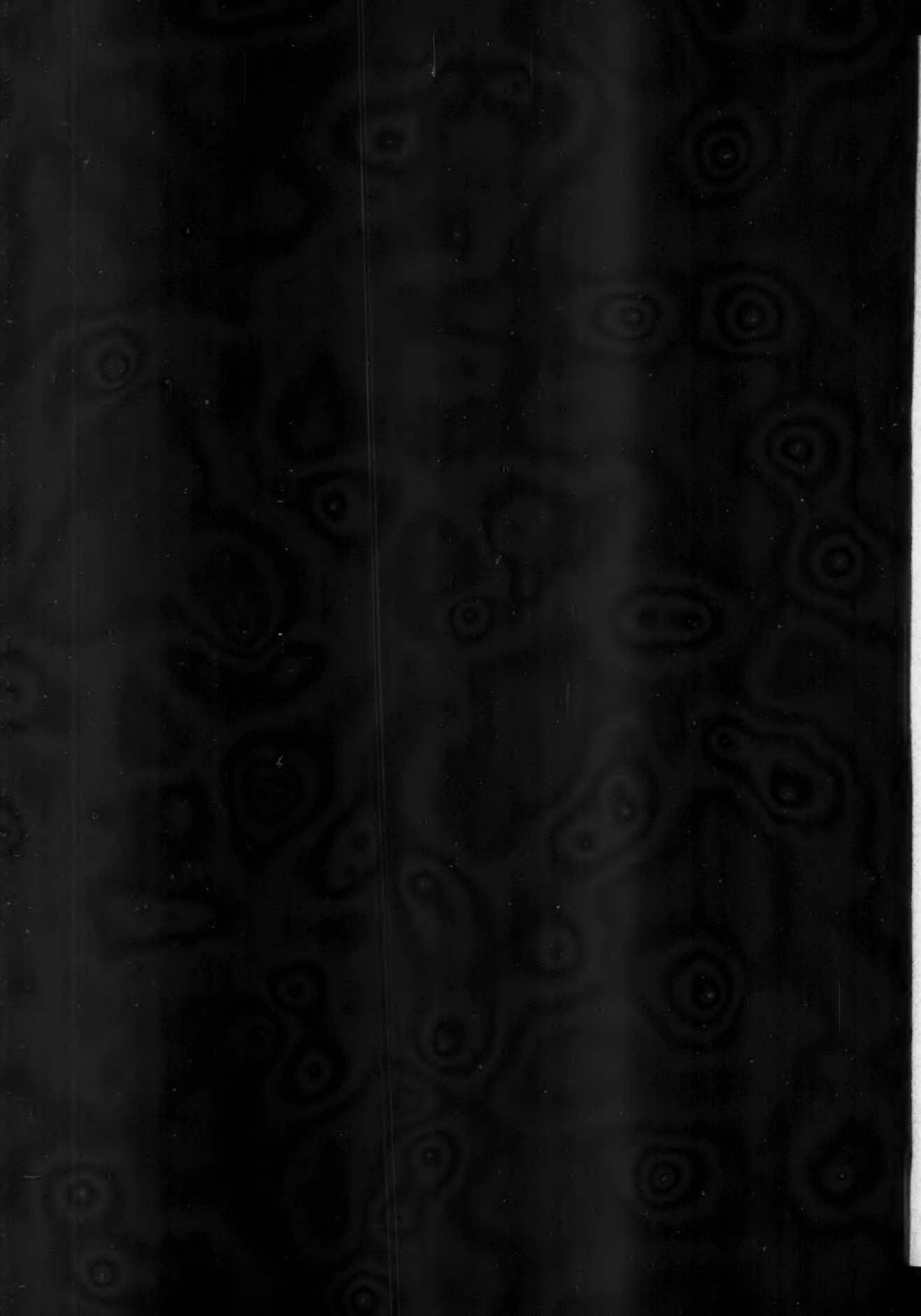
Camerieri segreti soprannumerari di Sua Santità:

- 28 novembre 1958. Monsig. Alessandro Giuseppe, dell'arcidiocesi di Palermo.
 29 » » Monsig. Lo Monaco Giovanni, della medesima arcidiocesi.
 12 gennaio 1959. Monsig. Cleary Walter, della diocesi di Ogdensburg.
 » » » Monsig. Elie Euclide, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Lynch Dionigi, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Maguire Francesco, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Skelly Aroldo, della medesima diocesi.
 3 febbraio » Monsig. Liddy Tommaso, della diocesi di Christchurch.
 15 maggio » Monsig. Favarò Gaetano, dell'arcidiocesi di Palermo.
 5 giugno » Monsig. Ash Raimondo, della diocesi di Buffalo.
 » » » Monsig. Carey Giovanni, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Dempsey Giovanni, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Duggan Roberto, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Eberz Paolo, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Grant Guglielmo, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Gulnerich Bertrando, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Hammerl Leone, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Harrington Michele, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Healy Giacomo, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Herlihy Davide, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Kawalec Enrico, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Logal Nelson, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Marnon Martino, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Meloch Ceslao, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Murphy Roberto, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. O'Connor Francesco, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Sekelsky Giuseppe, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Snyder Guglielmo, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Waclawski Giuseppe, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Walker Edoardo, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Woods Patrizio, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Valente Paolo, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Osborne Enrico, della medesima diocesi.
 » » » Monsig. Dwyer Michele F., dell'arcidiocesi di New York.
 » » » Monsig. Goodwine Giovanni A., della medesima arcidiocesi.
 » » » Monsig. Harrington Giovanni H., della medesima arcidiocesi.
 » » » Monsig. Kelly Giovanni P., della medesima arcidiocesi.
 » » » Monsig. McDonnell Giacomo T., della medesima arcidiocesi.
 » » » Monsig. Mc Mahon Tommaso V., della medesima arcidiocesi.
 » » » Monsig. Potocek Cirillo J., della medesima arcidiocesi.

5	giugno	1959.	Monsig. Quinn Andrea F., dell'arcidiocesi di New York.
»	»	»	Monsig. Quinn Riccardo M., della diocesi di Rochester.
»	»	»	Monsig. Mc Aniff Eduardo J., della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Cocuzzi Giorgio J., della medesima diocesi.
12	»	»	Monsig. Palhano Osmar de Jesus, dell'arcidiocesi di San Luigi del Maragnano.
»	»	»	Monsig. Gonçalves Arturo Macario Lopez, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Rego Cincinnato, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Silva Eider Furtado da, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Teulings Giuseppe Pietro C. M., della diocesi di 's-Hertogenbosch.
»	»	»	Monsig. Lalime Alfredo, della diocesi di Saint-Hyacinthe.
19	»	»	Monsig. Kelly Giovanni P., dell'arcidiocesi di New York.
»	»	»	Monsig. Dionne Maurizio, dell'arcidiocesi di Québec.
»	»	»	Monsig. Garneau Giacomo, della medesima arcidiocesi.
»	»	»	Monsig. Lemay Edgardo, della medesima arcidiocesi.
26	»	»	Monsig. Angioni Angelo, della diocesi di Ozieri.
3	luglio	1959.	Monsig. Henning Bernardo Giorgio, della diocesi di Rotterdam.
10	»	»	Monsig. McCann Ruggero Lorenzo, della diocesi di Monterey-Fresno.
21	»	»	Monsig. Fournie Giovanni T., della diocesi di Belleville.
»	»	»	Monsig. Holtgrave Elmer, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Holtgrave Gregorio, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Schindler Clemente, della medesima diocesi.
31	»	»	Monsig. Salatka Carlo, della diocesi di Grand Rapids.
7	agosto	»	Monsig. Fagundes Antonio da Silveira, della diocesi di Caetité.
»	»	»	Monsig. Cunha Valdemar Moreira da, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Magalhães Osvaldo Pereira, della medesima diocesi.
»	»	»	Monsig. Van der Burg Pietro, della diocesi di Rotterdam.

NECROLOGIO

26	novembre	1959.	Monsig. Lanfranconi Alfredo, Vescovo di Toungoo.
27	»	»	Monsig. Penso Candido, Vescovo di Goiás.
29	»	»	Monsig. Hanlon Carlo Francesco, Vescovo di Catamarca.
3	dicembre	»	Monsig. Skvireckas Giuseppe, Arcivescovo di Kaunas.
5	»	»	Monsig. Gray Graham Enrico, Vescovo tit. di Tipasa di Numidia.
8	»	»	Monsig. Rostagno Paolo, Vescovo di Ivrea.
»	»	»	Monsig. Lamb Hugh Luigi, Vescovo di Greensburg.

	PAG.
tronam totius dioecesis Essendiensis eligitur. - 8 Iulii 1959	899
II. <i>Rosas Caelitus</i> . - Basilicae Minoris honoribus afficitur templum Deo in honorem S. Teresiae a Iesu Infante Antil. dioecesis Albanensis, dicatum. - 23 Iulii 1959	901
III. <i>Quasi arv.</i> - Titulo ac privilegiis Ba- silicae Minoris ecclesia cathedralis Sherbrookensis decoratur. - 31 Iu- lii 1959	902

ALLOCUTIONES

I. Quamplurimis sacrorum alumnis ex quibusdam Italicis Seminaris. - 22 Novembris 1959	903
II. Ad Excellentissimum Virum Dwight D. Eisenhower, Foederatarum Ame- ricae Septemtrionalis Civitatum Praesidem. - 6 Decembris 1959	908

NUNTIIUS RADIOPHONICUS

Ad Cubanae Reipublicae christifideles, pri- mo ex universa eorum Natione Ca- tholico Conventu celebrato univer- sae Coetu habito Catholici Aposto- latus. - 29 Novembris 1959	909

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Provisio Ecclesiarum	912
II. Decretum de facultatibus et gratiis pro America Latina et pro Insulis Philippinis. - 8 Augusti 1959	915

SACRA CONGREGATIO CONCILII

	PAG.
Decretum de facultate anticipandi obliga- tionem abstinentiae et ieiunii pervi- gili Nativitatis D. N. Iesu Christi. - 3 Decembris 1959	918

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum	919
II. Nominationes	920

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Declaratio. Utrum studiorum Universitas, clero saeculari vel Familiae Reli- giosae concedita, ab eadem S. Con- gregatione dependeat, etsi canonicam erectionem consecuta non sit. - 17 Novembris 1959	920

ACTA TRIBUNALII

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Decretum. Nuptialis anuli osculatio Indul- gentis datur. - 23 Novembris 1959	921

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni	922
II. Sacra Congregazione dei Riti	922
III. Segreteria di Stato: <i>Nomine</i>	923
IV. Necrologio	928

ANNUARIO PONTIFICIO 1960

con Ritratto di S. S. Giovanni XXIII e Stemma a colori

Un volume di pp. 2050, legatura in tela, titolo in oro - Lit. 3500 (\$ 6)

La serie dei Romani Pontefici secondo la cronotassi del Liber Pontificalis e le sue fonti - Stemmi dei Sommi Pontefici - La Gerarchia Cattolica: Pontefice regnante - Collegio dei Cardinali - Patriarcati - Arcivescovati e Vescovati residenziali - Arcivescovati e Vescovati titolari - Abbazie e Prelature nullius - Amministrazioni Apostoliche - Esarchi Apostolici e Ordinari per fedeli di rito Orientale - Vicariati Apostolici - Prefetture Apostoliche - Missioni sui iuris - Vicariati Castrensi - Conferenze Episcopali - Custodia di Terra Santa - Religiosi - La Curia Romana - Sacre Congregazioni - Tribunali - Uffici - Rappresentanze della Santa Sede - Corpo diplomatico presso la Santa Sede - Commissioni permanenti - La Cappella Pontificia - La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Ordini equestri - Stato della Città del Vaticano.

APPENDICE: Vicariato di Roma - Vicariato della Città del Vaticano - Istituzioni culturali - Accademie Pontificie - Istituti Ecclesiastici di educazione e di istruzione - Istituto per le Opere di Religione - Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia - Elenco alfabetico degli Ordini, Congregazioni e Istituti Religiosi Femminili di Diritto Pontificio - Dati statistici - Distribuzione geografica delle Sedi Residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. - Riti - Elenco alfabetico dei nomi latini degli Ordini, Congr. ed Istituti Religiosi - Sigle dei Religiosi - Dignitari defunti - Indice alfabetico dei nomi delle persone - Indice delle materie - Indice schematico del volume.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

GLI ATTI DELLA VISITA APOSTOLICA
DI S. CARLO BORROMEO A BERGAMO
(1575)

A CURA DI
ANGELO GIUSEPPE RONCALLI
CARDINALE PATRIARCA DI VENEZIA

con la collaborazione di DON PIETRO FORNO

Editore LEO. S. OLSCHKI

Vol. I, parte I (LV-415 pp., in-8° gr., col ritratto del Papa Pio XI, cui l'opera è dedicata, ed uno di S. Carlo Borromeo): Introduzione dell'Autore; Sommario dei 39 vol. dell'Archivio Spirituale di Bergamo; Commentario alla visita di S. Carlo, scritto dal can. Guarnieri, contemporaneo; Preliminari della visita; Visita (Gli atti son distribuiti in « Verbalì - Decreti - Documenti »): Chiesa Cattedrale; Parrocchie urbane.

Vol. I, parte II (561 pp., con 1 illustr.): Parrocchie urbane; Monasteri delle monache della città; Librai, Farmacisti.

Vol. II, parte I (XII-699 pp., con 1 ritratto): Pieve di Caleppio; Pieve di Solto; Pieve di Scalve; Pieve di Clusone; Pieve di Gandino; Pieve di Nembro; Pieve di Mologno.

Vol. II, parte II (601 pp., con 1 illustr.): Pieve di Seriate; Pieve di Dossena; Pieve di Piazza Brembana; Pieve di Telgate; Pieve di Ghisalba.

Vol. II, parte III (XX-658 pp., col ritratto dell'Autore e 2 illustr.): Pieve di Valle Brembana Inferiore; Pieve di Lallio; Pieve di Scano; Pieve di Terno d'Isola; Priorato di Pontida; Pieve di Almenno S. S.; Monastero delle monache nel territorio; Indici.

Cospicua e monumentale Opera nata dal desiderio di contribuire ai festeggiamenti del III centenario della canonizzazione di S. Carlo (1610-1910), porta alla biografia del Santo un complemento non trascurabile: «... La storia scritta da altri è sempre un poco pensiero ed impressione di chi scrive. Qui invece, negli Atti della Visita, è San Carlo stesso, vivo, operante, Lui a distanza di oltre tre secoli, quale lo accostarono e venerarono i suoi contemporanei; alta intelligenza di uomo di governo che tutto vede ed a tutto arriva, spirito nobile ed eccelso, cuore di vescovo e di Santo. Da quelle carte balza la sua figura tutta intera, ed insieme con essa è tutto un mondo che si ravviva intorno a Lui. Nella successione dei documenti si scorgono i suoi collaboratori, se ne ascoltano le voci, le voci del clero e del popolo, uomini, donne di tutte le classi sociali che l'accolgono, che si raccomandano... Più ancora che le disposizioni conciliari e sinodali, gli Atti della Visita danno il tono più giusto ed autentico di questa sapienza apostolica e pastorale, che così ben seppe comporsi nel Borromeo col suo intimo fervore religioso, di quell'arte squisita che egli possedeva di provvedere a tutto con mezzi adatti, di riuscire con ordine, con organizzazione perfetta, con calma, non senza contrasti talora, ma con grande dignità e bontà anche nei contrasti ».

Prezzo di ogni singolo volume L. 10.000 (\$ 17) - Prezzo dell'opera completa (5 volumi) L. 50.000 (\$ 85)

